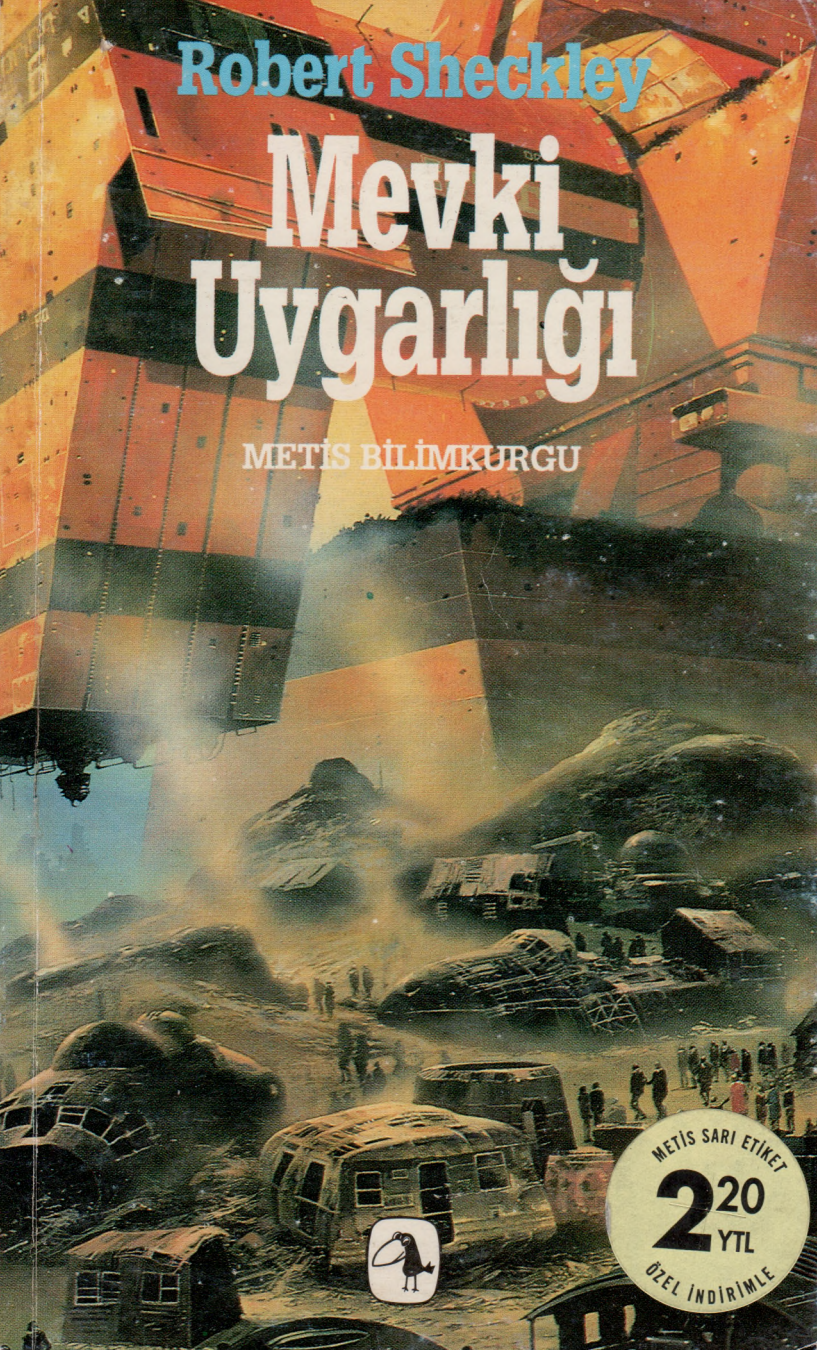
Robert Sheckley

Mevki Uygarlığı

METİS BİLİMKURGU

METİS SARI ETİKET

2,20 YTL

ÖZEL İNDİRİMLE

Yasa bana, Omega'da ortalama ömrün yaklaşık üç Dünya yılı olduğunu sizlere söylememi emrediyor...

"Omega, sizin gezegeniniz, tümüyle mahkûmlar tarafından yönetilen bir gezegen. Hakkınızda hiçbir önyargı olmadan, temiz bir sicille, her şeye yeniden başlayabileceğiniz bir dünya! Geçmiş yaşamınız unutuldu. Onu hatırlamaya kalkmayın. Bu tür hatıralar sadece suç işleme eğilimlerinizi harekete geçirmeye yarar. Hücrelerinizde uyandığınız an dünyaya yeniden gelmiş olduğunuzu farzedin."

Bilimkurgu Roman
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-078-1

Metis Bilimkurgu'da

her ay bir kitap:

Eric Frank Russell	...Ve Sonra Hiç Kalmadı ✓
Ursula K. LeGuin	Balıkçıl Gözü ✓
Robert Sheckley	Mevki Uygarlığı ✓
Robert A. Heinlein	İkiz Yıldız
Ursula K. LeGuin	Rocannon'un Dünyası
Poul Anderson	İki Dünya Savaşıyor
Robert A. Heinlein	Kaybolan Miras
Harry Harrison	Paslanmaz Çelik Sıçan
Robert A. Heinlein	Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım
Stanislaw Lem	Üç Yolculuk Öyküsü

☞ " İyi Bilimkurgu
İyi Edebiyattır "

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 3
Metis Edebiyat Dizisi: 86
Mevki Uygarlığı
Robert Sheckley
Özgün adı: The Status Civilasation, 1960
© Bu çevirinin bütün yayın hakları
Metis Yayınları'na aittir, 1995

Birinci Basım: Temmuz 1995

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Örnek Mücellithanesi

ISBN 975-342-078-1

Robert Sheckley

Mevki Uygarlığı

Çeviren: Belma Aksun

METİS YAYINLARI

ROBERT SHECKLEY

1928'de New York'ta doğdu. 1946-48'de Kore'deki BM Barış Gücü'nde görev yaptı. Daha sonra New York Üniversitesi'nden mezun oldu. Bilimkurgu alanındaki çalışmaları 1951'den başlar. Kısa öyküleri, entrikaları, düğümleri, çarpıcı nükteleri ve kendine özgü üslubuyla tanınmıştır. Her ne kadar şöhretini büyük ölçüde kısa öyküleriyle yapmışsa da dikkat çekici birkaç romanı da vardır. Bunların arasında *Immortality Inc.*(Ölümsüzlük A.Ş., 1959), *Journey Beyond Tomorrow* (Yarının Ötesine Yolculuk, 1963), *Mindswap* (Zihin Değiş-Tokuşu, 1966) ve *The 10th Victim* (Onuncu Kurban, 1966) vardır. Robert Sheckley'in kısa öyküleri çeşitli derleme ve antolojilerde yer almış, birçok BK ödülü kazanmıştır.

1

Kendine gelmesi yavaş ve zahmetli oldu. Bütün zamanlardan geçtiği bir yolculuktu bu. Rüya gördü. Her şeyin hayali başlangıcından, kalın uyku katmanları arasından ortaya çıktı. İlk sulu çamurdan tek hücreli bir hayvan belirdi. Tek hücreli hayvan *kendisiydi. Kendi* özünü taşıyan bir amip haline dönüştü. Sonra da kendine özgü bir bireyselliği olan bir balık oldu. Ve daha sonra bütün öteki maymunlardan farklı bir maymun. Ve sonunda bir insan.

Ne tür bir insan? Kendisini boz bulanık görüyordu: Bir elinde bir ışın silahını sımsıkı tutan, ayaklarının dibinde bir ceset yatan, yüzü olmayan biri. *Bu* tür bir insan.

Uyandı, gözlerini ovuşturdu ve daha çok şey hatırlamak için bekledi.

Hiçbir şey hatırlamadı. Adını bile...

Telaşla oturdu ve hafızasının geri gelmesini istedi. Gelmeyince, kimliğine dair bir ipucu bulmak umuduyla çevresine bakındı.

Küçük gri bir odada, bir yatakta oturuyordu. Bir yanda kapalı bir kapı vardı. Öteki tarafta ise, perdeyle ayrılmış bir bölümdeki minik bir lavaboyu görebiliyordu. Işık odaya gizli bir kaynaktan, belki de tavandan geliyordu. Odada bir yatak ve tek bir iskemle vardı. Başka hiçbir şey yoktu.

Çenesini eline dayadı, gözlerini kapattı. Bütün bildiklerinin ve bu bilgilerin çağrıştırdıklarının bir listesini yapmaya çalıştı. Bir insan, *Homo sapiens* olduğunu, Dünya'da ika-

met ettiğini biliyordu. İngilizce olduğunu bildiği bir dil konuşuyordu. (Bu, başka diller de olduğu anlamına mı geliyordu?) Oda, ışık, iskemle gibi sıradan şeylerin adlarını biliyordu. Buna ek olarak sınırlı miktarda bir genel bilgiye de sahipti. Bir zamanlar bildiği ama şimdi bilmediği pek çok önemli şey olduğunu da biliyordu.

Bana bir şey olmuş olmalı.

Bu bir şey daha kötü olabilirdi. Biraz daha ileri gitmiş olsaydı bir dili olmayan, insan olduğundan, bir erkek, bir Dünyalı olduğundan habersiz, akılsız bir yaratık olarak da kalabilirdi. Ona bir şeyler bırakılmıştı gene de.

Ne var ki, elindeki temel gerçeklerin ötesini düşünmeye kalktığında, karanlık, korku dolu bir alana geldi. *Girilmez.* Kendi zihnini keşfetmek o yere (Nereye?) yapılacak bir yolculuk kadar tehlikeliydi. Benzetecek pek çok şey olduğundan kuşkulandığı halde hiçbir şey bulamadı.

Hastalanmış olmalıyım.

Bu, akla yakın tek açıklamaydı. Arılara sahip olduğunu hatırlıyordu. Bir zamanlar, şimdi ancak elindeki kısıtlı belirtilerden çıkarabildiği, hatırlama denen paha biçilmez servete sahipti. Bir zamanlar kuşlar, ağaçlar, arkadaşlar, aile, sosyal sınıf, belki de bir eş hakkında özel anıları olmuş olmalıydı. Şimdi bu konuda sadece kuramlar yürütebilirdi. Bir zamanlar, bu şeye benziyor, ya da bana şeyi hatırlatıyor diyebilirdi. Şimdi hiçbir şey ona hiçbir şeyi hatırlatmıyordu ve her şey sadece o şeye benziyordu. Tezat ve kıyaslama gücünü yitirmişti o. Şimdiki zamanı, geçmişin deneyimlerinin ışığında tahlil edemiyordu artık.

Burası bir hastane olmalı.

Elbette. Burada bakım altındaydı. Nazik doktorlar hafızasını kazandırmak, kimliğini iade etmek, muhakeme yeteneğine yeniden kavuşturmak, ona kim olduğunu ve ne olduğunu anlatmak için uğraşıyorlardı. Çok çok iyiydiler. Gözlerinden minnet yaşlarının akmaya başladığını hissetti.

Ayağa kalktı, küçük odasında ağır ağır dolaşmaya başladı.

Kapıya gitti, kilitliydi. Bu kilitli kapı, güçlükle kontrol ettiği bir panik anı yaşattı ona. Belki de şiddete başvurmuştu.

Neyse, artık yapmazdı bunu. Göreceklerdi. Onu mümkün olan tüm hasta ayrıcalıklarıyla ödüllendireceklerdi. Bu konuda doktorla görüşecekti.

Bekledi. Uzun bir süre sonra, kapısının önündeki koridordan gelen ayak seslerini duydu. Karyolasının kenarına oturdu ve heyecanını kontrol etmeye çalışarak dinledi.

Ayak sesleri kapısının önünde durdu. Sürmeli bir kapak açıldı ve bir yüz uzandı içeri.

"Nasılsın?" diye sordu adam.

Kalkıp kapağa yaklaştı ve kendisine soru soran adamın kahverengi bir üniforma giydiğini gördü. Belinde, bir an sonra fark edilen, silah olarak algılanabilecek bir nesne vardı. Bu adam hiç kuşkusuz bir nöbetçiydi. Duygusuz, ifadesiz bir yüzü vardı.

"Bana adımı söyleyebilir misiniz?" dedi nöbetçiye.

"Kendine 402 de! Senin hücre numaran bu."

Bundan hoşlanmadı. Gene de 402, hiçbir şeyden iyiydi. Nöbetçiye "Uzun süreden beri mi hastayım?" diye sordu. İyileşiyor muyum?"

"Evet," dedi nöbetçi inandırıcı olmayan bir sesle. "Önemli olan, sakin ol maktır. Kurallara uy! En iyisi bu."

"Elbette," dedi 402. "Ama neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?"

"Usul böyle," dedi nöbetçi ve yürüdü gitti.

402 arkasından seslendi, "Dur! Beni böyle bırakamazsın, bana bir şeyler söylemelisin. Bana ne oldu? Neden bu hastanedeyim?"

"Hastane mi?" dedi nöbetçi, 402'ye dönüp sırıttı: "Buranın hastane olduğunu nerden çıkardın?"

"Tahmin ettim," dedi 402.

"Yanlış tahmin ettin. Burası hapishane."

402 öldürülen adamla ilgili rüyasını hatırladı. Rüya mı, yoksa anı mıydı? Nöbetçinin ardından umutsuzca seslendi:

"Suçum neydi? Ne yaptım ben?"

"Öğreneceksin," dedi nöbetçi.

"Ne zaman?"

"Yere inince," dedi nöbetçi. "Şimdi toplantı için hazırlan."

Yürüdü gitti. 402 yatağına oturdu ve düşünmeye çalıştı. Birkaç şey öğrenmişti. Hapishanedeydi ve hapishane yere inmek üzereydi. Bu ne demekti? Bir hapishane neden yere inmek zorundaydı? Ve toplantı neydi?

Daha sonra olanlar hakkında 402'nin ancak şöyle böyle bir fikri vardı. Belirsiz bir süre geçti. Yatağında oturuyor ve kendisi hakkındaki gerçeklerin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Zillerin çaldığı hissine kapıldı. Ve sonra birden hücresinin kapısı açıldı.

Neden böyle oldu? Anlamı neydi?

402 kapıya gitti, koridora baktı. Çok heyecanlanmıştı ama hücresinin güvenli ortamını terk etmek istemedi. Bekledi, nöbetçi geldi.

"Haydi," dedi nöbetçi, "kimse bir şey yapmayacak sana. Koridordan dümdüz yürü."

Hafifçe itti onu. 402 koridorda yürüdü. Öteki hücrelerin kapılarının açıldığını, öteki adamların koridora çıktığını gördü. Başlangıçta tek tüktüler; ama yürümeye devam ettikçe daha çok, daha çok adam doldurdu koridoru. Çoğu şaşkın görünüyordu ve hiçbiri konuşmadı. Tek konuşanlar nöbetçilerdi:

"İlerleyin, devam edin, dosdoğru gidin!"

Geniş, yuvarlak bir toplantı salonuna geldiler. 402 çevresine bakınca odayı çevreleyen bir balkon ve birkaç metre arayla sıralanmış silahlı nöbetçiler gördü. Mevcudiyetleri gereksiz gibiydi. Bu korkmuş, şaşkın adamların bir isyana kalkışacak halleri yoktu. Gene de gaddar suratlı nöbetçilerin simgesel bir değerleri bulunduğunu düşündü. Henüz uyanmış adamlara yaşamlarının en önemli gerçeğini hatırlatıyor-

lardı: Onlar mahkûmdular.

Birkaç dakika sonra, koyu renk üniformalı bir adam balkona çıktı. Dikkati çekmek için elini havaya kaldırdı. Oysa mahkûmlar zaten gözlerini kırpmadan ona bakıyorlardı. Sonra, görünürde ses yükseltici hiçbir araç olmadığı halde sesi salonda yankılandı:

"Bu bir telkin konuşmasıdır. Dikkatle dinleyin ve size söyleyeceklerimi ezberlemeye çalışın. Bu gerçekler varoluşunuz için çok önemli olacak."

Mahkûmlar ona dikkatle baktılar. Konuşmacı "Hepiniz son bir saat içinde hücrelerinizde uyandınız," dedi. "Önceki yaşamlarınızı, hatta adınızı bile hatırlayamadığınızı fark ettiniz. Bütün sahip olduğunuz, gerçekle ilişkide bulunmanıza yetecek küçük bir genel bilgi dağarcığından ibaret.

"Ben bilginize katkıda bulunacak değilim. Hepiniz Dünya'dayken kötü, yoldan çıkmış suçlulardınız. İnsanların en kötü soyundandınız; Devlet tarafından tüm haklardan yoksun bırakılmakla cezalandırıldınız. Daha az aydınlık bir çağda olsa idam edilirdiniz. Bizim çağımızda, sürgün edildiniz."

Toplantı salonundan yükselen mırıltıları susturmak için konuşmacı ellerini kaldırdı ve "Hepiniz suçlusunuz," dedi. "Ve hepinizin tek bir ortak yanı var: İnsan topluluklarının zorunlu temel kurallarına uyma konusundaki yeteneksizliğiniz. Bu kurallar, uygarlığın işlev görebilmesi için gereklidir. Onlara uymayarak bütün insanlığa karşı suç işlediniz siz. Bu nedenle insanlık sizi reddediyor. Uygarlık makinesindeki kum tanesisiniz siz. Ve kendi soyunuzun kral olduğu bir dünyaya gönderildiniz. Burada kendi kurallarınızı kendiniz koyabilir ve bu kurallarla ölebilirsiniz. İşte şehvetle arzu ettiğiniz özgürlük; kanserli bir büyümenin kendi kendini yokeden, denetimsiz özgürlüğü."

Konuşmacı alnını kuruladı ve ciddi bakışlarla mahkûmları süzdü. "Ama belki de bazılarınız için eski hallerine dönmek mümkün olabilir. Gideceğimiz gezegen olan Omega,

sizin gezegeniniz, tümüyle mahkûmlar tarafından yönetilen bir gezegen. Size karşı önyargılar olmadan, temiz bir sicille, her şeye yeniden başlayabileceğiniz bir dünya! Geçmiş yaşamınız unutuldu. Onu hatırlamaya kalkmayın. Bu tür hatıralar sadece suç işleme eğilimlerinizi harekete geçirmeye yarar. Hücrelerinizde uyandığınız an dünyaya yeniden gelmiş olduğunuzu farzedin."

Konuşmacının yavaş, ölçülü sözlerinin belli bir uyuşturucu etkisi oldu. 402 bu sözleri, hafifçe kayan gözleri konuşmacının soluk alnına dikilmiş olarak dinledi.

"Yeni bir dünya" diyordu konuşmacı. "Yeniden doğdunuz; ama gerekli günah bilinciyle. Onsuz, kişiliğinizde varolan şeytanla mücadele edemezdiniz. Unutmayın bunu. Hiçbir kaçış ve geri dönüş olmadığını unutmayın sakın. En son ışın silahlarıyla donanmış nöbetçi gemiler Omega göklerinde gece gündüz devriye geziyorlar. Bu gemiler, gezegen yüzeyinden yüz elli metreden fazla yükselen her şeyi yok edecek şekilde tasarlanmışlardır. Bugüne kadar hiçbir mahkûmun aşamadığı bir engeldir bu. Kendinizi bu gerçeklere uydurun. Bunlar, hayatınızı yönetecek kuralları oluşturuyor. Söylediklerimi iyi düşünün. Ve şimdi de iniş için hazır olun."

Konuşmacı balkondan ayrıldı. Mahkûmlar bir süre onun durduğu noktayı öylesine seyrettiler. Sonra, deneme kabilinden, bir konuşma mırıltısı başladı. Bir süre sonra bitti gitti. Konuşacak hiçbir şey yoktu. Geçmişin anısı olmadan, tutukluların geleceğe yönelik düşüncelere temel alacağı hiçbir şeyleri yoktu. Kişilikler ortaya konamazdı, zira bu kişilikler henüz ortaya çıkıyorlardı ve hâlâ belirsizdiler.

Çok uzun süre tek başına hapsedilmiş iletişimsiz adamlar suskun oturdular. Balkondaki nöbetçiler, tıpkı heykeller gibi uzak ve kişiliksizdiler. Sonra toplantı salonunun döşemesinde çok hafif bir titreme oldu.

Titreyiş tekrarladı. Sonra da bariz bir sallantıya dönüştü. Sanki görünmeyen bir ağırlık başına, omuzlarına bastırıyor-

muş gibi geldi 402'ye ve kendini daha ağırlaşmış hissetti.

Hoparlörden bir ses yükseldi:

"Dikkat! Gemi şu anda Omega'ya iniyor. Az sonra gemiyi terk edeceğiz."

Son sallantı da geçti ve altlarındaki zemin hafifçe bir silkti onları. Hâlâ suskun ve yarı uykulu olan mahkûmlar uzun bir sıra halinde dizilip salondan çıktılar. Nöbetçilerin arasından bitip tükenmeyen bir koridor boyunca ilerlediler. 402 bundan geminin büyüklüğü hakkında bir fikir edinmeye başladı.

Çok ileride, koridorun zayıf ışığına karşı pırıl pırıl parlayan bir güneş lekesi görebiliyordu. Ayaklarını sürüyerek yürüyen uzun sıranın kendi bulunduğu bölümü güneşe ulaştı ve 402 güneş ışığının tutukluların geçmekte olduğu üstü açık bir kapıdan geldiğini gördü.

Sırası geldiğinde kapıdan çıktı, uzun bir merdivenden indi ve kendisini sert bir zeminde buldu. Açık, güneşle aydınlanmış bir meydandaydı. Nöbetçiler gemiden inen mahkûmları sıraya sokuyorlardı. 402 her yanın kendilerini seyreden seyircilerle dolu olduğunu görebildi.

Hoparlörden bir ses gürledi: "Numaranız söylendiğinde cevap verin! Kimliğiniz şimdi size açıklanacak. Numaranız söylendiğinde derhal cevap verin!"

402 kendini güçsüz ve çok yorgun hissetti. Kimliği bile ilgilendirmiyordu artık onu. Bütün yapmak istediği, yatıp uyumak, durumu hakkında düşünme fırsatı bulmaktı. Çevresine rasgele bakındı ve arkasındaki dev yıldız gemisini, nöbetçileri, seyircileri fark etti. Başının üstünde, mavi bir gökyüzünde hareket eden siyah noktalar gördü. Önce onları kuş sandı. Sonra daha yakından bakınca nöbetçi gemiler olduklarını anladı. İlgisini çekmedi gemiler.

"1 numara! Cevap ver!"

"Burada," diye cevap verdi bir ses.

"1 numara, adın Wayn Southholder. Yaş 34, kan grubu

A-L2, İşaret A R-432-C. Vatana ihanetten suçlu."

Konuşma bittiğinde kalabalıktan büyük bir alkış koptu. Mahkûmun ihanet faaliyetlerini alkışlıyor ve Omega'ya hoş geldin diyorlardı.

Listedeki isimler okunuyordu ve güneşin altında uyuşan 402, ayakta uyuyarak cinayet, nüfuz ticareti, sapkınlık ve değişime uğramak suçlarını dinliyordu. Sonunda kendi numarası okundu.

"402 numara."

"Burada."

"402 numara, adın Will Barrent. Yaş 27, kan grubu O-L3, İşaret JX-221 R. Cinayetten suçlu."

Kalabalık alkışladı ama 402 zar zor duydu bunu. Bir ismi olması fikrine kendini alıştırmaya çalışıyordu. Numara yerine gerçek bir isim. Unutmayacağını ümit etti. İsmi kendi kendine defalarca tekrarladı. Geminin hoparlöründen yapılan son çağrıyı neredeyse kaçıracaktı.

"Yeniler şimdi Omega'da serbest bırakılıyor. A-2 Meydanı'nda geçici ikametgâhlar tahsis edildi sizlere. Sözlerinizde ve hareketlerinizde dikkatli ve ihtiyatlı olun. Bakın, dinleyin ve öğrenin. Yasa bana, Omega'da ortalama ömrün yaklaşık üç Dünya yılı olduğunu sizlere söylememi emrediyor."

Bu son sözlerin Barrent'i etkilemesi bir hayli zaman aldı. Hâlâ bir isme sahip olmanın yeniliğiyle meşguldü. Bir yeraltı gezegeninde bir katil olmanın doğuracağı sonuçların hiçbirini düşünmemişti.

2

Yeni mahkûmlar A-2 Meydanı'ndaki bir dizi barakaya götürüldü. Yaklaşık beş yüz kişiydiler. Henüz insan sayılmazlardı; gerçek hafızaları ancak bir saatlik bir zamanı kapsayan varlıklardı. Ranzalarına oturan bu yeni doğmuşlar merakla

vücutlarına bakıyor, ellerini ve ayaklarını büyük bir ilgiyle inceliyorlardı. Birbirlerine baktılar ve şekilsizliklerinin birbirlerinin gözlerinde yansıdığını gördüler. Henüz erkek değildiler. Ama çocuk da değildiler. Bazı soyutlamalar ve hatıra hayaletleri kalmıştı. Olgunlaşma çabuk oldu; Dünya'daki önceki yaşamlarının kopmuş ipliklerinde kalmış kişilik özellikleri ve eski alışkanlık kalıplarından doğdu.

Yeniler, kavramların, fikir ve kuralların belirsiz hatıralarına sımsıkı sarıldılar. Birkaç saat içinde ağırbaşlı yumuşaklıkları geçmeye başladı. Şimdi insan oluyorlardı. Bireyler. Şaşkın ve yüzeysel bir benzerlikten keskin farklılıklar ortaya çıkmaya başladı. Karakter kendini tekrar ispatlamış ve beş yüz kişi daha önce ne olduklarını keşfetmeye başlamışlardı.

Will Barrent barakaların aynasında kendine bakmak için sıraya girdi. Sırası geldiğinde aynada zayıf yüzlü, ince burunlu, düz kahverengi saçlı, sevimli bir genç adam gördü. Genç adamın azimli, dürüst, hiçbir güçlü ihtiras izi taşımayan sıradan bir yüzü vardı. Barrent düş kırıklığına uğramış olarak uzaklaştı. Bir yabancının yüzüydü bu.

Daha sonra, kendini daha yakından incelediğinde, vücudunu diğer bin vücuttan ayıran hiçbir yara izi ya da başka bir şey bulamadı. Elleri nasırsızdı. Vücudu adaleli değil sırım gibiydi. Dünya'da ne tür bir iş yaptığını merak etti.

Cinayet mi?

Kaşlarını çattı. Bunu kabul etmeye hazır değildi.

Bir adam omuzuna vurdu: "Nasılsın?"

Barrent döndü ve geniş, adaleli omuzlu, kızıl saçlı bir adamın yanında durduğunu gördü.

"Fena değilim," dedi. "Sırada benim arkamdaydın, değil mi?"

"Doğru. 401 numara. Adım Danis Foeren."

Barrent kendini tanıttı.

"Suçun ne?" diye sordu Foeren.

"Cinayet."

Foeren başını salladı. Etkilenmiş görünüyordu. "Ben bir

kalpazanım. Ellerime bakınca buna ihtimal vermezsin." Kızıl renkte seyrek tüylerle kaplı iki iri pençeyi uzattı. "Ama beceri bu ellerde. Başka yanlarımdan önce ellerim hatırladı. Gemide hücremde oturdum ve ellerime baktım. Kaşındılar. Ayrılmak ve bir şeyler yapmak istediler. Ama vücudumun geri kalan kısmı ne olduğunu hatırlamadı."

"Ne yaptın?" diye sordu Barrent.

"Gözlerimi kapadım ve sözü ellerime bıraktım. Fark ettiğim ilk şey, hücrenin kilidini açtıkları oldu." İri ellerini kaldırdı ve hayranlıkla baktı. "Uyanık küçük iblisler."

"Kilidi açmak mı?" diye sordu Barrent. "Ama ben senin kalpazan olduğunu sanıyordum."

"Bak şimdi, kalpazanlık benim esas mesleğim. Ama bir çift becerikli el hemen hemen herşeyi yapar. Kalpazanlıktan yalnızca *yakalandım* herhalde. Ama bir kasa hırsızı da olabilirdim. Ellerim bir kalpazanın bildiğinden çok daha fazla şey biliyor."

"Sen kendin hakkında benden çok daha fazla şey bulmuş çıkarmışsın," dedi Barrent. "Benimse yola çıkmak için elimde yalnızca bir rüya var."

"Olsun, bir başlangıç bu," dedi Foeren. "Daha çok şey öğrenmenin yolları olmalı. Önemli olan, bizim Omega'da olmamız."

"Haklısın," dedi Barrent buruk bir biçimde.

"Bunda bir yanlışlık yok," dedi Foeren. "Adamın ne dediğini duymadın mı? Burası bizim gezegenimiz!"

"Ortalama üç Dünya yılı bir ömürle," diye hatırlattı Barrent.

"Büyük olasılıkla sadece korkutmak için söylenmiş sözler," dedi Foeren. "Bir nöbetçinin ağzından çıkmış bu tür şeylere inanmam. Önemli olan kendi gezegenimiz olması. Ne söylediklerini duydun. 'Dünya bizi reddediyor.' Yeni Dünya! Kimin ihtiyacı var ona? Bizim burada kendi gezegenimiz var. Bütün bir gezegen, Barrent! Özgürüz!"

"Bu doğru işte arkadaş," dedi bir başkası.

Ufak tefek, sinsi bakışlı ve yağcılık derecesinde dostça davranan biriydi. "Benim adım Joe," dedi onlara. "İsmin aslı Joao. Ama ben daha zarif dönemlerin rayihasını taşıyan eski şeklini yeğliyorum. Beyler, elimde olmadan konuşmalarınızı duydum ve tüm kalbimle kızıl saçlı arkadaşa katılıyorum. Fırsatları bir düşünün! Dünya bizi iskartaya çıkardı! Harika! Ondan uzakta daha iyi olacağız. Burada hepimiz eşitiz. Özgür bir toplumda özgür insanlarız. Üniforma yok, nöbetçiler yok, askerler yok. Barış içinde yaşamak isteyen nedamet getirmiş eski suçlular var sadece."

"Seni neden içeri attılar?" diye sordu Barrent.

"Kredi hırsızlığı yaptığımı söylediler," dedi Joe. "İtiraf etmeye utanıyorum ama bir kredi hırsızının ne olduğunu hatırlayamıyorum. Belki ileride hatırlarım."

"Belki de yetkililerin bir çeşit hafızayı yeniden eğitme yöntemleri vardır," dedi Barrent.

"Yetkililer mi?" diye hiddetle sordu Joe. "Ne demek istiyorsun? Burası *bizim* gezegenimiz. Hepimiz eşitiz burada. Kesinlikle hiçbir yetkili makam olamaz. Hayır arkadaşlar, bütün bu saçmalıkları biz geride, Dünya'da bıraktık. Burada biz..."

Birden sustu. Barakaların kapısı açılmış, içeri bir adam girmişti. Gri hapishane üniforması giymediğine bakılırsa eski bir Omega sakini olmalıydı. Şişmandı. Cafcaflı sarı ve mavi bir giysi vardı sırtında. Kalın belini saran kemerde meşin kılıflı bir tabanca ve bir bıçak taşıyordu. Kapıda durdu; elleri kalçasında yeni gelenleri süzdü.

"Pekâlâ," dedi. "Siz yeni gelenler bir Ceza Yargıcını tanımıyor musunuz? Ayağa kalkın!"

Hiçbiri kımıldamadı.

Yargıcın yüzü mosmor kesildi:

"Galiba size biraz saygılı olmayı öğretmem gerekecek."

Silahını kılıfından çıkarmasına kalmadan yeni gelenler ayağa fırladılar. Yargıç hafif bir pişmanlık okunan gözlerle onlara baktı ve silahını yeniden kılıfına soktu.

"İlk öğrenmeniz gereken şey," dedi Yargıç, "Omega'daki sosyal durumunuz. Sizin *hiçbir yeriniz yok burada.* Siz piyonsunuz ve bu *hiçbirşeysiniz* demektir."

Bir an bekledi ve sonra "Şimdi dikkat edin piyonlar," dedi. "Görevleriniz konusunda eğitileceksiniz."

3

"Siz yenilerin bilmeniz gereken ilk şey," dedi Yargıç, "tam olarak ne olduğunuzdur. Bu çok önemli. Ve ben size ne olduğunuzu anlatacağım. Siz *piyonsunuz.* Aşağının en aşağısısınız. Sizin bir yeriniz, sosyal mevkiiniz *yok.* Sizden daha aşağı hiçbir şey yok, tabii değişkenler hariç. Onlar da gerçekten insan değiller zaten. Sorusu olan var mı?"

Yargıç bekledi. Hiç soru sorulmayınca devam etti. "*Sizin* ne olduğunuzu tanımladım. Bundan yola çıkarak Omega'daki diğerlerinin ne olduğu hakkında temel bir fikir edinebiliriz. Her şeyden önce, *herkes* sizden daha önemlidir; ama bazıları ötekilerden daha önemlidir. Sizden hemen sonra sırada Yerliler vardır; sizlerden pek az daha önemlidirler; sonra Özgür Yurttaş gelir. Sosyal sınıfını gösteren gri yüzük takar ve siyah elbise giyer. O da önemli değildir ama sizden çok daha önemlidir. Şansınız yaver giderse bazılarınız Özgür Yurttaş olabilir. Onlardan sonra Ayrıcalıklı Sınıflar gelir. Bunlar da sınıflarına göre çeşitli tanıtım simgeleriyle fark edilirler. Sözgelimi Hacılar sınıfındakiler altın küpe takarlar. İleride çeşitli sınıflar ve derecelerin işaretlerini ve ayrıcalıklarını öğrenirsiniz. Papazlardan da söz etmeliyim. Her ne kadar Ayrıcalıklı sınıftan değillerse de kendilerine bazı dokunulmazlıklar ve haklar tanınmıştır. Anlatabildim mi?"

Barakalardakilerin hepsinden onaylayan bir mırıltı yükseldi. Yargıç devam etti:

"Şimdi gelelim üst sınıftan biriyle karşılaştığınızda nasıl davranacağınıza. Piyon olarak bir Özgür Yurttaş'ı saygılı bir biçimde, tüm unvanıyla selamlamak zorundasınız. Hacılar gibi Ayrıcalıklı sınıftan olanlarla ise ancak size hitap edildiğinde konuşabilirsiniz ve karşısında gözleriniz yerde, elleriniz önde kavuşmuş olarak ayakta durursunuz. İzin verilmeden Ayrıcalıklı Yurttaş'ın huzurundan ayrılamazsınız. Onun yanında hiçbir koşulda oturamazsınız. Anlaşıldı mı? Öğrenecek daha çok şey var. Sözgelimi, benim Yargıç mevkiim Özgür Yurttaş sınıfındandır ama bazı Ayrıcalıklı haklarına sahiptir."

Yargıç anladıklarından emin olmak için adamlara baktı. "Bu barakalar sizin geçici evleriniz. Kimlerin temizlik yapacağını, kimlerin çamaşır ve bulaşık yıkayacağını vesaireyi gösteren bir çizelge düzenledim ben. Bana her zaman soru sorabilirsiniz. Ama aptalca ya da küstahça sorular sakatlama veya ölümle cezalandırılır. Şunu hiç unutmayın; siz aşağının en aşağısısınız. Eğer bunu aklınızdan çıkarmazsanız hayatta kalmayı başarabilirsiniz."

Yargıç birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra "Birkaç gün içinde hepinize çeşitli görevler verilecek," dedi. "Bazılarınız germanyum madenlerine, bazılarınız balıkçı teknelerine gideceksiniz, bazılarınız çeşitli iş kollarında çıraklık edeceksiniz. Bu arada Tetrahyde'ı dolaşmakta serbestsiniz."

Adamlar aval aval bakınca Yargıç açıkladı: "Tetrahyde, bulunduğunuz kentin adıdır. Omega'daki en büyük kenttir." Bir an düşündükten sonra da "Aslında Omega'daki tek kenttir," dedi.

"Tetrahyde adının anlamı nedir?" diye sordu Joe.

"Ne bileyim ben?" dedi Yargıç kaşlarını çatarak. "Sanırım gaipten haber verenlerin dillerine pelesenk ettikleri eski Dünya isimlerinden biridir. Neyse, oraya gittiğinizde ayağınızı denk alın."

"Neden?" diye sordu Barrent.

Yargıç sırıttı, "İşte bu, piyon, senin kendi kendine bul-

r. ·ı gereken şey." Döndü ve barakalardan uzaklaştı.

O gidince Barrent pencereye yaklaştı. Oradan bomboş bir meydan ve ötesinde de Tetrahyde'ın sokaklarını görebiliyordu.

"Oraya gitmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Joe.

"Elbette," dedi Barrent. "Benimle geliyor musun?"

Küçük kredi hırsızı başını salladı. "Güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Ya sen Foeren?"

"Ben de istemiyorum," dedi Foeren. "Bir süre barakalarda kalmak daha iyi olabilir."

"Gülünç bu," dedi Barrent. "Bu *bizim* kentimiz. Benimle gelen yok mu?"

Huzursuz görünen Foeren iri kalın omuzlarını düşürdü, başını salladı. Joe omuzlarını silkti ve karyolasına sırtüstü yattı. Yeni gelenlerin geri kalan kısmı bakmadılar bile.

"Pekâlâ," dedi Barrent. "Daha sonra size tam bir rapor veririm." Belki fikrini değiştiren olur diye bir süre daha bekledi, sonra kapıdan çıktı gitti.

Tetrahyde kenti, durgun gri bir denize uzanan dar bir yarımadaya serpiştirilmiş bir binalar topluluğuydu. Yarımadanın kara tarafı kapılarla bölünmüş ve nöbetçilerle korunan yüksek bir duvarla çevriliydi. En büyük binası, yılda bir kez Oyunlar için kullanılan Arena'ydı. Arena'nın yakınında küçük bir hükümet binaları grubu vardı.

Barrent yeni vatanının ne biçim bir yer olduğu hakkında bir fikir edinebilmek için çevresine bakınarak kentin dar yollarında yürüdü. Dönemeçli, bozuk yollar, kasvetli, hava koşullarından yıpranmış evler onda anlaşılması zor bir anı kırıntısını canlandırdı. Dünya'da böyle bir yer görmüştü ama o konuda hiçbir şey hatırlamıyordu. Hatırlama bir kaşıntı kadar eziyetliydi; ama kaynağını tayin edemiyordu.

Arena'yı geçince Tetrahyde'ın ana ticaret bölgesine gel-

di. Büyülenmiş bir halde dükkân tabelalarını okudu: RUHSATSIZ DOKTOR – AYAKÜSTÜ KÜRTAJ YAPILIR. İleride, BARODAN KOVULMUŞ AVUKAT. SİYASİ İLTİMAS!

Bu az biraz ters geldi Barrent'a. Daha ileri gitti, çalınmış nallar sattıklarını ilan eden dükkânları geçti; tabelasında DÜŞÜNCELERİNİZ OKUNUR! GAİPTEN HABER VEREN DEĞİŞKENLER TAM KADROYLA EMRİNİZDE! DÜNYA'DAKİ GEÇMİŞİNİZ BİLDİRİLİR! yazan bir dükkânın önüne geldi.

Barrent içeri girmek istedi, ama hiç parası olmadığını hatırladı. Ve Omega paraya çok fazla değer veren bir yere benziyordu.

Bir yan sokağa saptı, birkaç lokantanın yanından geçti ve önünde ZEHİR ENSTİTÜSÜ (Uygun koşullar. 3 yıla kadar varan ödeme imkânı. Garantili Hizmet. Memnun Olmayanlara Paraları İade Edilir) yazılı büyük bir binaya geldi. Onun yanı başında KATİLLER LONCASI, 452. Bölge vardı.

Hapishane gemisindeki telkin konuşmasını dinleyince Barrent, Omega'nın suçluların yeniden topluma kazandırılmasına hasredildiğini sanmıştı. Dükkânların tabelalarına bakınca böyle olmadığı anlaşılıyordu. Ya da eğer sandığı gibiyse, topluma kazandırma işlemi çok acayip bir şekil almıştı. Derin düşüncelere dalmış bir halde daha yavaş yürüyerek devam etti yoluna.

Sonra insanların yolundan çekildiklerini fark etti. Kendisine bakıyor ve hızla kapı aralıklarına, dükkânlara dalıyorlardı. Yaşlı bir kadın ona baktı ve kaçtı.

Ters giden bir şey mi vardı? Mahkûm üniforması olabilir miydi bu? Yoo, Omega halkı ondan çok görmüştü. Öyleyse neydi?

Sokaklar neredeyse bomboştu. Yakınındaki bir dükkâncı çit ve parmaklık malzemesi satan dükkânının çelik kepenklerini alelacele kapattı.

"Ne var, ne oluyor?" diye sordu Barrent.

"Delirdin mi sen?" dedi dükkâncı. "Bugün İniş Günü."

"Efendim?"

"İniş Günü," dedi dükkâncı. "Hapishane gemisinin yere indiği gün. Barakalarına geri dön, budala!"

Son çelik kepengi de yerine oturttu ve kilitledi. Barrent korkunun soğuk dokunuşunu hissetti. Çok ters bir şey vardı. En iyisi hemen geri dönmekti. Omega gelenekleri hakkında önceden daha çok şey öğrenmemekle aptallık etmişti...

Karşıdan üç adam kendisine doğru geliyordu. İyi giyinmişlerdi ve hepsinin de sol kulaklarında altından yapılmış küçük Hacı küpeleri vardı. Üçü de silahlıydı.

Barrent onlardan uzaklaşmaya başladı. Adamlardan biri "Dur piyon!" diye bağırdı

Barrent adamın elinin belindeki silaha gittiğini gördü. Durdu ve sordu: "Ne var?"

"İniş Günü," dedi adam. Arkadaşlarına baktı. "Pekâlâ, ilk kimin sırası?"

"Yazı tura atalım."

"İşte para."

"Hayır, sayışalım."

"Ya şundadır, ya bunda....!"

Soldaki Hacı "O benim," dedi. Arkadaşları gerilerken o belindeki silahı çekti.

"Dur!" diye bağırdı Barrent. "Ne yapıyorsun?"

"Seni vuracağım," dedi adam.

"Ama neden?"

Adam gülümsedi. "Bir Hacı ayrıcalığı bu. Her İniş Günü'nde barakalarını terk eden her yeni piyonu vurma hakkına sahibiz."

"Ama bana söylemediler!"

"Tabii söylemezler," dedi adam. "Eğer siz yeni gelenlere söylense hiçbiriniz İniş Günü barakalarınızdan çıkmazsınız. Bu da bütün eğlenceyi mahveder."

Nişan aldı.

Barrent derhal harekete geçti. Hacı ateş ederken kendini yere attı. Bir ıslık sesi duydu ve az önce önünde durduğu

tuğla binada bir yanık izi gördü.

Adamlardan biri "Şimdi sıra bende," dedi.

"Kusura bakma ihtiyar, sanırım sıra bende."

"Kıdemli olmanın ayrıcalıkları vardır dostum. Kenara çekil!"

Adamın nişan almasına fırsat kalmadan Barrent ayağa kalkmış, koşuyordu. Sert dönemeçli sokak şimdilik koruyordu onu ama kendisini izleyenlerin seslerini işitebiliyordu. Çok rahat bir tempoyla, neredeyse hızlı yürüme temposuyla koşuyorlardı. Avlarını ele geçireceklerinden tamamen emin gibiydiler. Barrent birden hızlandı, bir yan sokağa saptı ve hemen hata yaptığını anladı. Çıkmaz sokağa girmişti. Acelesiz hareket eden Hacılar yaklaşıyorlardı.

Barrent can havliyle çevresine baktı. Bütün dükkânların kepenkleri indirilmiş ve kilitlenmişti. Tırmanacağı hiçbir yer, saklanacağı bir köşe yoktu.

Sonra takipçileriyle arasındaki mesafenin ortasında bir yerde açık bir kapı gördü. Oraya koştu. Kapının üzerinden dışarı taşan bir tabelada MAĞDURLARI KORUMA DERNEĞİ yazıyordu. "İşte benim derneğim," diye düşündü Barrent.

Hacılar'ın şaşkın bakışları altında burunlarının dibinden koşarak geçti. Tek bir silah patlaması ayaklarının altındaki yeri dağladı. Sonra kapıya ulaştı ve kendini içeri attı.

Aceleyle ayağa kalktı. Peşindekiler onu izlemediler. Sokaktan gelen seslerini hâlâ duyabiliyordu; öncelik konusunda dostça tartışıyorlardı. Barrent bir tür sığınma evine girdiğini anladı.

Geniş, çok iyi aydınlatılmış bir odadaydı. Pejmürde kılıklı birkaç adam kapının yanındaki bir sıraya oturmuş, kendi aralarında yaptıkları bir şakaya gülüyorlardı. Az ileride siyah saçlı bir kız oturmuş, hiç kırpmadığı iri yeşil gözleriyle Barrent'a bakıyordu. Odanın öbür ucunda, bir adamın oturduğu bir masa vardı. Adam Barrent'ı işaretle çağırdı.

Barrent masaya gitti. Kısa boylu, gözlüklü bir adamdı. Cesaret verici bir biçimde gülümsedi ve Barrent'ın konuş-

masını bekledi.

"Burası Mağdurları Koruma Derneği mi?" diye sordu Barrent.

"Aynen öyle," diye cevap verdi adam. "Ben Rondolp Frendlyer, bu kâr gözetmeyen örgütün başkanıyım. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Elbette," dedi Barrent. "Ben resmen bir mağdurum, bir kurban."

"Sizi görür görmez anladım bunu," dedi Frendlyer sıcak bir gülümseyişle. "O bilinen *mağdur* hali var üzerinizde; hafif bir incinebilirlik hissi katılmış bir korku ve güvensizlik karışımı."

Barrent kapıya bir göz atıp sığınma evinin kendisini ne kadar koruyabileceğini merak ederek "Çok ilginç," dedi. "Bay Frendlyer ben sizin derneğinizin üyesi değilim."

"Önemi yok," dedi Frendlyer. "Bizim grubumuzda üyelik zaten kendiliğinden olur. Fırsat çıktığında bize katılınır. Amacımız tüm mağdurların vazgeçilmez haklarını korumaktır."

"Evet efendim. Dışarıda beni öldürmeye çalışan üç kişi var."

"Anlıyorum," dedi Frendlyer.

Bir çekmeceyi çekti ve içinden kalın bir kitap çıkardı. Çabucak sayfalarını çevirdi ve aradığını buldu.

"Söyleyin bana, bu adamların sosyal konumlarını araştırdınız mı?"

"Hacı olduklarını sanıyorum," dedi Barrent. "Hepsinin de sol kulaklarında altın bir küpe vardı."

"Doğru," dedi Bay Frendlyer. "Ve bugün İniş Günü. Bugün inen gemiden çıktınız ve piyon sınıfındansınız. Doğru değil mi?"

"Evet, doğru," dedi Barrent.

"O halde her şeyin yolunda olduğunu söylemekten mutluyum. İniş Günü avı, gün batımında sona erer. Her şeyin usulüne uygun olduğunu ve haklarınızın hiçbir biçimde çiğ-

nenmediğini bilerek buradan ayrılabilirsiniz."

"Buradan ayrılmak mı? Yani güneş battıktan sonra demek istiyorsunuz?"

Bay Frendlyer başını salladı ve acıklı bir biçimde gülümsedi: "Korkarım hayır. Yasaya göre, burayı hemen terk etmelisiniz."

"Ama beni öldürecekler."

"Çok doğru," dedi Frendlyer. "Ne yazık ki, elimizden bir şey gelmez. Bir kurban olarak tanımlanan kimse, öldürülecek kimsedir."

"Buranın koruyucu bir dernek olduğunu sanmıştım."

"Öyledir. Ama biz *hakları* koruruz, kurbanları değil. Haklarınız çiğnenmemiş. Eğer barakalarınız yöresinde değilseniz, İniş Günü güneş batana kadar Hacılar'ın sizleri öldürme ayrıcalıkları vardır. Şunu da eklemeliyim, sizin de sizi öldürmeye kalkışan herkesi öldürmeye hakkınız vardır."

"Silahım yok," dedi Barrent.

"Kurbanların hiçbir zaman silahı olmaz," dedi Frendlyer. "Bütün incelik de buradadır işte. Ama silahınız olsun olmasın, korkarım burayı şimdi terk etmeniz gerek."

Barrent Hacılar'ın sokaktan gelen uyuşuk seslerini hâlâ işitebiliyordu. "Arka kapınız var mı?"

"Maalesef."

"Öyleyse gitmiyorum."

Hâlâ gülümsemeye devam eden Bay Frendlyer çekmeceyi açtı ve bir silah çıkardı. Silahı Barrent'a çevirdi ve "Gerçekten gitmelisiniz," dedi. "Hacılar'la şansınızı deneyebilirsiniz, ya da hiç şansınız olmadan burada ölebilirsiniz."

"Silahınızı bana ödünç verin," dedi Barrent.

"Buna izin yok," dedi Frendlyer. Etrafta koşuşup duran silahlı kurbanları göze alamayız. Her şeyi altüst eder bu." Silahın emniyetini açtı. "Gidiyor musunuz?"

Barrent silahı almak için masanın üzerine atlaması halinde ne kadar şansı olabileceğini hesapladı ve başaramayacağına karar verdi. Arkasını döndü ve ağır ağır kapıya yürüdü.

Pejmürde kılıklı adamlar hâlâ bir ağızdan gülüyorlardı. Siyah saçlı kız masasından kalkmış kapının yanında duruyordu. Ona yaklaştığında çok hoş bir kız olduğunu fark etti. Dünya'dan kovulması için ne suç işlemiş olabileceğini merak etti.

Yanından geçerken kaburga kemiklerine batan sert bir şey hissetti. Uzandı ve bunun etkili görünüşlü küçük bir silah olduğunu fark etti.

"Bol şans," dedi kız. "Umarım nasıl kullanılacağını biliyorsundur."

Barrent başıyla teşekkür etti. Nasıl kullanıldığını bildiğinden emin değildi ama öğrenecekti.

4

Sokak boştu, sadece üç Hacı vardı. Onlar da yaklaşık yirmi metre ileride durmuş, sakin sakin konuşuyorlardı. Barrent kapıdan çıkınca adamların ikisi geri çekildi, üçüncüsü ise tabancası dikkatsizce yere inik bir halde ilerledi. Barrent'ın silahlı olduğunu görünce tabancasını hemen ateşlemeye hazır hale getirdi.

Barrent kendini yere attı ve alışık olmadığı silahın tetiğine bastı. Elinde titreştiğini hissetti ve Hacı'nın baş ve omuzlarının kararıp ufalanmaya başladığını gördü. Ötekilere nişan almasına fırsat kalmadan silah elinden şiddetle fırladı. Hacı'nın ölürken yaptığı son atış namlunun ucunu kırmıştı.

Barrent silahı almak için umutsuzca atıldı. Ona zamanında ulaşamayacağını biliyordu. Öldürücü atışı beklerken tüyleri diken diken oldu. Mucize eseri hâlâ canlı olarak silahına doğru yuvarlandı ve en yakındaki Hacı'ya nişan aldı.

Tam vaktinde kendini tuttu ve ateş etmedi. Hacılar silahlarını kılıflarına koymuşlardı. Biri "Zavallı ihtiyar Draken," diyordu. "Hızlı nişan almayı bir türlü öğrenemedi."

"Yeterince silah talimi yapmıyordu da ondan," dedi öteki. "Draken atış alanında hiçbir zaman pek fazla zaman harcamadı."

"Bana sorarsan çok iyi bir ibret oldu bize. İnsan pratiğini kaybetmemeli."

"Ve," dedi öteki, "insan bir piyonu bile küçümsememeli."

Barrent'a baktı ve "Güzel atıştı delikanlı," dedi.

"Evet, gerçekten güzeldi," dedi diğeri. "Hareket halindeyken bir silahla isabetli atış yapmak zordur."

Barrent sallanarak ayağa kalktı. Genç kızın verdiği silah hâlâ elindeydi ve Hacılar'ın ilk kuşkulu hareketinde ateş etmeye hazırdı. Ama kuşkulanılacak bir hareketleri yoktu. Olaya bitmiş gözüyle bakıyor gibiydiler.

"Şimdi n'olacak?" diye sordu Barrent.

"Hiçbir şey," dedi Hacılar'dan biri. "İniş Günü'nde herkese ya da her av partisine bir öldürme için izin verilmiştir. Ondan sonra av dışı kalırsın."

"Gerçekten çok önemsiz bir tatildir bu," dedi öteki Hacı. "Oyunlar ya da Piyango gibi değildir."

"Senin bütün yapacağın Kayıt Bürosu'na gidip mirasını üstüne geçirmek," dedi ilk konuşan adam.

"*Neyimi*?"

"Mirasın," dedi Hacı sabırla. "Kurbanının bütün mal varlığına hak kazandın. Maalesef Draken'ın mirası pek fazla değil."

"Hiçbir zaman iyi bir işadamı olmadı," dedi öteki üzgün bir edayla. "Gene de hayata başlamak için sana bir şeyler sağlayacaktır. Hiç alışılmamış olsa da, izin verilmiş bir öldürme gerçekleştirdiğinden sosyal sınıfça da yükseldin. Özgür Yurttaş oldun."

İnsanlar sokaklara geri döndü ve dükkân sahipleri kepenklerinin kilitlerini açtı. Üzerinde CENAZE KALDIRMA BİRİMİ 5 yazılı bir araba geldi ve üniformalı dört adam Draken'ın cesedini alıp götürdü. Tetrahyde'da normal bir hayat

yeniden başladı. Bu, öldürme zamanının sona erdiği konusunda Barrent'a Hacılar'ın verdiği teminattan daha çok şey ifade ediyordu. Genç kızın verdiği silahı cebine koydu.

"Kayıt Bürosu şu tarafta," dedi Hacılar'dan biri. "Biz tanıkların olacağız."

Barrent olanlara pek az akıl erdirebiliyordu. Ama olaylar birden kendi lehine döndüğünden, olacakları hiç soru sormadan olduğu gibi kabul etmeye karar verdi. Başına gelenleri değerlendirmek için daha sonra çok zamanı olacaktı.

Namlucu Meydanı'ndaki Kayıt Bürosu'na Hacılar'la birlikte gitti. Orada bütün öyküyü dinleyen canı sıkılmış bir memur Draken'ın ticari evraklarını çıkardı ve Draken'ın adını çizip üzerine Barrent'inkini yazdı. Barrent üzeri çizilmiş başka isimler de olduğunu gördü. Tetrahyde'da işler çok çabuk el değiştiriyordu anlaşılan.

Artık Blazer Bulvarı 3 numarada bir panzehir dükkânının sahibiydi.

Ticari evraklar da Barrent'ın yeni sınıfının Özgür Yurttaş olduğunu resmen kabul ediyordu. Memur ona bronzdan yapılmış bir sınıf yüzüğü verdi ve tatsız olaylardan kaçınmak istiyorsa en kısa zamanda Yurttaş giysilerini giymesini salık verdi.

Dışarıda Hacılar kendisine şans dilediler. Barrent yeni işinin ne tür bir şey olduğunu görmeye karar verdi.

Blazer Bulvarı, iki caddeyi birleştiren kısa bir ara sokaktı. Ortasına yakın bir yerde, cephesinde PANZEHİR DÜKKÂNI yazan bir dükkân vardı. Yazının altında şunlar okunuyordu: *Hayvansal, bitkisel ya da mineral kökenli tüm zehirlere karşı kesin ilaçlar. Çok kullanışlı "Kendi Çabanla Hayatta Kal" Çantamızdan edinin. Tek bir cep kutusunda tam yirmi üç panzehir!*

Barrent kapıyı açtı ve içeri girdi. Alçak bir tezgâhın arkasındaki tavana kadar yükselen rafların, içinde acayip yaprak, ince dal ve mantar türünden bitki parçacıkları bulunan dört

köşe cam kavanozlar, üzerleri etiketli şişeler, teneke ve mukavva kutılarla dolu olduğunu gördü. Tezgâhın gerisindeki küçük kitap rafında şu başlıkları taşıyan kitaplar vardı: *Ağır Zehirlenme Vakalarında Acil Teşhis Yöntemleri; Arsenik Ailesi;* ve *Ban Otu Karışımları.*

Zehirlenmenin Omega'nın günlük yaşamında önemli bir yer tuttuğu belliydi. İşte burada tek amacı panzehir hazırlamak olan bir dükkân vardı ve muhakkak böyle başka dükkânlar da vardı. Barrent bunları düşündü ve miras yoluyla garip ama onurlu bir işe sahip olduğuna karar verdi. Kitapları okuyarak bir panzehir dükkânının nasıl işletileceğini öğrenebilirdi.

Dükkânın arkasında bir oturma odası, yatak odası ve mutfaktan oluşan bir daire vardı. Barrent küçük bölmelerden birinde kötü dikilmiş siyah bir Yurttaş giysisi buldu ve hemen giydi. Genç kızın verdiği silahı hapishane gemisi üniformasının cebinden aldı, bir an elinde tarttı, sonra da yeni giysisinin ceplerinden birine koydu. Dükkândan çıktı ve Mağdurları Koruma Derneği'ne giden yolu buldu.

Kapı hâlâ açıktı ve pejmürde kılıklı adamlar hâlâ sırada oturuyorlardı. Artık gülmüyorlardı. Uzun bekleyişleri onları yormuşa benziyordu. Odanın öteki ucunda Bay Frendlyer masasında oturuyor, elindeki kalın evrak demetini okuyordu. Genç kızdan eser yoktu.

Barrent masaya gitti. Frendlyer onu selamlamak için ayağa kalktı.

"Tebrikler," dedi Frendlyer. "En içten tebrikler arkadaşım. Harika bir atıştı. Hem de hareket halindeyken!"

"Teşekkür ederim," dedi Barrent. "Buraya gelişimin nedeni..."

"Neden geldiğinizi biliyorum," dedi Frendlyer. "Özgür Yurttaş olarak haklarınızı ve görevlerinizi bilmek istiyorsunuz. Bundan daha doğal ne olabilir ki? Eğer şu sıraya oturursanız hemen yanınıza geliyorum..."

"Bunun için gelmedim," dedi Barrent. "Elbette hak ve göçevlerimi öğrenmek istiyorum. Ama şimdi o kızı bulmak istiyorum ben."

"Kız?"

"Buraya geldiğimde o sırada oturuyordu. Silahı bana veren oydu."

Bay Frendlyer şaşırmıştı. "Yurttaş, yanılıyorsunuz. Gün boyunca buraya hiçbir kadın girmedi."

"Sırada, şu üç adamın yanında oturuyordu. Siyah saçlı, çok alımlı bir kızdı. Onu fark etmiş olmalıydınız."

"Burada olsa elbette fark ederdim," dedi Frendlyer göz kırparak. "Ama daha önce de dediğim gibi, bugün buraya hiçbir kadın girmedi."

Barrent adamı süzdü ve cebinden silahı çıkardı. "Öyleyse ben bunu nerden aldım?"

"Onu size ben ödünç verdim," dedi Frendlyer. "Onu başarıyla kullanmanıza çok sevindim. Ama şimdi geri verirseniz memnun olurum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Barrent, silahı sımsıkı kavrayarak. "Gelin şu adamlara soralım."

Frendlyer ardında, sıraya doğru ilerledi. Kıza en yakın oturan adama sordu: "Kız nereye gitti?"

Adam asık, tıraşı gelmiş suratını kaldırdı ve "Ne kızından söz ediyorsunuz Yurttaş?" dedi.

"Tanı şurada oturan kızdan."

"Ben kimseyi görmedim. Rafeel, sen bu sırada oturan bir kadın gördü mü?"

"Nereden göreyim," dedi Rafeel. "Ben bir de sabahın onundan beri burada oturuyorum."

"Ben de görmedim," dedi üçüncü adam. "Oysa gözlerim keskindir."

Barrent Frendlyer'a döndü. "Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Ben sadece gerçeği söyledim size," dedi Frendlyer. "Bugün buraya hiçbir kız gelmedi. Mağdurları Koruma Derne-

ği'nin Başkanı olma ayrıcalığını kullanarak size silahı ödünç verdim. Şimdi geri istiyorum."

"Hayır," dedi Barrent. "Kızı buluncaya kadar silah bende kalacak."

"Bu pek akıllıca olmaz," dedi Frendlyer. Sonra aceleyle ekledi: "Yani hırsızlığa, bu koşullarda göz yumulmaz."

"Şansımı deneyeceğim," dedi Barrent.

Döndü ve Mağdurları Koruma Derneği'ni terk etti.

5

Omega yaşamına hızlı girişinin sarsıntısından kendini kurtarabilmek için Barrent'ın zamana ihtiyacı vardı. Yeni doğmuş birinin çaresizliğinden başlayıp, katillikten geçip bir panzehir dükkânının sahipliğine ulaşmıştı. Dünya diye anılan bir gezegendeki unutulmuş bir geçmişten, suçlularla dolu bir dünyadaki kuşkulu bir şimdiki zamana mancınıkla atılmıştı. Karmaşık bir sınıf yapısı sezmiş, kurumsallaştırılmış bir cinayet programının kokusunu almıştı. Belli ölçüde kendine güveni olduğunu ve silah çekmede şaşırtıcı bir çabukluğa sahip olduğunu keşfetmişti. Omega, Dünya ve kendisi hakkında bilmesi gereken daha pek çok şey olduğunun farkındaydı. Gerekli keşifleri yapacak kadar uzun süre yaşayabilmeyi umuyordu.

Her şeyin bir sırası vardı. Ekmek parası kazanmalıydı. Bunun için de zehirleri ve panzehirleri öğrenmeliydi.

Dükkânın arkasındaki dairesine geçti ve ölen Hacı Draken'dan kalan kitapları okumaya başladı.

Zehir konusundaki kitaplar heyecan vericiydi. Harbak itotu, öldüren it üzümü ve porsuk ağacı gibi Dünya'da bilinen bitkisel zehirler vardı. Büyük baldıranın etkisini, ilk baştaki sarhoşluğu ve sondaki ihtilaçları öğrendi. Bademden prusik asit ve mor yüksükotundan dijitalin zehirlenmesi

oluyordu. İçindeki öldürücü akonitum napellus hülasası birikimiyle kaplanboğan otunun korkutucu bir etkisi vardı. Amanitas zehirli mantarları ve amanita muscaria gibi mantarlar vardı. Kırmızıkâse, çiçekli zambak ve amortalis gibi sadece Omega'ya ait bitkisel zehirler de cabası.

Korkunç derecede çok sayıda olmalarına rağmen bitkisel zehirler çalışmasının sadece bir bölümünü oluşturuyordu. Dünya'daki, deniz ve hava hayvanlarının, zehirli örümceklerin, yılanların, akreplerle dev yabanarılarının çeşitli türlerini de dikkate almak zorundaydı. Arsenik, cıva ve bizmut gibi hatırı sayılır bir madeni zehirler dizisi de vardı. Nitrik, hidroklorik, fosforik ve sülfirik asit gibi herkesçe bilinenler vardı. Ve aralarında strikinin, formik asit, hiyosiyamin ve beladonnnanın (güzelavratotu) da bulunduğu çeşitli kaynaklardan çıkarılan ya da damıtılan zehirler de vardı.

Her zehirin bir ya da daha çok panzehirinin listesi vardı. Ama Barrent, bu karmaşık, ihtiyatla kaydedilmiş formüllerin sık sık başarısızlığa uğradığından kuşkulandı. İşi daha da zorlaştıran, bir panzehirin etkinliğinin, zehirleyen unsurun kesinkes teşhisine bağlı görünmesiydi. Ve çok sık olarak bir zehirin belirtileri bir başkasına benziyordu.

Barrent kitapları incelerken bu sorunları düşünüyordu. Bu arada, yabana atılmayacak bir tedirginlikle de ilk müşterilerine hizmet veriyordu.

Korkularının çoğunun yersiz olduğunu fark etti. Zehir Enstitüsü tarafından önerilen bir düzine öldürücü maddeye rağmen çoğu mahkûmlar sadece arsenik ya da strikinine rağbet ediyorlardı. Bunlar ucuz, güvenli ve çok acı vericiydiler. Prusik asitin hemen fark edilen bir kokusu vardı, civanın vücuda girmesi zordu ve pek hoşa gitmelerine rağmen herkesçe bilinen tuz ruhu vb. şeylerse kullananın kendisi için tehlikeliydi. Kaplanboğan ve amanita muscaria kusursuzdu elbette. Öldüren it üzümü de yabana atılamazdı ve amanitas zehirli mantarlarının kendilerine özgü meşum bir cazibesi vardı. Ama bunlar eski, daha sakin dönemlerin ze-

hirleriydi. Genç kuşaklar ve özellikle de Omega'daki zehirleyicilerin yüzde doksanını oluşturan kadınlar, fırsatlar ve imkânlar gerektirdiğinde sade arsenik ya da strikinin kullanmakla yetiniyorlardı.

Omegalı kadınlar tutucuydular. Zehirleme sanatının bitip tükenmeyen incelikleriyle hiç ilgilenmiyorlardı. Araçlar değil, sadece, mümkün olduğunca çabuk ve ucuz elde edilen sonuçlar ilgilendiriyordu onları. Omegalı kadınlar sağduyularıyla tanınmışlardı. Her ne kadar Zehir Enstitüsü'ndeki hevesli kuramcılar şüpheli Temas Zehiri ya da Üç Gün Tozu karışımlarını satmaya çalışmışlar ve yabanarısı, gizli iğneler ve çifte aynalarla ilgili karmaşık, çılgın tasarıları başarıyla gerçekleştirmek için çok uğraşmışlarsa da kadınlar arasında pek az alıcı bulabilmişlerdi. Basit arsenik ve çabucak etkisini gösteren strikinin zehir piyasasının temel maddeleri olmayı sürdürüyordu.

Bu elbette Barrent'ın işini kolaylaştırdı. Derhal kusturmak, mideyi yıkamak, zehirin etkisini giderici madde kullanmak şeklindeki tedbirleri başarıyla uygulaması enikonu kolaydı.

Arsenik ya da strikinin gibi çok alelade şeylerle zehirlenmiş olduklarına inanmayı reddeden erkeklerle başı biraz dertteydi. Bunlar için de Barrent çeşitli kökler, otlar, sürgünler ve çok çok küçük dozda zehirden oluşan bir reçete yapıyordu. Ama muhakkak bundan önce kusturuyor, mideyi yıkayıp zehirin etkisini giderici bir madde içiriyordu.

Yerleştikten sonra Danis Foeren ve Joe, Barrent'ın ziyaretine geldiler. Foeren rıhtımda geçici bir balıkçı motorlarını boşaltma işi bulmuştu. Joe Tetrahyde'daki devlet memurları arasında bir pokra oyunu gecesi düzenlemişti. Lehlerine yazılacak hiçbir öldürme olayı bulunmadığından ancak İkinci Sınıf Yerli durumuna kadar yükselebilmişlerdi. Bu yüzden bir Özgür Yurttaş'la görüşmek onları tedirgin ediyordu ama Barrent onları rahatlattı. Onlar, Omega'daki tek arkadaşlarıydı ve salt bir sosyal sınıf sorunu nedeniyle

onları kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Barrent Tetrahyde'ın yasaları ve âdetleri hakkında onlardan pek fazla bir şey öğrenemedi. Joe bile devlet hizmetindeki arkadaşlarından kesin bir şey öğrenememişti. Omega'da hukuk gizli tutuluyordu. Gezegenin eski sakinleri hukuk bilgilerini yeni gelenler üzerindeki hâkimiyetlerini güçlendirmek için kullanıyorlardı. Bu sistem, Omega yasal sisteminin temelinde olan, tüm insanların eşitsizliği öğretisiyle güçlendiriliyor ve destekleniyordu. Planlı eşitsizlik ve bilgisizliğin teşvik edilmesi sayesinde iktidar ve sosyal mevki eski sakinlerin ellerinde kalmıştı.

Elbette yükselmeye yönelik tüm sosyal hareketler durdurulamamaktaydı. Ama bunlar geciktirilebiliyor, caydırılabiliyor ve son derece tehlikeli bir hale getirilebiliyordu. Omega'nın yasalarını ve âdetlerini öğrenmenin yolu, tehlikeli bir deneme-yanılma sürecinden geçiyordu.

Gerçi Panzehir Dükkânı zamanının büyük bölümünü alıyordu ama Barrent genç kızın yerini bulma çabalarını da sürdürüyordu. Yaşadığı hususunda bile en ufak bir iz bulamamıştı.

İki yanındaki dükkân sahipleriyle dost oldu. Bir tanesi bir yiyecek dükkânı işleten kaygısız, bıyıklı genç bir adam olan Demond Harrisbourg'du. Sıradan ve biraz komik bir işti onunki; ama Harrisbourg'un dediği gibi suçluların da yemek yemesi gerekti. Ve bu, çiftçileri, besinleri hazırlayanları, paketleyenleri ve yiyecek satan dükkânları gerektiriyordu. Harrisbourg işinin, şiddet yoluyla ölüm çevresinde toplanmış olan yerleşik Omega sanayiinden hiçbir açıdan daha aşağı olmadığını iddia ediyordu. Dahası, Harrisbourg'un karısının amcası Kamu İdaresi Bakanı'ydı. Harrisbourg onun sayesinde bir cinayet sertifikası almayı umuyordu. Bu çok önemli belgeyle altı aylık serbest öldürme hakkına sahip olabilecek ve yükselerek Ayrıcalıklı Yurttaş mevkiini kazanacaktı.

Barrent başıyla onayladı. Ama "Harrisbourg'un ince, kıpır kıpır karısı onu daha önce zehirlemeye karar vermez mi

acaba?" diye düşündü. Kocasından memnun değil gibiydi; ve boşanma Omega'da yasaktı.

Öteki komşusu Tem Rend, kırklarının başlarında, uzun boylu, zayıf, neşeli bir adamdı. Sol kulağının altından aşağıya, ağzının tam kenarına uzanan, sosyal mevki peşindeki birinin anısı olan bir yanık izi vardı. Sosyal mevki heveslisi yanlış adama çatmıştı. Tem Rend bir silah dükkânı sahibiydi, sürekli talim yapardı ve ticaret araçlarını devamlı üzerinde taşırdı. Tanıklara bakılırsa, karşı öldürmeyi örnek alınacak bir biçimde gerçekleştirmişti. Tem'in hayali Katiller Loncası'na üye olmaktı. Bu asırlık ve acımasız örgüte yaptığı başvuru dosyaya girmişti ve bir ay içinde kabul edilme şansı vardı.

Barrent ondan bir silah aldı. Rend'in önerisiyle bir Jamiason-Tyre iğneışın silahı seçti. Tüm kurşun atan silahlardan daha hızlı ve daha kusursuzdu ve büyük kalibreli bir kurşunun vurucu gücüne sahipti. Kuşkusuz, Hacılar'ın kullandığı, hedefinde on beş santimlik yanılma payı tanıyan ısı silahlarının kapasitesine sahip değildi. Ama geniş kapsamlı ışın yayıcı silahlarda da hata ihtimali fazlaydı. İhmalleri affetmeyen, karmaşık, gelişigüzel silahlardı. Bir ısı silahını herkes ateşleyebilirdi. Ama bir iğneışın silahını etkin bir şekilde kullanabilmek için sürekli talim yapmanız gerekirdi. Bunun karşılığını alıyordunuz ama. İyi bir iğneışın ehli, genişışın silahlı iki adamdan üstündü.

Barrent, bir silah dükkânı sahibi ve bir katil çırağından gelen bu öneriyi ciddiye aldı. Rend'in mahzenindeki talim yerinde uzun saatler geçirip reflekslerini güçlendirdi ve Çabuk-Çek meşin kılıfına alıştı.

Hayatta kalabilmek için yapılacak çok şey ve öğrenecek korkunç miktarda bilgi vardı. Ulaşılmaya değecek bir amaç uğruna çok çalışmak Barrent'ı yıldırmazdı. Gezegenin daha yaşlı sakinlerine yetişebilmesi için her şeyin bir süre daha sakin kalmasını istiyordu.

Ama Omega'da hiçbir şey sakin kalmazdı.

Bir gün, ikindi üzeri dükkânı kapatmak üzereyken alışıl-

mamış görünüşlü bir ziyaretçi geldi. Elli yaşlarında, tıknaz, sert, yanık yüzlü bir adamdı. Belinde ham deriden yapılmış bir kemer vardı ve kemerden küçük siyah bir kitapla, kırmızı saplı bir hançer sallanıyordu. Alışılmamış bir güce ve yetkiye sahipmiş gibi bir havası vardı.

"Tam da kapatıyordum efendim," dedi Barrent. "Ama bir şey almak istiyorsanız eğer..."

"Buraya bir şey almaya gelmedim," dedi ziyaretçi. Hafifçe gülümsedi ve "Satmaya geldim," dedi.

"Satmak mı?"

"Ben papazım," dedi adam. "Benim bölgeme yeni geldiniz. Ayinlerde görmedim sizi."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum bu konu..."

Papaz elini kaldırdı:. "Hem kutsal hem de zındık hukuka göre, bilmemek, kişinin görevlerini yapmaması için bir mazeret değildir. Aslında, Tüm Kişisel Sorumluluklar Yasası'nın 23. maddesine göre bilgisizlik, kasıtlı ihmal olarak cezalandırılabilir; Küçük Vahiyler Ek'inden hiç söz etmiyorum." Tekrar gülümsedi. "Her neyse, şimdilik senin için dayak cezası söz konusu değil."

"Bunu duyduğuma sevindim efendim," dedi Barrent.

"En doğru hitap şekli 'Amca'dır," dedi papaz. "Ben Ingemar Amca'yım ve Omega'nın ortodoks dini hakkında konuşmaya geldim seninle. Bizim ilham ve tesellimiz olan Kötülüğün o saf ve üstün ruhuna tapınmaktır dinimiz."

"Kötülük dinini öğrenmekten çok mutlu olacağım Amca," dedi Barrent. "Oturma odasına geçelim mi?"

"Elbette Yeğen," dedi papaz ve Barrent'ın arkasından dükkânın arkasındaki daireye geçti.

6

Papaz, Barrent'ın en iyi koltuğuna rahatça yerleştikten sonra "Kötülük," dedi, "insanlara güçlülük ve direnç eylemleri telkin eden içimizdeki kuvvettir. Kötülüğe tapmak aslında kendine tapmasıdır insanın ve bu yüzden de gerçek ibadettir. Kendine tapan nefs, ideal bir sosyal varlıktır: Toplum içindeki yerinden memnun olan, gene de aşama yapmak için önüne çıkan fırsatları yakalamaya hazır adam; ölümü vakarla karşılayan, acımanın küçültücü ayıbını duymadan öldüren adam. Kayıtsız ve duygusuz kâinatın gerçek bir yansıması olduğundan Kötülük zalimdir. Her ne kadar dönek tabiatlı yaşamın çok farklı şekillerinde karşımıza çıkıyorsa da, Kötülük ebedidir ve değişmez."

"Biraz şarap alır mıydınız Amca?" diye sordu Barrent.

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisin," dedi Ingemar Amca. "İşler nasıl?"

"İyi. Bu hafta biraz durgundu."

İçkisini keyifle yudumlayan papaz "İnsanlar zehirleme işine eskisi kadar ilgi göstermiyorlar," dedi. "Çocukluğumdaki, papaz cübbem elimden alınarak Dünya'dan kovulduğum günlerdeki kadar ilgilenmiyorlar. Sana Kötülük'ten söz ediyordum."

"Evet Amca."

"Biz Kötülüğe taparız," dedi Ingemar Amca. "Şeytan şeklinde vücut bulmuş olan, gece ve gündüzlerimizin o boynuzlu, korkunç hayaline. Biz Şeytan'da yedi büyük günahı, kırk ağır suçu ve yüz bir hafif suçu buluruz. Onun, doğasına uygun olarak kusursuz bir şekilde işlemediği hiçbir suç yoktur. Bu nedenle biz kusurlu yaratıklar onun mükemmelliğini kendimize örnek olarak alırız. Ve bazen Şeytan, ateşli cisminin heybetli güzelliğiyle görünerek bizi ödüllendirir. Evet Yeğen, onu bizzat görme ayrıcalığına eriştim. İki yıl önce Oyunlar'ın bitişinde göründü ve ondan bir yıl önce

gene görünmüştü.

Papaz bir an kutsal görüntüyü düşündü. Sonra "Biz Devlet'te," dedi, "insanın en yüksek Kötülük gücünü gördüğümüzden, Devlet'e de, daha az ilahi olsa da, insanüstü bir yaradılış olarak taparız."

Barrent başını salladı. Uyanık kalmakta güçlük çekiyordu. Ingemar Amca'nın alçak, tekdüze sesiyle Kötülük gibi çok alelade bir şey hakkında nutuk çekmesi uyutucu etkisi yapmıştı. Gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu.

Ingemar tekdüze ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Şöyle bir soru akla gelebilir: Eğer Kötülük insan doğasının erişebileceği en yüksek hünerse, Şeytan kâinatta İyi'nin yaşamasına neden izin verdi? İyilik sorunu cahilleri yüzyıllarca meşgul etti. Ben şimdi sana bu sorunun cevabını vereceğim."

"Evet Amca?" dedi Barrent uyanık kalmak için bacağının iç kısmını gizlice çimdiklerken.

"Ama önce koşullarımızı belirleyelim," dedi Ingemar Amca. "İyi'nin doğasını inceleyelim. Gel büyük düşmanımızın yüzüne cesaretle ve korkusuzca bakalım ve gerçek yüz hatlarını keşfedelim."

"Evet," dedi Barrent "Acaba bir pencere açsam mı?" diye düşünerek.

Gözkapakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Gözlerini bastıra bastıra ovuşturdu ve dikkatini toplamaya çalıştı.

Ingemar Amca aynı tekdüze ses tonuyla "İyi, bir hayal halidir" dedi. "İnsana mevcut olmayan fedakârlık, alçakgönüllülük ve merhamet niteliklerini yakıştırır. İyi'nin hayal olduğunu nasıl anlarız? Çünkü kâinatta sadece insan ve Karanlık Varlık vardır ve Karanlık Varlık'a tapmak kendini ifadenin son şeklidir. Böylece, İyi'nin bir hayal olduğunu kanıtladığımızdan onun niteliklerinin mevcut olmadığını da ister istemez kabul ederiz. Anladın mı?"

Barrent cevap vermedi.

"Anladın mı?" diye daha tiz bir sesle sordu papaz.

"Efendim?" dedi Barrent. Gözleri açıktı ama içi geçiver-

mişti bir an. Kendini ayık tutmaya zorlayarak "Evet Amca, anladım," diyebildi.

"Mükemmel. Bunu anladığına göre, şu soruyu sorabiliriz: Neden Şeytan bir Kötülük evreninde İyi'nin hayalinin bile yaşamasına izin vermiştir? Bunun yanıtını Gerekli Zıtlar Yasası'nda buluruz. Zıddı olmasaydı Kötülüğü bu haliyle tanımak mümkün olamazdı. En etkili fark, o şeyin zıddıdır." Muzaffer bir gülümseyiş belirdi yüzünde: "Çok basit ve net, değil mi?"

"Öyle Amca," dedi Barrent. "Biraz daha şarap içer misiniz?"

"Minicik bir damla," dedi papaz.

Tarla ve orman hayvanlarının içinde mevcut olan doğal ve çekici Kötülük hakkında on dakika daha konuştu ve Barrent'a davranışlarında bu basit zekâlı yaratıkları örnek almasını salık verdi. Sonunda gitmek üzere kalktı. Barrent'ın elini hararetle sıktı ve "Şu küçük sohbeti yaptığımız için çok memnunum," dedi. "Pazartesi gece ayinlerimize katılacağınızı bekleyebilir miyim?"

"Ayinler mi?"

"Tabii," dedi Ingemar Amca. "Her pazartesi gecesi geceyarısında Kirkwood Yolu'ndaki Wee Coven'da Kara Ayin yaparız. Ayinden sonra Hanımefendilerin Yardımcıları genellikle yiyecek bir şeyler çıkarırlar ve danslar edilir, koro şarkılar söyler. Çok hoştur." Yüzünde geniş bir gülümsemeyle "Görüyorsun ya," dedi, "Kötülüğe tapmak da eğlenceli olabilir."

"Bundan eminim," dedi Barrent. "Geleceğim Amca."

Papazı kapıya kadar geçirdi. Kapıyı kilitledikten sonra Ingemar Amca'nın söyledikleri üzerinde dikkatle düşündü. Ayine gitmenin şart olduğu konusunda hiç kuşkusu yoktu. Gerçekten zorunluydu. Sadece Kara Ayin'in, Ingemar'ın Kötülük vaazı kadar ölesiye sıkıcı olmamasını umdu.

O gün cumaydı. Sonraki iki gün Barrent meşguldü. Kankuyusu bölgesindeki temsilcisinden şifalı otlar ve köklerden

oluşan bir parti mal gelmişti. Onları ayırıp sınıflandırmak bütün bir gününü aldı. Kavanozlarına koyup yerleştirmek de bir gün sürdü.

Pazartesi günü öğle yemeğinden dükkâna dönerken genç kızı gördüğünü sandı. Acele peşinden gitti ama kalabalıkta onu kaybetti.

Dükkâna geri döndüğünde kapının altından atılmış bir mektup buldu. Yakınındaki Düş Dükkânı'ndan bir davetiyeydi. Şunlar yazılıydı:

Sevgili Yurttaş

Bu vesileyle size semtimize hoş geldiniz der, Omega'daki en mükemmel Düş Dükkânı olduğuna inandığımız müessesemizin hizmetlerini sunarız.

İnanılmaz derecede düşük bir fiyata her tarz ve türdeki düşlerimiz emrinizdedir. Biz Dünya düşleriyle ilgili hafıza canlandırma konusunda uzmanız. Semtiniz Düş Dükkânı'nın düşsel yaşamda size en güzelini sunduğundan emin olabilirsiniz.

Bir Özgür Yurttaş olarak bu hizmetlerden yararlanmak isteyeceksiniz elbette. Bir hafta içinde bunu yapacağınızı ümit edebilir miyiz?

Dükkân Sahipleri

Barrent mektubu bıraktı. Bir Düş Dükkânı'nın ne olduğu, ya da düşlerin nasıl oluşturulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Öğrenmeliydi. Her ne kadar davet nazik sözlerle yapılmışsa da emreden bir edası vardı. Kuşku yoktu, bir Düş Dükkânı'nı ziyaret bir Özgür Yurttaş'ın vecibelerinden biriydi.

Ama elbette mecburiyet bir zevk de olabilirdi. Düş Dükkânı ilginç benziyordu. Ve gerçek bir Dünya düşüyle ilgili hafıza canlandırılması, dükkân sahiplerinin talep etmek isteyecekleri her fiyata değerdi.

Ama bu biraz bekleyecekti. Bu gece Kara Ayin vardı ve

oraya kesinlikle gitmesi gerekti.

Barrent gece saat on birde dükkândan ayrıldı. Gece yarısı başlayan ayine gitmeden önce Tetrahyde'da biraz dolaşmak için vakte ihtiyacı vardı.

Kendisini çok zinde hissederek yürümeye başladı. Ama Omega'nın mantıksız ve beklenmedik doğası nedeniyle Kirkwood Yolu'ndaki Wee Coven'a vardığında neredeyse ölecekti.

7

Barrent yürümeye başladığında sıcak, neredeyse boğucu derecede rutubetli bir geceydi. Karanlık sokaklarda ufacık bir esinti bile yoktu. Sadece siyah file bir gömlek, şort, silahını taşıyan kemer ve sandalet giymiş olduğu halde, sanki kalın bir battaniyeye sarılmış gibi hissediyordu kendini. Çoktan Coven'a gitmiş olanlar dışında kalan Tetrahyde'lıların çoğu mahzenlerinin serinliğine çekilmişlerdi. Karanlık sokaklar neredeyse boştu.

Barrent daha yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Rastladığı birkaç kişi evlerine koşuyorlardı. Yürümeyi zorlaştıran bu sıcakta yapılan bu sessiz, tabana kuvvet inatçı koşuda bir panik hissi vardı. Barrent neler olduğunu anlamaya çalıştı ama hiç kimse durmadı. İhtiyar bir adam omuzunun üstünden "Sokakta durma salak!" diye bağırdı.

"Neden?" diye sordu Barrent.

İhtiyar adam anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve uzaklaştı.

Barrent iğneişin silahının kabzasına sinirli sinirli dokunarak yürümeyi sürdürdü. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu muhakkaktı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. En yakın sığınacağı yer, yarım mil uzaktaki Wee Coven'dı şimdi. Yapılacak en iyi şey, tetikte olup aksayan şeyin ne olduğunu öğrenmeyi bekleyerek oraya gitmekti galiba.

Birkaç dakika sonra Barrent, kapıları pencereleri sımsıkı

kapatılmış kentte yapayalnız kalmıştı. Sokağın ortasına yürüdü, silahını kılıfında gevşetti ve herhangi bir yandan gelecek saldırıya hazırlandı. Belki bu da tıpkı İniş Günü gibi özel bir tatildi. Belki Özgür Yurttaşlar bu gece açık avdılar. Omega gibi bir gezegende her şey mümkündü.

Bütün ihtimallere hazır olduğunu düşündü. Ama saldırı, beklenmeyen bir taraftan geldi.

Hafif bir esinti durgun havayı harekete geçirdi. Kesildi, sonra daha kuvvetli olarak geri geldi ve sıcak sokakları hissedilir derecede serinletti. İç taraftaki dağları dolaşıp, Tetrahyde'ın sokaklarını baştan başa süpürdü rüzgâr. Barrent göğsünde ve sırtındaki terin kurumaya başladığını hissetti.

Birkaç dakika süresince Tetrahyde'ın iklimi hayal edemeyeceği kadar hoştu.

Sonra sıcaklık düşmeye başladı.

Aniden düştü. Buz gibi hava uzak dağların yamaçlarından koptu geldi ve sıcaklık otuz dereceye yakınken on beşe düştü.

"Gülünç bu," diye düşündü Barrent kendi kendine. "Coven'a gitsem iyi olacak."

Sıcaklık hızla düşerken o da daha hızlı yürüdü. Beş dereceden sıfır altına düştü. Sokaklarda buzlanmanın ilk pırıltılı belirtileri görülmeye başladı.

"Daha fazla düşemez," diye düşündü Barrent.

Ama düştü. Öfkeli bir kış rüzgârı sokaklarda dolaştı ve sıcaklık eksi ona düştü. Havadaki nem sulusepken kara dönüştü.

Soğuk Barrent'ın iliklerine işlemişti. Boş sokaklarda koşmaya başladı. Fırtınaya dönüşen rüzgâr onu kuvvetle çekiyordu. Sokaklar buzdan pırıl pırıl olmuştu. Adım atmak tehlikeli bir hal almıştı. Kayıp düştü ve kaymamak için daha yavaş bir tempoyla koşmak zorunda kaldı. Sıcaklık hâlâ düşüyordu ve rüzgâr öfkeli bir hayvan gibi homurdanıp hırlıyordu.

Ağır kepenklerle kapanmış bir pencerenin aralığından sızan ışığı gördü. Durdu, kepenkleri yumrukladı ama içeriden

hiç ses gelmedi. Tetrahyde halkının hiç kimseye, hiçbir zaman yardım etmediğini anladı. Ne kadar çok insan ölürse kendi yaşama şansları o kadar fazla olurdu. Bu yüzden Barrent, kütükleşmiş gibi hissettiği ayaklarıyla koşmaya devam etti.

Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, yumruk iriliğinde dolu taneleri yerleri dövüyordu. Koşamayacak kadar yorulmuştu. Şimdi bütün yapabildiği, buza kesmiş beyaz bir dünyada yürümek ve Wee Coven'a varmayı ummaktı.

Saatlerce, ya da yıllarca yürüdü. Geçerken bir köşede duvarın dibine çömelmiş ve buzlarla kaplanmış iki adam gördü. Koşmayıp durdukları için donarak ölmüşlerdi.

Barrent, tekrar koşmak için zorladı kendini. Böğrüne saplanan bıçak gibi bir sancı hissetti. Kol ve bacaklarının donmaya başladığını fark ediyordu. Çok geçmeden göğsüne ulaşacak ve bu sonu olacaktı.

Ani bir dolu sağnağı şaşkına çevirdi onu. Nasıl olduğunu fark etmeden kendini buz tutmuş yerde yatar buldu. Korkunç bir rüzgâr vücudunun üretebildiği bir lokmacık sıcaklığı da silip götürüyordu.

Bina blokunun uzak ucunda Coven'ın küçük kırmızı ışığını görebiliyordu. Oraya varabileceğini ummadan, makine gibi hareket ederek, elleri ve dizlerinin üstünde oraya doğru emekledi. Sonsuza dek emekledi ama kendisini çağıran kırmızı ışık hep aynı uzaklıkta kaldı.

Gene de emeklemeye devam etti ve sonunda Coven'ın kapısına ulaştı. Ayağa kalktı ve kapı tokmağını çevirdi.

Kapı kilitliydi.

Dermansız dermansız kapıya vurdu. Bir an sonra kapı aynası sürülerek açıldı. Kendisine bakan bir adam gördü. Sonra kapandı. Kapının açılmasını bekledi. Açılmadı. Dakikalar geçti, gene açılmadı. İçeride neyi bekliyorlardı? Yanlış olan neydi? Barrent tekrar kapıya vurmaya çalıştı, dengesini kaybetti ve yere düştü. Yuvarlandı ve kilitli kapıya umutsuzca baktı. Sonra da kendini kaybetti.

Kendine geldiğinde bir divanda yatıyordu Barrent. İki adam kollarını ve bacaklarını ovuşturuyorlardı ve altında ısıtıcı yastıkların sıcaklığını hissetti. Kaygılı bir yüzle kendisini seyredense Ingemar Amca'nın ablak, yanık yüzüydü.

"Daha iyi misin şimdi?" diye sordu Ingemar Amca.

"Sanırım," dedi Barrent. "Neden kapıyı açmanız o kadar uzun sürdü?"

"Neredeyse hiç açmayacaktık," dedi papaz. "Dara düşmüş yabancılara yardım etmek yasaya aykırıdır. Daha Coven'a katılmadığından teknik bakımdan sen hâlâ bir yabancısın."

"Öyleyse neden içeri aldınız beni?"

"Yardımcım ibadet için gelenlerin sayısının çift olduğunu fark etmiş. Tercihen üçle biten tek sayıda olmamız gerekir. Kutsal ve zındık yasalar çatıştığında zındıklar kabul edilir. Bu yüzden hükümet kararına rağmen seni içeri aldık."

"Gülünç bir karar," dedi Barrent.

"Pek değil. Omega yasalarının çoğu gibi nüfusu düşük tutma hedefine yönelik. Biliyorsun, Omega kıraç bir gezegen. Yeni mahkûmların sürekli gelmesi, daha eski sakinlerin aleyhine olarak nüfusu şişiriyor. Yeni gelenlerin fazlasını bertaraf etmek için, yollar ve araçlar bulmak gerek."

"Dürüstçe değil bu," dedi Barrent.

"Eski bir sakin olduğunda fikrini değiştirirsin," dedi Ingemar Amca. "Bu inatçılığınla gezegenin eski bir sakini olacağından eminim."

"Belki," dedi Barrent. "Ama ne oldu? On beş dakikada neredeyse elli derece düşmüş olmalı."

"Tam tamına altmış derece," dedi Ingemar Amca. "Gerçekten çok basit. Omega çift yıldız sistemi çevresinde dış merkezli olarak dönen bir gezegen. Bana söylendiğine göre, gezegenin fiziki yapısı yani dağların ve denizlerin konumu, istikrarsızlığı artırıyor. Bunun sonucu da ani ve şiddetli ısı farklılıklarının yarattığı tekdüze ve çarpıcı bir kötü iklim."

Kendisinin çok önemli olduğuna inanan ufak tefek yardımcısı, "Omega'nın, büyük yapay yardım olmadan insanların yaşamasına imkân veren gezegenlerin dış sınırlarında olduğu tahmin ediliyor," dedi. "Eğer sıcakla soğuk arasındaki düzensiz değişim biraz daha şiddetli olsaydı burada insan yaşamazdı."

"Mükemmel bir ceza dünyası," dedi Ingemar Amca iftiharla. "Deneyimli gezegen sakinleri ısının değişeceğini hissederler ve evlerine çekilirler."

"Bu... Bu, cehennemi bir şey," dedi Barrent kelime bulmakta zorlanarak.

"Bu laf cuk oturdu," dedi papaz. "Cehennemi ve bu yüzden de Şeytan'a tapmak için biçilmiş kaftan. Yurttaş Barrent, eğer kendinizi daha iyi hissediyorsanız ayine başlayabilir miyiz?"

Ayak ve el parmaklarının ucunda hissettiği donmadan ileri gelen karıncalanma dışında Barrent iyiydi. Başıyla onayladı ve Coven'ın asıl bölümüne geçen papazı ve dindarları takip etti.

Geçirdiği şeylerden sonra Kara Ayin'in önemi ister istemez azalmıştı. Barrent, Ingemar Amca'nın her gün yapılması gereken kötülükler hakkındaki vaazı boyunca oturduğu sımsıcak sırada uyukladı durdu.

Ingemar Amca Kötülüğe tapmanın sadece pazartesi gecelerine özgü kalmaması gerektiğini söyledi. Tam tersine! Kötülük bilimi ve işinin, kişinin tüm gününü kaplaması gerekirdi. Herkese büyük bir günahkâr olma şansı verilmemişti ama kimse bu yüzden hayal kırıklığına uğramamalıydı. Hayat boyu yapılan küçük fenalıklar birikerek Şeytan'ın en çok hoşlandığı bir günah yığınına dönüşürdü. Hiç kimse şunu unutmamalıydı ki, en büyük günahkârların bazıları, şeytani azizlerin kendileri bile, çoğu kez önemsiz yerlerden başlanışlardı. Thrasrus, müşterilerinin pirinç paylarını çalan mütevazı bir dükkâncı değil miydi? Bu basit adamın

Thorndyke Lane'in Kızıl Katil'i olacağını kim tahmin edebilirdi? Ve bir tersane işçisinin oğlu olan Dr. Louen'in günün birinde işkencenin pratik uygulaması konusunda dünyanın en önde gelen yetkilisi olacağı kimin aklına gelirdi? Azim ve iman, bu adamların doğal açmazlarını aşarak Şeytan'ın sağ kolu olarak seçkin bir duruma yükselmelerini sağlamıştı. Ve bu gösterir ki, Kötülük, zenginler kadar yoksulların da işidir.

Vaaz bu şekilde sona erdi. Kutsal simgeler; kırmızı saplı bir hançerle alçıdan yapılmış bir kara kurbağa getirilip hürmetkâr topluluğa gösterildiği sırada uyandı Barrent. Sonra, büyülü beşgenin yavaşça çizilmesi esnasında tekrar içi geçti.

Nihayet tören sonuna yaklaştı. Aracılık eden kötü ifritlerin adları okundu: Bael, Forcas, Buer, Marchocias, Astaroth ve Behemoth. İyi'nin etkilerini önlemek için bir dua okundu. Ingemar Amca Kızıl Sunak'ta kurban edilecek bir bakire bulunmadığı için özür diledi.

"Şehadetnameli bir bakire piyon alacak paramız yok," dedi. "Her halükârda gelecek pazartesi dört başı mamur bir tören yapabileceğiz. Şimdi yardımcım aranızda dolaşıp..."

Yardımcı siyah kenarlı bağış tepsisini dolaştırdı. Öteki dindarlar gibi Barrent da cömertçe bağışta bulundu. Böyle yapmanın akıllıca bir şey olduğu görülüyordu. Kurban edecek bir bakire bulamadığı için Ingemar Amca'nın canının sıkıldığı belliydi. Biraz daha öfkelense, bakire olsun olmasın, cemaatten birini kurban etmeyi aklına koyabilirdi.

Barrent koronun şarkılarını dinlemedi, cemaat dansına da katılmadı. Gece ayini bitince başını ihtiyatla kapıdan dışarı çıkardı. Sıcaklık yirmi dereceye yükselmiş, yerdeki buzlar çoktan eriyip gitmişti. Barrent papazın elini sıktı ve aceleyle evinin yolunu tuttu.

8

Barrent Omega'nın şoklarından ve sürprizlerinden yeterince nasibini almıştı. Dükkânından ayrılmadı, işiyle gücüyle uğraştı ve gelebilecek belalara karşı tetikte oldu. Omegalılar'a özgü bir görünüşe bürünmeye başladı: Kısık, kuşku dolu bakışlar, daima silahının kabzasında bir el, tabana kuvvet koşmaya hazır ayaklar. Tıpkı daha eski sakinler gibi tehlike konusunda altıncı his kazanıyordu.

Geceleyin, kapılar ve pencereler sürgülendikten ve üçlü alarm sistemi devreye sokulduktan sonra Barrent yatağına yatıp Dünya'yı hatırlamaya çalışırdı. Hafızasının sisli girintilerine daldığında tam ayrıntısına varamadığı görüntülerden gölgeler, izler ve parçalar bulurdu. İşte güneşe doğru kıvrılan geniş bir anayol; kocaman, çok düzenli bir kentten bir bölüm; bir yıldız gemisinin kavisli teknesinden bir yakın görünüm. Ama görüntüler sürekli değildi. Bir anın çok küçük bir bölümünde görünüyor sonra kayboluyorlardı.

Cumartesi akşamını Barrent, Joe, Danis Foeren ve komşusu Tem Rend'le birlikte geçirdi. Joe'nun pokrası ilerlemiş, Özgür Yurttaş kimliğini rüşvetle elde etmeyi başarmıştı. Foeren bu hususta gereğinden fazla kör ve pek fazla dürüsttü. Yerliler sınıfında kalmıştı. Ama Tem Rend, eğer Katiller Loncası başvurusunu kabul ederse iri kıyım sahtekârı kendine yardımcı olarak almaya söz verdi.

Akşam enikonu güzel başladı ama hep olduğu gibi Dünya konulu tartışma yüzünden tatsız bitti.

"Bak şimdi," dedi Joe, "hepimiz Dünya'nın neye benzediğini biliyoruz. Dev yüzen kentlerden oluşan bir bütün. Bunlar çeşitli okyanuslar üzerindeki yapay adalar üzerine inşa edilmiş kentler..."

"Hayır, kentler karada bir kere," dedi Barrent.

"Suda," dedi Joe. "Dünya insanları denize geri döndüler. Tuzlu suyu solumak için herkesin özel oksijen uyum ci-

hazları var. Toprak alanlar artık kullanılmıyor bile. Deniz gerekli olan her şeyi sağlamakta ve..."

"Öyle değil," dedi Barrent. "Büyük kentler hatırlıyorum ben ama hepsi de toprak üzerine kurulmuş."

"İkiniz de yanılıyorsunuz," dedi Foeren. "Dünya, kentleri ne yapsın? Yüzyıllar önce vazgeçti onlardan. Dünya şimdi kır manzaralı bir park. Herkesin kendi evi ve birkaç dönüm toprağı var. Tüm koruların ve balta girmemiş ormanların yeniden büyümelerine izin verildi. İnsanlar doğayı keşfetmeye çalışmak yerine doğayla *birlikte* yaşıyorlar. Öyle değil mi Tem?"

"Hemen hemen ama tam değil," dedi Tem Rend. "Hâlâ kentler var ama yerin altındalar. Müthiş yeraltı fabrikaları ve üretim alanları var. Gerisi Foeren'in dediği gibi."

"Artık fabrikalar yok," diye inat etti Foeren. "Onlara ihtiyaç yok. Bir insanın istediği her mal düşünce kontrolüyle üretiliyor."

"Size söylüyorum," dedi Joe, "ben yüzen kentleri hatırlıyorum! Pasiphae adasında Nimui bölgesinde yaşıyordum."

"Bu bir şeyi kanıtlar mı sanıyorsun?" dedi Rend. Ben Yeni Chicaga'nın on sekizinci yeraltı katında çalıştığımı hatırlıyorum. Yılda yirmi gündü çalışma kotam. Geri kalan zamanı dışarıda, ormanlarda geçiriyordum."

"Yanlış bu Tem," dedi Foeren. "Yeraltı katları diye bir şey yok. Babamın Üçüncü Sınıf bir kontrol görevlisi olduğunu açık seçik hatırlıyorum. Ailem her yıl birkaç yüz mil göç ederdi. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda babam onu *düşünürdü* ve hemen olurdu. Bana nasıl yaptığını öğretmeye söz vermişti ama sanırım hiç öğretmedi."

"İçimizden iki kişiyi hafızasının yanılttığından şüphe yok."

"Bu kesin," dedi Joe. "Ama sorun şu: Hangimiz doğru söylüyoruz?"

"Dünya'ya dönmeden bunu asla bilemeyiz," dedi Rend.

Tartışma böylece bitti.

Hafta sonuna doğru Barrent Düş Dükkânı'ndan, ilkinden daha kesin ifadeli bir davetiye daha aldı. Davete o akşam icabet etmeye karar verdi. Hava sıcaklığına baktı ve otuzların üst derecelerine çıktığını gördü. Omegalı usulü daha akıllıca davrandı, küçük bir el çantasını kışlık giysilerle doldurup dışarı çıktı.

Düş Dükkânı özel Ölüm Evleri bölümündeydi. Barrent içeri girdi ve kendisini küçük, zengin döşenmiş bir odada buldu. Cilalı bir masada oturan besili genç bir adam sahte bir biçimde gülümsedi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu genç adam. "Adım Nomis J. Arkdragen, gece düşleri müdür yardımcısıyım."

"Neler olduğu hakkında bilgi almak istiyordum," dedi Barrent. "İnsan nasıl düş görür, ne tür düşler görür? Bu tür şeyler işte."

"Elbette," dedi Arkdragen. "Hizmetimiz hakkında kolayca bilgi sahibi olabilirsiniz Yurttaş..."

"Barrent. Will Barrent."

Arkdragen başını salladı ve önündeki bir listeden bir ismi işaretledi. Başını kaldırıp Barrent'a bakarak "Düşlerimiz beyni ve merkezi sinir sistemini etkileyen bir ilacın etkisiyle oluşturulur," dedi. "İstenen etkiyi yaratan pek çok ilaç vardır. En yararlı olanlar arasında eroin, morfin, afyon, kola, haşiş ve peyot vardır. Bunların tümü Dünya ürünleridir. Sadece Omega'da bulunanlar Kara Terlik, nace, manicee, tri-narcotine, djedelas, carmoid grubundan çeşitli ürünlerdir. Bunların her biri bir düş gördürücüdür."

"Anlıyorum," dedi Barrent. "O halde siz uyuşturucu satıyorsunuz."

"Hiç de değil," dedi Arkdragen. "Asla bu kadar basit, asla bu kadar kaba değil. Eski çağlarda Dünya'da insanlar uyuşturucu kullanırdı. Bunun sonucu görülen düşler de zorunlu olarak rasgele mahiyetteydi. Hiçbir zaman neyin, ne kadar süre düşünü göreceğinizi bilmezdiniz. Bir düş mü

yoksa karabasan mı, korku mu, yoksa zevk mi göreceğinizi hiçbir zaman bilemezdiniz. Modern Düş Dükkânı'nda bu belirsizlik bertaraf edilmiştir. Şimdilerde ilaçlarımız herkes için ayrı olarak dikkatle ölçülür, karıştırılır ve ayarlanır. Düş-gördürmede Kara Terlik'le oluşturulan Nirvana benzeri huzurdan, peyot ve tri-narcotine ile elde edilen çok renkli hayallere, nace ve morfinle sağlanan seks fantazilerine ve nihayet carmoid grubunun hafıza tazelemelerine kadar varan tam bir kesinlik vardır.

"Beni ilgilendiren hafıza tazeleme düşleri," dedi Barrent.

Arkdragen kaşlarını çattı. "İlk ziyarette bunu tavsiye etmem size."

"Neden?"

"Dünya düşleri tüm hayal ürünlerinden daha tedirgin edici olabilir. Bunlar için bir bağışıklık kazanılması tavsiye edilir genellikle. İlk ziyaretiniz için size sevimli, küçük bir cinsel fantazi salık veririm. Bu hafta cinsel fantazilerde özel bir indirim var."

Barrent başını salladı. "Gerçek şeyleri yeğlerim sanırım."

Yönetici yardımcısı çok bilmiş bir gülümseyişle "Yeğlemeyin," dedi. "İnanın bana, insan bir kez kendini başkasının yerine koyarak cinsel deneylere alıştı mı, gerçek şeyler bunların yanında yavan kalır."

"İlgilenmiyorum," dedi Barrent. "Benim istediğim Dünya'yla ilgili bir düş."

"Henüz bir direnç oluşturmadınız," dedi Arkdragen. "Alışmadınız bile."

"Alışmak gerekli mi?"

"Kaçınılmaz olduğu kadar önemlidir de," dedi Arkdragen. "Bütün ilaçlarımız yasanın emrettiği şekilde alışkanlık yapıcıdır. Biliyorsunuz, bir ilacın değerini gerçekten bilmeniz için ona muhtaç olmanız gerekir. Bu, alacağınız zevki müthiş artırır, dayanma gücünüzü artırması da cabası. İşte bu yüzden size önerim..."

"Dünya ile ilgili bir düş istiyorum," dedi Barrent.

"Pekâlâ," dedi Arkdragen istemeye istemeye. "Ama meydana gelecek hiçbir aksaklıktan sorumlu olmayız."

Barrent'ı uzun bir koridordan geçirdi. Sırayla kapılar vardı ve bazılarının ardından gelen garip iniltiler ve zevk solumalarını duydu Barrent.

"Deneyenler," dedi Arkdragen başkaca açıklama yapmadan. Barrent'ı koridorun sonuna yakın bir yerdeki kapısı açık bir odaya götürdü. Odada beyaz ceketli, sakallı, neşeli yüzlü, kitap okuyan bir adam oturuyordu.

"İyi akşamlar Dr. Wayn," dedi Arkdragen. "Bu, Yurttaş Barrent. İlk ziyaret. Bir Dünya düşü görmekte ısrar ediyor." Arkdragen arkasını döndü ve çıktı.

"Pekâlâ," dedi doktor. "Sanırım bunu yapabiliriz." Kitabını bıraktı. "Şuraya uzanın Yurttaş Barrent," dedi.

Odanın ortasında uzun, ayarlanabilir bir masa vardı. Tepesine karmaşık görünüşlü bir cihaz asılmıştı. Odanın dip tarafında köşeli kavanozlarla dolu cam dolaplar vardı. Bunlar Barrent'a kendi panzehirlerini hatırlattı.

Barrent uzandı. Doktor Wayn onu genel bir kontrolden geçirdi. Sonra telkine açık olmak, ipnotik gösterge, on bir temel ilacın tepkileri ile tetanoz ve sara nöbetlerine duyarlılık hususunda özel bir muayene yaptı. Elde ettiği sonuçları bir bloknota kaydetti, notlarını kontrol etti, bir dolaba gitti ve ilaçları karıştırmaya başladı.

"Tehlikeli olma ihtimali var mı?" diye sordu Barrent.

"Olmamalı," dedi Doktor Wayn. "Yeterince sağlıklısınız. Her bakımdan sağlıklısınız gerçekten ve telkinden etkilenme oranınız düşük. Elbette alerjik tepkilerin birikimi sonucu sara nöbetleri olabilir. Buna karşı bir şey yapamayız. Ve sonra kimi zaman cinnet ve ölümle sonuçlanan olumsuzluklar vardır. Kendi içlerinde ilginç bir çalışma oluştururlar bunlar. Ve kimi zaman insanlar düşlerine saplanıp kalırlar ve kurtulamazlar. Gerçekte öyle olmamakla birlikte sanırım bunun bir tür delilik biçimi olarak sınıflandırılması mümkün."

Doktor ilaçları karıştırmayı bitirdi. Bir deri altı şırıngasını ilaçla dolduruyordu. Tüm bunların akla yakın olup olmadığı konusunda ciddi endişeleri belirdi Barrent'ın.

"Belki de ziyaretimi ertelemeliyim," dedi. "Çok da emin değilim doğrusu..."

"Hiçbir şeyden endişe etmeyin," dedi doktor. "Burası Omega'nın en iyi Düş Dükkânı'dır. Gevşemeye çalışın. Kasılmış adaleler tetanoz ihtilaçlarına yol açar."

"Sanırım Bay Arkdragen haklıydı," dedi Barrent. "Belki de ilk ziyaretimde Dünya'yla ilgili bir düş görmemeliyim. Tehlikeli olduğunu söylemişti."

"Evet ama biraz tehlikesi olmayan bir yaşam nedir ki?" dedi doktor. "En sık rastlanan beyin lezyonları ve damar çatlamalarıdır. Bu tür şeylerin çaresine bakmak için tüm imkânlara sahibiz."

Şırıngayı Barrent'ın sol koluna dayadı.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Barrent ve yataktan kalkmaya yeltendi.

Doktor Wayn iğneyi Barrent'ın koluna büyük bir beceriklilikle batırıverdi.

"Bir Düş Dükkânı'nda kimse fikrini değiştiremez," dedi Barrent'a. "Gevşemeye çalışın..."

Barrent gevşedi. Yatağa sırtüstü yattı ve kulaklarına tiz bir şarkının söylendiğini duydu. Dikkatini doktorun yüzünde toplamaya çalıştı. Ama yüz değişmişti.

Yaşlı, yuvarlak, şişman bir yüzdü. Çenesinden ve boynundan yağ kıvrımları taşıyordu. Terli, dost, kaygılı bir yüzdü.

Barrent'ın 5. Dönem Danışmanı'ydı bu.

"Bak Will," dedi Danışman, "dikkatli olmalısın. Öfkeni dizginlemeyi öğrenmen gerek. Will, *öğrenmelisin!*"

"Biliyorum efendim," dedi Barrent. "Beni delirten şey..."

"Will!"

"Pekâla," dedi Barrent. "Kendimi kontrol edeceğim."

Üniversite bürosundan çıktı, kente doğru yürüdü. Gökdelenler ve çok katlı yollarla harika bir kentti. Gümüş ve elmas tonlu pırıl pırıl bir kentti; uzağa fırlatılmış bir ülkeler ve gezegenler ağını yöneten ihtiraslı bir kentti. Barrent, Andrew Therkaler'ı düşünerek, hâlâ öfkeli, üçüncü kat yaya yolunda yürüyordu.

Therkaler ve onun gülünç kıskançlığı nedeniyle Barrent'ın Uzay Keşif Heyeti'ne başvurusu reddedilmişti. Bu konuda Danışman'ın yapacağı hiçbir şey yoktu. Therkaler'ın Seçici Kurul üzerindeki etkisi çok fazlaydı. Barrent'ın tekrar başvuruda bulunabilmesi için üç tam yılın geçmesi gerekiyordu. Bu arada o Dünya'ya bağımlı ve işsiz olacaktı. Bütün eğitimi uzayın keşfi üzerineydi. Dünya'da onun için hiç yer yoktu. Ve şimdi uzay yolu ona kapanmıştı.

Therkaler!

Barrent yaya yolunu bıraktı, Sante mahallesine giden sürat yoluna geçti. Yol hareket edince cebindeki küçük silaha dokundu. Küçük cep silahları Dünya'da yasaktı. Onu bilinmeyen yollardan sağlamıştı.

Therkaler'ı öldürmeye kararlıydı.

Birden bir sürü acayip yüz üzerine gelir gibi oldu. Düş bulanıklaştı. Berraklaştığında Barrent kendini sıska, şaşı gözlü, merhamet dilenen çığlığı birden kesiliveren bir adama silahını doğrultmuş olarak buldu.

İfadesiz yüzlü, acımasız muhbir cinayeti kaydedip polise ihbar etti.

Gri üniformalı polis onu gözaltına alıp yargıç karşısına çıkardı.

Belirsiz kâğıt yüzlü yargıç onu Omega gezegeninde sürekli köleliğe mahkûm etti ve Barrent'ın hafızasının silinmesi doğrultusunda hüküm verdi.

Daha sonra düş bir dehşet kaleydoskopuna dönüştü. Barrent kaygan bir direğe, dimdik bir dağ yamacına, düz duvarlı bir kuyuya tırmanıyordu. Arkasında, kendisine gi-

derek yaklaşan Therkaler'ın göğsü yarılıp açılmış cesedi vardı. Cesedi iki yanından manasız yüzlü muhbir ve kâğıt yüzlü yargıç tutuyordu.

Barrent bir yokuştan, bir caddeden, bir çatıdan koşarak iniyordu. Onu izleyenler hemen ardındaydılar. Loş, sarı bir odaya girdi, kapıyı kapatıp kilitledi. Geriye döndüğünde kendisini Therkaler'ın cesediyle birlikte odaya kilitlediğini gördü. Göğüsteki açık yaranın üzerinde mantarlar büyüyordu; yaralı baş kırmızı ve mor küfle çevriliydi. Ceset ilerleyip kendisine ulaştı ve Barrent pencereden balıklama dışarı atladı.

"*Kendine gel Barrent. Çok ileri gidiyorsun. Düşten uyan!*"

Barrent'ın bunları dinleyecek vakti yoktu. Pencere bir kanala dönüştü ve onun cilalı yüzeyinden kayarak bir amfiteatra ulaştı Barrent. Orada gri kumlarda ceset, kollarının ve bacaklarının kalıntıları üzerinde kendisine doğru sürüyordu. Yan yana oturmuş seyreden yargıç ve muhbir dışında büyük tribün bomboştu.

"*Saplanıp kaldı.*"

"*Onu uyarmıştım...*"

"*Barrent uyan! Ben Doktor Wayn. Sen Omega'da Düş Dükkânı'ndasın. Rüyadan çık gel! Hemen kendini çekip kurtarırsan hâlâ vakit var.*"

Omega? Rüya? Bunu düşünecek vakit yoktu. Barrent karanlık, bir kötülük gölünde yüzüyordu. Yargıçla muhbir hemen arkasında, derisi yavaş yavaş soyulan cesedin iki yanında yüzüyorlardı.

"*Barrent!*"

Ve şimdi göl pelteleşmiş kollarına, bacaklarına yapışıyor, ağzına doluyordu. Yargıçla muhbir ise...

"*Barrent!*"

Barrent gözlerini açtı ve kendini Düş Dükkânı'nda ayarlanabilir yatakta buldu. Biraz sarsılmışa benzeyen Doktor Wayn üzerine eğilmişti. Yanı başında bir şırınga ve oksijen maskesi bulunan bir tepsi ve bir hemşire duruyordu. Onun

arkasında da alnındaki terleri silen Arkdragen vardı.

"Becerebileceğini sanmamıştım," dedi Doktor Wayn. "Gerçekten sanmamıştım."

"Tam vaktinde uyandı," dedi hemşire.

"Onu uyardım," dedi Arkdragen ve odayı terk etti.

Barrent oturarak "Ne oldu?" diye sordu.

Doktor Wayn omuzlarını silkti.

"Anlatması zor. Belki de sirküler tepkiye eğiliminiz vardı. Bazen ilaçlar tamamen saf olmuyorlar. Ama bu tür şeyler bir kereden fazla olmaz. İnanın bana Yurttaş Barrent, ilaç deneyleri çok hoştur. İkinci defasında bundan hoşlanacağınızdan eminim."

Yaşadığı deneyim yüzünden hâlâ titreyen Barrent, kendisi için bir ikinci kez olmayacağından emindi. Bedeli ne olursa olsun, bu kâbusun tekrarını göze almayacaktı.

"Şimdi bağımlı oldum mu?" diye sordu.

"Yoo, hayır," dedi Doktor Wayn. "Bağımlılık üçüncü ya da dördüncüde meydana gelir."

Barrent teşekkür etti ve ayrıldı. Arkdragen'in masasına uğradı ve borcunun ne olduğunu sordu.

"Hiçbir şey," dedi Arkdragen. "İlk ziyaret daima müessesedendir." Barrent'a çok bilmiş bir gülümseyişle baktı.

Barrent Düş Dükkânı'ndan çıktı ve acele acele evine yollandı. Düşünecek pek çok şeyi vardı. Şimdi ilk kez kendisinin kasıtlı ve önceden tasarlayarak adam öldüren bir katil olduğuna dair kanıtı vardı.

9

Hatırlayamadığınız bir cinayetle suçlanmak başka şeydir; suçlandığınız bir cinayeti hatırlamak tümüyle bambaşka bir şey. Böyle kanıta inanmamak zordur.

Barrent bu konudaki duygularını tahlil etmeye çalıştı.

Dünya'daki yetkililer kendisini neyle suçlarlarsa suçlasınlar Barrent Düş Dükkânı'na gitmeden önce kendini asla bir katilmiş gibi hissetmemişti. En kötü ihtimalle, ani, frenlenemez bir öfkeyle birini öldürmüş olabileceğini düşünüyordu. Ama bir cinayeti soğukkanlılıkla tasarlayıp işlemek...

Neden yapmıştı bunu? İntikam isteği Dünya uygarlığının tüm yasaklamalarını hiçe saydıracak kadar büyük müydü? Öyleye benziyordu. Adam öldürmüştü, biri onu ihbar etmiş, bir yargıç onu Omega'da yaşamaya mahkûm etmişti. Bir ceza gezegeninde bir katildi o. Burada başarılı bir yaşam sürmesi için, cinayete olan doğal eğilimini izlemesi yeterdi.

Gene de Barrent bunu son derece güç buldu. Kan dökmek için şaşılacak kadar az heves vardı içinde. Özgür Yurttaş Günü'nde iğneişin silahıyla sokağa çıktıysa da daha aşağı sınıflardan birini öldürmeye eli varmadı. Öldürmek istemedi. Nerede olduğu ve kim olduğu dikkate alındığında gülünç bir önyargıydı bu ama böyleydi işte. Tem Rend, ya da Joe, Yurttaşlık görevleri hakkında kendisine ne kadar sık nutuk atarlarsa atsınlar Barrent gene de adam öldürmeyi pek tatsız buluyordu.

Yardımına başvurduğu bir psikiyatr, cinayeti reddetmesinin köklerinin mutsuz bir çocuklukta bulunduğunu söyledi. Düş Dükkânı'ndaki travmatik deneyim bu fobiyi daha da karmaşıklaştırıyordu. Bu yüzden, en yüce toplumsal doğru olan cinayet ona iğrenç geliyordu. Psikiyatr, öldürme sanatına son derece elverişli bir kişideki bu öldürme aleyhtarı nevrozun Barrent'ı kaçınılmaz bir biçimde yıkıma götüreceğini söyledi. Tek çare, nevrozun giderilmesiydi. Psikiyatr, bir cinayeti reddeden suçlular sanatoryumunda acilen tedavi edilmesini salık verdi.

Barrent bir sanatoryumu ziyaret etti ve içerideki delilerin iyilik, dürüstlük, yaşamın kutsallığı ve diğer müstehcen şeyler hakkında acı acı haykırdıklarını duydu. Onlara katılmaya hiç niyeti yoktu. Belki hastaydı hasta olmasına ama *bu kadar da* değil!

Arkadaşları ona, işbirliği yapmaktan uzak bu tutumunun başını belaya sokacağını söylediler. Barrent aynı fikirdeydi. Ama sadece gerektiğinde öldürmek suretiyle, yasaları uygulayan yüksek mevkilerde bulunan kişilerin gözünden kaçabileceğini umdu.

Planı birkaç hafta boyunca işe yaramışa benziyordu. Düş Dükkânı'ndan gelen, giderek daha ısrarlı olan tezkerelere aldırmadı ve Wee Coven'daki ayinlere gitmedi. İşleri açıldı ve Barrent boş vakitlerini az bulunur zehirlerin etkilerini incelemek ve iğneişın silahıyla atış talimleri yapmakla geçirdi. Sık sık kızı düşündü. Ondan aldığı silahı hâlâ saklıyordu. Acaba onu tekrar görebilecek miydi?

Ve Dünya'yı düşündü. Düş Dükkânı'nı ziyaret ettiğinden beri ara sıra, iklim şartları yüzünden yıpranmış taş bina, kışın yapraklarını dökmeyen bir meşe ormanı, söğütler arasından görünen bir nehir büklümünün ayrı ayrı görüntüleri hafızasında çakar gibi canlanıyordu. Bu yarım yamalak hatırladığı Dünya, hemen hemen dayanılmaz bir özlemle dolduruyordu içini. Omega'nın çoğu yurttaşları gibi onun da tek gerçek arzusu evine geri dönmekti.

Ve bu imkânsızdı.

Günler geçti. Bela hiç beklenmedik bir biçimde geldi. Bir gece kapısı hızlı hızlı çalındı. Barrent uykulu uykulu kapıyı açtı. Üniformalı dört adam onu itip içeri girdi ve tutuklu olduğunu söylediler.

"Neden?" diye sordu Barrent.

"İlaç bağımlısı olmamak," dedi adamlardan biri. "Giyinmek için üç dakikanız var."

"Cezası nedir?"

"Onu mahkemede öğreneceksiniz," dedi adam öteki muhafızlara göz kırpıp. "Ama bağımlı olmayan birini tedavi etmenin tek yolu onu öldürmektir. Yaa!"

Barrent giyindi.

Geniş bir alana yayılan Adliye Binası'nın bir odasına götürüldü. Eski Anglosakson yargılama yöntemlerine izafeten Kanguru Mahkemesi adı verilmişti odaya. Koridorda onun karşısındaki odada gene geçmişe izafeten Yıldız Mahkemesi vardı. Onu geçer geçmez de Temyiz Mahkemesi.

Kanguru Mahkemesi tahta bir perdeyle ortadan ayrılmıştı. Zira Omega adaletinde sanığın yargıcı ve aleyhindeki tanıkları görmemesi esastı.

"Tutuklu ayağa kalksın," dedi perdenin arkasından bir ses.

İnce, dümdüz ve heyecansız bir ses küçük bir hoparlörden yayıldı. Barrent kelimeleri zar zor anlayabildi. Planlandığı gibi ses tonu ve değişimleri kaybolup gitmişti. Konuşurken bile yargıç meçhul kaldı.

Yargıç, "Will Barrent," dedi, "bu mahkemenin huzuruna ilaç bağımlısı olmama ağır suçu ve dine karşı saygısızlıkta bulunma hafif suçuyla getirilmiş bulunmaktasınız. Küçük davada, elimizde bir papazın yeminli ifadesi var. Büyük davada ise Düş Dükkânı'nın tanıklığına sahibiz. Bu suçlamalardan herhangi birini reddedebilir misiniz?"

Barrent bir an düşündü sonra cevap verdi:

"Hayır efendim, edemem."

"Şimdilik," dedi yargıç, "ilk defa işlendiğinden dine karşı saygısızlık suçunuz görmezden gelinebilir. Ama ilaç bağımlısı olmamak Omega Devleti'ne karşı işlenmiş ağır bir suçtur. Kesintisiz ilaç kullanmak her yurttaşın zorunlu bir ayrıcalığıdır. Çok iyi bilindiği gibi, bu ayrıcalıkların kullanılması gerekir, aksi halde yitirilirler. Ayrıcalıklarımızı yitirmek özgürlüğümüzün temel taşını yitirmek olur. Bu nedenle bir ayrıcalığı reddetmek, ya da kullanmamak büyük ihanete eş değerdedir."

Bir sessizlik oldu. Muhafızlar tedirgin tedirgin ayaklarını değiştirdiler. Durumunu umutsuz gören Barrent pür dikkat kesildi ve bekledi.

"İlaçlar pek çok amaca hizmet eder," diye devam etti

yargıç. "Onların kullananlara çekici gelen niteliklerini saymama gerek yok. Ama Devlet açısından şunu söyleyebilirim size; bağımlı bir halk sadık bir halktır; ilaçlar büyük bir vergi kaynağıdır; ve ilaçlar bizim tüm yaşama biçimimize örnek oluştururlar. Daha ileri giderek şunu söyleyeceğim; bağımlı olmayan azınlıklar yerli Omega kurumlarına karşı her zaman tecrübeyle sabit bir düşmanca tutum içinde bulunurlar. Will Barrent bu uzun açıklamayı yapmamın nedeni, hakkınızda verilecek hükmü daha iyi anlayabilmenizi sağlamaktır."

Barrent, "Bağımlı olmayı reddetmekle hata ettim efendim," dedi. "Bilgisizliğimi ileri sürerek kendimi savunacak değilim, zira yasanın bunu mazeret olarak kabul etmediğini bilirim. Ama sizden bütün alçakgönüllülüğümle bana bir şans daha vermenizi istirham ediyorum. Benim için bağımlılık kazanmanın ve yeniden eski saygınlığımı elde etmenin hâlâ mümkün olduğunu hatırlamanızı istiyorum efendim."

"Mahkeme bunu takdir ediyor," dedi yargıç. "Bu yüzden mahkeme hukuki af yetkisini sonuna dek kullanmaktan memnundur. Derhal infaz yerine daha hafif iki hükümden birini seçebilirsiniz. Birincisi cezalandırıcı: Devlet'e karşı işlediğiniz suçun kefareti olarak sağ eliniz ve sol bacağınızı kaybetme cezasına çarptırılacaksınız. Ama hayatınızı kaybetmeyeceksiniz."

Barrent yutkunarak "Diğer hüküm nedir efendim?"dedi.

"Cezalandırıcı olmayan ikinci hüküm, Dayanıklılık Sınavı'na tabi tutulmanız olacak. Eğer bu sınavı geçerseniz toplumdaki sınıfınıza ve yerinize geri döneceksiniz."

"Dayanıklılık Sınavı'na gireceğim," dedi Barrent.

"Pekâla," dedi yargıç. "Duruşma başlasın."

Barrent odadan çıkarıldı. Arkasından, muhafızlardan birinin çabucak tuttuğu kahkahasını duydu. "Yanlış seçim mi yaptım yoksa?" diye düşündü. Bir dayanıklılık sınavı yekten sakat kalmaktan daha kötü olabilir miydi?

10

Söylendiğine göre, Omega'da mahkemeyle infaz arasında bir an bile geçmezmiş. Barrent hemen Adliye'nin zemin katındaki geniş, yuvarlak bir taş odaya götürüldü. Yüksek kemerli bir tavanda beyaz ark ışıkları parlıyordu. Aşağıda, seyirciler için bir seyir tribünü sağlamak üzere duvarın bir bölümü açılmıştı. Barrent geldiğinde tribünler hemen hemen dolmuştu ve seyyar satıcılar günün adli takviminin nüshalarını satıyorlardı.

Birkaç dakika Barrent taş zeminde tek başına kaldı. Sonra kavisli duvarlardan birindeki sürmeli kapı açıldı ve küçük bir makine yuvarlanarak dışarı çıktı.

Seyirci tribünlerinin üzerine yerleştirilmiş bir hoparlörden şunlar duyuldu:

"Bayanlar, baylar, lütfen dikkat! Yurttaş Will Barrent ile GME 213 arasındaki 642-BG223 Dayanıklılık Sınavı'na tanık olmak üzeresiniz. Lütfen yerlerinizi alınız. Müsabaka birkaç dakika sonra başlayacak."

Barrent hasmına baktı. Yarım küre şeklinde, hemen hemen yüz yirmi santim yüksekliğinde, parlak siyah bir makineydi. Küçük tekerlekler üzerinde ileri geri tedirgin tedirgin yuvarlanıp duruyordu. Gizlenmiş bir örnek cam ampullerden yayılan kırmızı, yeşil ve kehribar rengi ışıklar düzgün metal yüzeyinde yanıp sönüyordu. Bu Barrent'a Dünya okyanuslarındaki bazı yaratıkların bulanık anısını çağrıştırdı.

Hoparlörden şu sözler duyuldu:

"Salonumuzu ilk ziyaret edenler için bir açıklama yapacağız. Tutuklu Will Barrent Dayanıklılık Sınavı'nı özgürce seçmiştir. Bu vakada adaletin aracı işlevini üstlenen GME 213, Omega'nın ürettiği yaratıcı mühendisliğin en kusursuz örneğidir. Makine, ya da pek çok dostunun ve hayranlarının ona verdiği isimle Max, örnek olacak etkinlikte bir cinayet silahıdır ve pek çoğu son derece can yakıcı olan, yirmi

üçten fazla öldürme biçimi kullanabilir. Sınav amacıyla rasgele çalışmak üzere programlanmıştır. Yani hangi öldürme yöntemini kullanacağı konusunda Max'in bir tercihi söz konusu değildir. Yöntemler, süreleri bir ilâ altı saniye arasında değişen yirmi üç çeşit arasından tesadüfen seçilecektir."

Max birden odanın ortasına doğru ilerledi, Barrent gerileyerek ondan uzaklaştı.

"Makineyi etkisiz kılmak mahkûmun yetkisi içindedir," diye devam etti hoparlördeki ses. "Bu durumda mahkûm müsabakayı kazanır ve tüm hakları ve ayrıcalıklarıyla itibarı iade edilip özgür bırakılır. Etkisiz kılma yöntemi makineden makineye değişir. Kuramsal olarak, bir mahkûmun kazanması her zaman mümkündür. Uygulamada ise bu durumun gerçekleşme olasılığı yüzde 3.5'tur."

Barrent seyircilerin bulunduğu balkona baktı. Giysilerine bakılırsa hepsi de mevki sahibi erkekler ve kadınlardı, yüksek Ayrıcalıklı Sınıflar'a mensuptular.

Sonra ön sırada, Tetrahyde'daki ilk gününde kendisine silahını ödünç veren kızın oturduğunu gördü. Anılarındaki kadar güzeldi. Ama solgun oval yüzünde heyecandan eser yoktu. Bir fanus altındaki az rastlanır bir böceği seyreden birinin açık ve tarafsız ilgisiyle bakıyordu kendisine.

Hoparlörden "Müsabaka başlasın!" sözleri duyuldu.

Makine kendisine doğru yuvarlanarak geldiğinden Barrent kızı düşünecek daha fazla vakit bulamadı.

İhtiyatla uzaklaşıp etrafında dolaştı. Ucunda yanıp sönen beyaz bir ışık bulunan tek bir ince uzantı çıkardı Max. Makine Barrent'a doğru yuvarlanarak ilerledi ve onu bir duvara doğru geriletti.

Birden durdu. Barrent dişlilerin madeni sesini duydu. Uzantı geri çekildi ve onun yerine ucu keskin bir bıçak ağzıyla son bulan eklemli bir metal kol belirdi. Şimdi daha da süratli hareket eden makine onu duvara sıkıştırdı. Kol titreyerek uzandı ama Barrent sıvışmayı başardı. Bıçağın ağzının taşa sürtüğünü duydu. Kol geri çekildiğinde Barrent tekrar

odanın ortasına gitme fırsatını buldu.

Makineyi etkisiz kılmak için tek şansının, seçicinin bir öldürme yönteminden ötekine geçişi sırasındaki duraklama anında olduğunu biliyordu. Ama düzgün yüzeyli zırhlı bir makineyi nasıl etkisiz kılarsınız?

Max yeniden üstüne yürüdü. Şimdi metal yüzeyi, Barrent'ın derhâl Temas Zehiri olduğunu anladığı garip yeşil bir maddeyle parlıyordu. Yay gibi fırladı ve odada daireler çizerek ölümcül temastan kaçmaya çalıştı.

Makine durdu. Zehiri etkisiz kılan bir madde makinenin yüzeyini yıkayıp zehirden temizledi. Sonra makine tekrar ona doğru ilerledi. Bu kez görünürde hiç silah yoktu. Anlaşılan tos vurmak niyetindeydi.

Barrent fena kısılmıştı. Kaçtı, makine de peşinden. Makine hızını artırırken o çaresiz duvara dayandı.

Birkaç santim kala durdu makine. Selektörü yanıp söndü. Max bir tür sopa çıkarıyordu.

Barrent, "Bu bir uygulamalı sadizm deneyi," diye düşündü. Eğer daha uzun sürerse yorgunluktan yere yıkılacak, makine de keyfince öldürecekti onu. Ne yapacaksa, hemen, henüz gücü varken yapmalıydı.

O bunları düşünürken makine sopalı metal bir kol çıkardı. Barrent darbeden tamamen kaçamadı. Sopa sol omuzuna indi ve sol kolunun uyuştuğunu hissetti.

Max yeni bir yöntem seçiyordu. Barrent kendini onun düzgün, yuvarlak sırtına attı. En tepede iki tane küçük delik gördü. Onların hava alma delikleri olması için dua edip parmaklarıyla kapattı.

Makine duruverdi ve kalabalık tezahürata başladı. Barrent uyuşuk koluyla düzgün yüzeye sarıldı ve parmaklarını deliklerde tutmaya çalıştı. Max'in yüzeyindeki ışıklar yeşilden kehribara, kırmızıya döndü. Genizden gelen vızıltısı sönük bir mırıltı halini aldı.

Ve sonra makine hava deliklerinin yerini alacak tüpler çıkardı.

Barrent onları vücuduyla tıkamaya çalıştı. Ama aniden canlanan makine hızla döndü ve onu üzerinden attı. Barrent ayağa kalktı ve yeniden arenanın ortasına geldi.

Müsabaka beş dakikadan fazla sürmemişti ama Barrent soluk soluğa kalmıştı. Şimdi de büyük, pırıl pırıl parlayan bir baltayla kendisine hücum eden makineden uzaklaşmak için çabaladı.

Baltalı kol ileri fırlayınca Barrent ondan kaçmak yerine *üzerine* atıldı. İki eliyle kolu tuttu ve geriye büktü. Metal çatırdadı ve Barrent eklemin gevşediğini hissetti. Eğer metal kolu kırabilirse makineyi etkisiz kılabilirdi. En azından kol bir silah olabilirdi...

Max birdenbire geriledi. Barrent kola sımsıkı sarıldı ama kol hızla geri çekildi. Yüzükoyun düştü Barrent. Balta savruldu, omuzunu parçaladı.

Barrent yuvarlandı ve balkona baktı. Tükenmişti. Makinenin bundan sonraki hamlesini zarafetle sineye çeker, olur biterdi. Max'in yeni bir öldürme yöntemine geçmekte oluşunu izleyen seyirciler alkış tutuyorlardı.

Ve kız kendisine işaret ediyordu.

Barrent bir anlam çıkarmaya çalışarak ona uzun uzun baktı. Bir şeyi devirmesini, devirip tahrip etmesini işaret ediyordu.

Daha fazla bakacak vakti yoktu. Kan kaybettiği için başı dönüyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve makinenin hücumunu bekledi. Hangi silahı çıkardığına aldırış etmedi. Tüm dikkati tekerleklerine çevrilmişti.

Üzerine gelince kendini tekerleklerin altına attı.

Makine fren yapmak, yön değiştirmek istedi. Ama vaktinde yapamadı. Tekerlekler Barrent'ın vücudunun üzerine çıktı, makine birden yukarı kalktı. Barrent çarpmanın etkisiyle hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Sırtı makinenin altındaydı. Kalan gücünü topladı ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptı.

Makine bir an öne arkaya sallandı, tekerlekleri çılgınca

döndü. Sonra arka üstü düştü. Barrent yanı başına çöktü kaldı.

Tekrar baktığında makine hâlâ arka üstü duruyordu. Kalkmak için bir dizi kol çıkarıyordu.

Barrent kendini makinenin düz karnına attı ve yumruklarıyla vurmaya başladı. Hiçbir şey olmadı. Tekerleklerden birini sökmeye çalıştı, beceremedi. Max doğruluyor, kalkıp yarışı bitirmeye hazırlanıyordu.

Kızın hareketleri Barrent'ın gözüne çarptı. Tekrar tekrar, ısrarla çekip koparma hareketi yapıyordu.

Ancak o zaman Barrent tekerleklerden birinin yanında küçük bir sigorta kutusu gördü. Tırnaklarının çoğunu kaybetme pahasına kapağı söküp açtı ve sigortayı çıkardı.

Makine zarafetle son nefesini verdi.

Barrent kendini kaybetti.

11

Omega'da hukuk her şeyden üstündü. Gizli ve açık, kutsal ve şeytani, en aşağının aşağısından en yükseğin yükseğine kadar tüm yurttaşların faaliyetlerine hukuk egemendi. Hukuk olmasa, yasa yapanların hiçbir ayrıcalığı olamazdı. Bu yüzden hukuk kesinlikle elzemdi. Hukuk ve onun katı uygulaması olmasa Omega, bir insanın haklarının ancak onun enine boyuna kişisel olarak zorlayabildiği yere kadar gidebileceği akıl almaz bir keşmekeş içinde olurdu. Bu anarşi, Omega toplumunun sonu olurdu. Ve özellikle toplumdaki yeri yüksek olan ama silah kullanma konusundaki becerileri çoktan zirve noktasından uzaklaşmış bulunan yönetici sınıfa mensup kıdemli yurttaşların sonu olurdu bu.

Bu yüzden hukuk gerekliydi.

Ama Omega aynı zamanda, tümüyle Dünya yasalarını çiğneyen bireylerden oluşan bir suç toplumuydu. Son analizlere göre, bireysel çabayı zorlayan bir toplumdu. Hukuku

çiğneyenin kral olduğu bir toplumdu; suçlara sadece göz yumulmakla kalmayıp hayran olunduğu ve ödüllendirildiği bir toplumdu; öyle bir toplumdu ki, orada yalnızca, kurallardan sapmanın başarı derecesine göre hüküm veriliyordu.

Ve bu, çiğnenmek üzere yapılmış mutlak yasalara sahip bir suç toplumu paradoksunu doğuruyordu.

Hâlâ perdenin arkasında olan yargıç bütün bunları Barrent'a açıkladı. Dayanıklılık Sınavı'nın bitişinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Barrent revire kaldırılmış, yaraları sarılmıştı. Çoğu hafif yaralardı. İki kaburga kemiği kırılmıştı, sol omuzunda derin bir oyuk, çeşitli kesik ve bereler vardı.

"Binaenaleyh, yasa aynı anda him çiğnenmeli, hem de çiğnenmemelidir. Bir yasayı çiğnemeyenler hiçbir zaman sınıf atlayamazlar. Hayatta kalmak için gerekli olan kişisel girişim yeteneğinden yoksun olduklarından, şu ya da bu biçimde öldürülürler. Sizin gibi yasaları çiğneyenler içinse durum biraz daha farklıdır. *Eğer işledikleri suçun yanlarına kalmasını sağlayamazlarsa* en ağır biçimde cezalandırılırlar."

Yargıç durdu. Düşünceli bir ses tonuyla devam etti. "Omega'da en üst düzeydeki insan tipi, yasaları anlayan, onların gerekliliğini takdir eden, onlara karşı gelmenin cezasının ne olduğunu bilen, sonra onlara karşı çıkan ve bunda başarılı olandır! İşte bu efendim, sizin ideal suçlunuz ve ideal Omegalı'nızdır. Ve işte siz Dayanıklılık Sınavı'nı vererek bunu başardınız Will Barrent."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Barrent.

Yargıç "Şunu anlamanızı istiyorum;" diye devam etti. "Yasaları bir kez çiğnemek ikincisinde de başarılı olacaksınız demek değildir. Denemeye kalktığınız her defasında eşitsizlik sizin aleyhinize artacaktır, tabii başarırsanız ödüller de giderek büyüyecektir. Bu nedenle yeni elde ettiğiniz bilgiye dayanarak düşünmeden hareket etmemenizi tavsiye ederim."

"Etmem efendim," dedi Barrent.

"Çok iyi. Bu nedenle, tüm hakları ve vecibeleriyle Ayrı-

calıklı Yurttaş mevkiine yükseldiniz. İşinize eskisi gibi devam edebilirsiniz. Ayrıca Bulutlar Gölü bölgesinde bir haftalık bedava tatil hak ettiniz. Bu tatile seçtiğiniz herhangi bir kadınla gidebilirsiniz."

"Özür dilerim efendim," dedi Barrent. "En son ne dediniz?"

"Bir haftalık tatil," diye tekrarladı gizlenmiş olan yargıç, kendi seçtiğiniz bir kadınla birlikte. Omega'da altı erkeğe bir kadın düştüğünden, büyük bir ödüldür bu. İstesin istemesin evli olmayan herhangi bir kadını seçebilirsiniz. Seçiminizi yapmanız için size üç gün süre veriyorum."

"Üç güne ihtiyacım yok," dedi Barrent. "Seyirci balkonunun ön sırasında oturan kızı istiyorum. Siyah saçlı, yeşil gözlü kızı. Kimi kastettiğimi biliyor musunuz?"

"Evet," dedi yargıç yavaşça. "Kimi kastettiğinizi biliyorum. Adı Moera Ermais'dir. Başka birini seçmenizi öğütlerim size."

"Bir nedeni var mı?"

"Hayır. Başka birini seçseniz daha isabet ederseniz. Kâtibim uygun genç kadınların bir listesini size vermekten memnun olacak. Hepsinin bonservisleri var. Bazıları Kadınlar Enstitüsü mezunudurlar. Belki biliyorsunuz, bu Enstitü geyşa sanatları ve bilimleri konusunda iki yıllık sıkı bir eğitim verir. Şahsen size tavsiyem, dikkatinizi..."

"İstediğim kişi Moera," dedi Barrent.

"Genç adam, yanlış karar veriyorsunuz."

"Bunu göze alacağım."

"Pekâla," dedi yargıç. "Tatiliniz yarın sabah dokuzda başlıyor. Size bütün samimiyetimle iyi şanslar diliyorum."

Muhafızlar yargıcın dairesinden itibaren dükkânına kadar kendisine eşlik ettiler. Ölüm haberini bekleyen komşuları kendisini tebrik etmeye geldiler. Dayanıklılık Sınavı'nın tüm ayrıntılarını öğrenmeye pek hevesliydiler ama Barrent gizli bilginin iktidara götüren yol olduğunu biliyordu artık.

Onlara sadece yarım yamalak bilgiler verdi.

Bu gece kutlamak için bir başka olay daha vardı. Tem Rend'in Katiller Loncası'na yaptığı başvuru nihayet kabul edilmişti. Söz verdiği gibi Foeren'i yardımcısı olarak almıştı.

Ertesi sabah Barrent dükkânı açtığında kapıda bir araba gördü. Adliye tarafından tatil için kendisine tahsis edilmişti. Arkada güzel ve çok sıkılmış görünen Moera oturuyordu.

"Sen çıldırdın mı, Barrent?" dedi. "Böyle şeyler için vaktim mi var sanıyorsun? Neden beni seçtin?"

"Benim hayatımı kurtardın," dedi Barrent.

"Herhalde bunun seninle ilgilendiğim anlamına geldiğine inanıyorsun? İlgilenmiyorum. Eğer herhangi bir minnet duyuyorsan sürücüye fikrini değiştirdiğini söyle. Hâlâ bir başka kızı seçebilirsin."

Barrent başını salladı. "İlgilendiğim tek kız sensin."

"Yani tekrar düşünmeyeceksin?"

"Asla."

Moera içini çekti ve arkasına yaslandı. "Benimle *gerçekten* ilgileniyor musun?"

"İlgilenmekten de fazla," dedi Barrent.

"İyi," dedi Moera. "Eğer fikrini değiştirmeyeceksen, galiba sana katlanmam gerekecek." Başını çevirdi ama çevirmeden önce Barrent onun yüzünde sıcacık bir gülümseyişin gölgesini gördü.

12

Bulutlar Gölü Omega'nın en güzel tatil yöresiydi. Bölgeye girerken, ana giriş kapısında tüm silahlar emanete teslim ediliyordu. Hiçbir koşulda düelloya izin verilmiyordu. Kavgalar en yakındaki barmenin hakemliğiyle karara bağlanıyor ve cinayet tüm sosyal mevkiin derhal kaybedilmesiyle cezalandırılıyordu.

Bulutlar Gölü'nde her tür eğlence vardı. Eskrim müsabakaları, boğa güreşleri ve zincirlenmiş ayılara köpek saldırtma gibi gösteriler vardı. Yüzme, dağcılık ve kayak gibi sporlar vardı. Akşamları yerli halkı yurttaşlardan ve yurttaşları kaymak takımından ayıran cam duvarların arkasında büyük balo salonunda dans vardı. Kibar müptelaların arzu edebilecekleri her şeyle, tadına bakmak isteyebilecekleri birkaç yeniliği içeren bol stoklu bir uyuşturucu barı da vardı. Gruplar için Satir Mağarası'nda her çarşamba ve cumartesi gecesi sefahat âlemleri vardı. Utangaçlar için yönetim, otelin altında loş geçitlerde maskeli randevular düzenliyordu. Ama hepsinden önemlisi, Tetrahyde'da her gün varolmak için yapılan mücadelenin gerilimlerinden uzak, yürünecek yumuşak eğimli yamaçlar ve gölgeli ormanlar vardı.

Barrent'la Moera bitişik odalarda kalıyorlardı ve aralarındaki kapı kilitli değildi. Ama ilk gece Barrent bu kapıdan geçmedi. Moera bunu istediğini ima etmedi ona. Ve kadınların kolayca ve sürekli bir biçimde zehir elde edebilecekleri bir gezegende bir erkeğin istenmeyen arkadaşlığını zorla kabul ettirmeye kalkmadan önce iki kez düşünmesi gerekirdi. Bir panzehir dükkânı sahibi bile kendisinde gördüğü belirtileri vaktinde teşhis edememe ihtimalini hesaba katmalıydı.

İkinci gün yamaçların tepesine tırmandılar. Sepette getirdikleri öğle yemeklerini gri denize inen çimenli bir yamaçta yediler. Yemeklerini bitirdikten sonra Barrent Moera'ya hayatını neden kurtardığını sordu.

"Cevabım hoşuna gitmeyecek," dedi kız.

"Gene de öğrenmek istiyorum."

"O gün Mağdurlar Derneği'nde gülünç derecede incinebilir görünüyordun. Böyle birine kim olsa yardım ederdim."

Barrent rahatsız bir biçimde başını salladı. "Ya ikinci kez?"

"O güne kadar sanırım sana karşı bir ilgi duyuyordum. Romantik bir ilgi değil ama, anlıyor musun? Hiç romantik

değilimdir ben."

"Ne tür bir ilgi?" diye sordu Barrent.

"Senin yeni üye kaydı için iyi bir malzeme olabileceğini düşündüm."

"Bu konuda daha çok şey bilmek isterdim," dedi Barrent.

Moera bir süre suskun kaldı. Ona hiç kırpmadığı yeşil gözleriyle baktı.

"Sana söyleyebileceğim pek fazla şey yok," dedi. "Bir örgütün üyesiyim. Sürekli olumlu beklentiler, umutlar peşindeyiz. Genellikle hapishane gemilerinden doğrudan seçeriz. Ondan sonra, benim gibi yeni üye kaydediciler, kullanabileceğimiz insanları aramaya çıkarız."

"Ne tür insanlar ararsınız?"

"Senin gibileri değil Will. Özür dilerim."

"Neden ben değil?"

"Başta seni kaydetmeyi ciddi biçimde düşündüm," dedi Moera. "Tam da ihtiyacımız olan türde birine benziyordun. Sonra kayıtlarını inceledim."

"Ve?"

"Katilleri üye kaydetmiyoruz. Bazen özel işler için onları çalıştırırız ama onları örgüte almayız. Kabul ettiğimiz hafifletici belli koşullar vardır: Sözgelimi nefis müdafaası. Ama bunun dışında, Dünya'da taammüden adamı öldüren biri bizim için uygun bir adam değildir."

"Anlıyorum," dedi Barrent. "Katillere karşı Omegalılar'ın genel tutumunu benimsemediğimi söylememin bir yararı olur mu?"

"Benimsemediğini biliyorum," dedi Moera. "Bana kalsa, seni örgüte alırdım. Ama tercih benim değil... Will, katil olduğundan iyice emin misin?"

"Öyle sanıyorum," dedi Barrent. "Galiba katilim."

"Çok kötü," dedi Moera. "Dünya'da ne yapmış olurlarsa olsunlar gene de örgütün hayatta kalma yeteneği yüksek kişilere ihtiyacı var. Hiçbir şey için söz veremem ama bir

şeyler yapmaya çalışacağım. Cinayeti neden işlediğin hakkında daha çok şey bulabilirsen işe yarar. Belki de hafifletici sebepler vardı.

"Belki," dedi Barrent kuşkuyla. "Bulmaya çalışacağım."

O akşam Barrent uyumadan önce Moera ara kapıyı açıp odasına geldi. İncecik ve sıcacık, yatağına giriverdi. Barrent konuşmaya kalkınca elini ağzına koydu. Ve şansını sorgulamaması gerektiğini anlayan Barrent sus pus oldu.

Tatilin geri kalan kısmı çok daha çabuk geçti. Örgüt konusu yeniden açılmadı ama buna karşılık ara kapı da kapanmadı. Nihayet, yedinci günün geç saatlerinde Barrent ve Moera Tetrahyde'a geri döndüler.

"Seni tekrar ne zaman görebilirim?" diye sordu Barrent.

"Ben seninle temasa geçerim."

"Bu pek tatmin edici bir düzenleme değil."

"Elimden gelen bu," dedi Moera. "Kusura bakma Will. Örgüt konusunda ne yapabileceğimi araştıracağım."

Barrent bununla yetinmek zorundaydı. Araba onu dükkâna bıraktığında hâlâ onun nerede oturduğunu, ya da ne tür bir örgütü temsil ettiğini bilmiyordu.

Dairesine gelince, Düş Dükkânı'nda gördüğü rüyanın ayrıntılarını dikkatle gözden geçirdi. Her şey oradaydı: Therkaler'a öfkesi, yasadışı silahı, karşılaşması, ceset ve sonra muhbir ve yargıç. Sadece tek bir eksik vardı: Cinayet anını hatırlamıyordu, nişan alıp, tetiği çektiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Therkaler'la karşılaştığı anda rüya bitiyor ve öldükten sonra tekrar başlıyordu.

Belki de cinayet anını zihninden silip atmıştı. Ama belki de adamı öldürmesi için bir kışkırtma, bir haklı sebep vardı. Bunu bulmalıydı.

Dünya hakkında bilgi edinmenin sadece iki yolu vardı. Bir tanesi, Düş Dükkânı'nın dehşet kokan hayalleriydi ki, oraya bir daha gitmemeye karar vermişti. Ötekisi ise, gaipten haber veren değişkenler aracılığıyla öğrenmekti.

Barrent genelde değişkenlerden hazzetmezdi. Tamamen başka bir ırktandılar ve dokunulması yasak olanlar sınıfından oluşları sadece bir önyargı değildi. Değişkenlerin çoğunlukla garip ve tedavisi imkânsız hastalıklar taşıdıkları biliniyordu. İnsan onlardan sakınırdı ve onlar da dışlanmaya kendi içlerine kapanarak tepki gösterirlerdi. Tetrahyde'ın içinde neredeyse kendine yeten bir kent olan Değişkenler Mahallesi'nde otururlardı. Sağduyu sahibi yurttaşlar, özellikle karanlık bastıktan sonra Mahalle'den uzak dururlardı. Değişkenlerin intikamcı olabileceğini herkes biliyordu.

Ama sadece değişkenlerin gaipten haber verme yetenekleri vardı. Çarpık vücutlarında, normal insanın gündüz sakındığı ama gece olunca gizlice aradığı garip ve anormal, alışılmamış güçler ve yetenekler vardı. Değişkenlerin Şeytan'ın özel himayesine mazhar olduğu söyleniyordu. Bazıları, papazların övündükleri müthiş Kara Büyü sanatının ancak bir değişken tarafından gerçekleştirilebileceğini hissediyorlardı ama hiç kimse bunu bir papazın önünde söylemiyordu.

Garip yetenekleri sebebiyle değişkenler Dünya hakkında, normal erkek ve kadınlardan daha çok şey hatırlamakla ünlüydüler. Sadece genelde Dünya'yı daha iyi hatırlamakla kalmıyorlardı. Özel olarak da bir insanın hayat çizgisini, unutma duvarlarına nüfuz ederek zaman ve mekânda geri giderek görebiliyor ve gerçekten başına neler geldiğini söyleyebiliyorlardı.

Diğerleri ise değişkenlerin olağandışı hiçbir yetenekleri olmadığına inanıyorlardı. İnsanların safdilliğinden yararlanan akıllı külhaniler gözüyle bakıyorlardı onlara.

Barrent buna kendi karar vermek istedi. Bir gece geç vakit, uygun bir biçimde silahlanıp, bir pelerine sarınarak evinden çıktı, Değişkenler Mahallesi'ne gitti.

13

Barrent Mahalle'nin dar, dolambaçlı sokaklarında, eli silahında yürüdü. Bir topalla körün arasından geçti, hidrosefal ve mikrosefal budalaları, göğsünden çıkmış üçüncü bir elin yardımıyla on iki yanar meşaleyi havada tutan bir hokkabazı arkasında bıraktı. Giyecek, muska ve takı satan satıcılar vardı. Keskin kokulu, sağlıksız görünüşlü yiyeceklerle dolu el arabaları vardı. Canlı renklere boyanmış bir sıra genelevi geçti. Pencerelere doluşan kızlar ona seslendiler ve dört kollu, altı ayaklı bir kadın Delfi Ayinleri için tam zamanında geldiğini söyledi. Barrent arkasını dönüp uzaklaşırken ucube gibi şişman bir kadına çarpıyordu az kalsın. Kadın büzülmüş sekiz göğsünü göstermek için bluzunu çekip açtı. Barrent onun yanından dolaştı, kendisine kocaman kocaman açılmış mahzun gözlerle bakan Siyamlı yapışık dördüzlerin yanından çabucak geçti.

Bir köşeyi döndü ve durdu. Uzun boylu, pejmürde kılıklı, yaşlı bir adam bastonuyla yolunu kesti. Adam yarı körd ü; sol gözünün bulunması gereken çukuru düzgün, tüysüz deri kapatmıştı. Ama sağ gözü beyaz kaşın altında haşin ve vahşiydi.

"Gerçek bir kâhine ihtiyacın var mı?" diye sordu yaşlı adam.

Barrent başını salladı.

"Beni takip et," dedi değişken.

Dar bir sokağa girdi, iğneişin silahının kabzasını sımsıkı kavrayan Barrent da ardından. Değişkenlerin silah taşımaları kanunen yasaktı. Ama tıpkı bu ihtiyar adam gibi çoğunun demir saplı bastonları vardı. Daracık sokaklarda bundan iyi silah bulunamazdı.

İhtiyar adam bir kapıyı açtı ve Barrent'ı içeri soktu. Barrent durakladı. Değişkenlerin ellerine düşen saf yurttaşlar hakkında duyduğu öyküleri düşündü. Sonra silahını yarı çe-

kip girdi içeri.

Uzun bir geçidin sonunda, yaşlı adam bir kapıyı açtı ve Barrent küçük, loş bir odaya girdi. Gözleri karanlığa alışınca, basit bir tahta masanın başında oturan iki kadını hayal meyal görebildi. Masada bir tas su vardı ve tasın içinde yumruk iriliğinde çok yüzeyli bir cam parçası duruyordu.

Kadınlardan biri çok yaşlı ve keldi. Öteki genç ve güzeldi. Barrent masaya yaklaştığında genç kadının bacaklarının dizlerinden itibaren pullu bir deriyle birleşmiş olduğunu ve ayaklarının gelişmemiş bir balık kuyruğu biçiminde olduğunu hayretle gördü.

"Sizin için hangi gaipten haber vermemizi istiyorsunuz Yurttaş Barrent?" diye sordu genç kadın.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" dedi Barrent.

Hiç cevap almayınca "Pekâla," dedi. "Dünya'da işlediğim bir cinayeti öğrenmek istiyorum."

"Neden öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu genç kadın. "Yetkili merciler onu sicilinizin kazanç hanesine işlemediler mi?"

"İşlediler. Ama ben neden yaptığımı bilmek istiyorum. Belki hafifletici sebepler vardı. Belki kendimi savunmak için öldürdüm."

"Gerçekten önemli mi bu?" diye sordu genç kadın.

"Sanırım," dedi Barrent.

Bir an tereddüt etti. Sonra tehlikeyi göze alıp "İşin aslı şu ki," dedi, "cinayete karşı son derece duyarlı, önyargılıyım ben. *Öldürmesem* iyi olurdu. Bu yüzden Dünya'da neden cinayet işlediğimi öğrenmek istiyorum."

Değişkenler birbirlerine baktılar. Sonra yaşlı adam sırıttı ve "Yurttaş," dedi "elimizden gelen yardımı yapacağız size. Hep başkaları bizi öldürdükleri için biz değişkenler de cinayete karşı önyargılıyız. Cinayete duyarlı olan Yurttaşlar'dan yanayız biz hepimiz."

"Öyleyse geçmişimden haber verecek misiniz bana?"

"Bu o kadar kolay değil," dedi genç kadın. "Gaipten ha-

ber verme yeteneği psikolojik yetenekler demetinden biridir. Her zaman işlemez. İşlediğinde de çoğu zaman istenen şeyi ortaya çıkarmaz."

"Ben tüm değişkenlerin ne zaman isterlerse geçmişi görebildiklerini sanıyordum," dedi Barrent.

"Hayır," dedi yaşlı adam, "bu doğru değil. Bir kere, değişken diye sınıflandırılanların hepsi gerçek değişken değildir. Şimdilerde hemen hemen tüm sakatlık ve anormallikler değişkenlik olarak nitelendiriliyor. Görünüşü bakımından Dünya standartlarına uymayan herkesi kapsayan elverişli bir terim bu."

"Ama bazılarınız gerçek değişken, öyle değil mi?"

"Elbette. Ama öyleyken de farklı değişken tipleri vardır. Bazıları devlik, mikrosefallik ve benzeri radyasyon anormallikleri gösterir. Tüm değişkenler sahip olduklarını iddia etseler de, sadece pek azımız önemsiz psikolojik yeteneklere sahibiz."

"Siz gaipten haber verebilir misiniz?" diye sordu Barrent.

"Hayır. Ama Myla verebilir," dedi genç kadını işaret ederek. "Bazen verebilir."

Genç kadın su tasına, tıraş edilmiş cam küreye dikkatle bakıyordu. Açık renk gözleri alabildiğine açılmış, âdeta salt gözbebeği kesilmişti ve balık kuyruklu bedeni, yaşlı kadının desteğiyle dimdik ayağa dikilmişti.

"Bir şeyler görmeye başladı," dedi yaşlı adam. "Su ve cam dikkatinin odaklaştığı araçlardır sadece. Kimi zaman geçmişle geleceği karıştırsa da Myla gaipten haber verme konusunda iyidir. Bu tür şeyler mahcup edici oluyor ve gaipten haber vermenin adını kötüye çıkarıyor. Ama yapılabilecek bir şey de yok. Arada sırada gelecek orada suyun içindedir ve Myla gördüğünü söylemek zorundadır. Geçen hafta bir Hacı'ya dört gün içinde öleceğini söyledi."

İhtiyar adam kıkırdadı: "Yüzünün ifadesini görmeliydiniz."

"Nasıl öleceğini gördü mü?" diye sordu Barrent.

"Evet. Bıçak darbesiyle. Zavallı adam dört gün boyunca evden çıkmamış."

"Öldürüldü mü?"

"Tabii. Karısı öldürdü. Kararlı bir kadın olduğunu söylediler."

Barrent Myla'nın kendi geleceğini görmemesini diledi. Hayat, bir değişkenin kehanetleriyle daha beter olmadan da yeterince zordu zaten.

Genç kadın gözlerini cam küreden çekip yüzüne çevirdi. Başını üzgün üzgün sallayarak "Size söyleyebileceğim pek az şey var," dedi. "Cinayetin işlendiği anı göremedim. Ama bir mezarlık ve orada ebeveyninizin mezar taşını gördüm. Belki de yirmi yıllık mezar taşıydı. Mezarlık, Youngerstun isimli, Dünya'daki bir yerin dış mahallelerindeydi."

Barrent bir an düşündü. Ama isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Cinayeti bilen bir adamı da gördüm," dedi Myla. "Eğer isterse o size cinayet hakkında bilgi verebilir."

"Bu adam cinayeti görmüş mü?"

"Evet."

"Beni ihbar eden adam mı?"

"Bilmiyorum," dedi Myla. "Adı Therkaler olan cesedi gördüm. Onun yanında duran bir adam vardı. Adamın adı Illiardi'ydi."

"Burada, Omega'da mı adam?"

"Evet. Onu şu anda Küçük Balta Caddesi'ndeki Euphoriatorium'da bulabilirsiniz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bulurum," dedi Barrent.

Kıza teşekkür etti ve para teklif etti ama kız kabul etmedi. Çok mutsuz görünüyordu. Barrent giderken arkasından "Dikkatli ol!" diye seslendi.

Barrent kapıda durdu. Göğsünde buz gibi bir ürperti hissetti. "Geleceğimi gördün mü?" diye sordu.

"Pek az," dedi Myla. "Sadece birkaç ay sonrasını."

"Ne gördün?"

"Açıklayamam," dedi. "Gördüğüm şey imkânsızdı."

"Ne olduğunu söyle bana."

"Seni ölmüş gördüm. Ama tamamen ölmüş de değildin. Işıltılı parçalara bölünmüş bir cesede bakıyordun. Ama ceset de sendin."

"Anlamı ne?"

"Bilmiyorum," dedi Myla.

Euphoriatorium, ucuz uyuşturucu ve cinsel uyarıcılar konusunda uzmanlaşmış büyük, cafcaflı bir yerdi. Daha ziyade piyon ve yerli müşterilere yiyecek tedarik ediyordu. Barrent kalabalığın içinde omuz vurarak kendine yol açarken toplumdaki yerinden uzak düşmüş hissetti kendini. Bir garsona Illiardi adlı adamı nerede bulabileceğini sordu.

Garson gösterdi. Barrent, köşedeki bir masada, önünde küçük bir thanapiquita kadehiyle oturan dazlak, geniş omuzlu bir adam gördü. Yanına gitti ve kendini tanıttı.

İkinci Sınıf Yerli'nin Ayrıcalıklı Yurttaş'a göstermesi gereken zorunlu saygıyla "Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim," dedi Illiardi. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Size Dünya hakkında birkaç soru soracağım," dedi Barrent.

"Orası hakkında pek fazla şey anımsayamıyorum ama bildiğim her şeyi anlatmaya hazırım," dedi.

"Therkaler adında bir adam hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Illiardi. "Zayıf bir adam. Şaşı. Rastlayabileceğiniz en cimri adam."

"Öldürüldüğü zaman orada mıydınız?"

"Oradaydım. Gemiden indiğimde ilk anımsadığım şey buydu."

"Onu kimin öldürdüğünü gördünüz mü?"

Illiardi şaşırdı. "Görmem gerekmezdi. Onu *ben* öldürdüm."

Sakin, titremeyen bir sesle konuşmak için kendini zorladı. Barrent "Bundan emin misiniz?" dedi. "Kesinlikle emin misiniz?"

"Elbette eminim," dedi Illiardi. "Bunun şerefini elimden almaya kalkacak herkesle mücadele ederim. Therkaler'ı ben öldürdüm; bundan daha kötüsünü hak etmişti."

"Onu öldürdüğünüz sırada *beni* oralarda gördünüz mü?" diye sordu Barrent.

Illiardi ona dikkatle baktı, sonra başını salladı. "Hayır. Sizi gördüğümü sanmıyorum. Ama emin değilim. Therkaler'ı öldürdükten hemen sonra her şey silindi âdeta."

"Teşekkür ederim," dedi Barrent. Euphoriatorium'dan ayrıldı.

14

Barrent'ın düşüneceği çok şey vardı. Ama düşündükçe aklı daha da çok karıştı. Eğer Therkaler'ı o öldürmediyse neden Omega'ya sürgün edilmişti? Eğer masum bir hata yapılmışsa, neden gerçek katil bulununca kendisi salıverilmemişti? Neden Dünya'da birileri işlemediği bir cinayet yüzünden kendisini suçlamışlardı? Ve neden zihnine bilinçaltı düzeyinde sahte bir cinayet anısı nakşedilmişti?

Barrent'ın bu sorularına verecek hiçbir karşılığı yoktu. Ama kendini hiçbir zaman bir katil olarak hissetmediğini biliyordu. Şimdi katil olmadığına dair bir tür delili vardı.

Suçsuzluk duygusu onun için her şeyi değiştirdi. Omegalılar'ın yaşama biçimine karşı daha az hoşgörülüydü ve suçlulara özgü bir yaşama biçimine uyum sağlamak için hiçbir ilgi duymuyordu. İstediği tek şey, Omega'dan kaçmak ve Dünya'ya geri dönmekti; bu onun hakkıydı.

Ama bu imkânsızdı. Nöbetçi gemiler gece gündüz tepelerinde kol geziyorlardı. Onlardan kaçacak bir yol olsa bile,

kaçıp kurtulmak gene de imkânsızdı. Omega teknolojisi ancak içten yanmalı motora ulaşabilmişti; varolan tüm yıldız gemilerini ise Dünya güçleri kontrol ediyordu.

Barrent Panzehir Dükkânı'nda çalışmaya devam etti ama toplumun ortak hayatına katılma konusundaki isteksizliği giderek su yüzüne çıkıyordu. Düş Dükkânı'ndan gelen davetlere aldırmadı ve revaçta olan, halka açık infazların hiçbirinde hazır bulunmadı. Değişkenler Mahallesi'nde biraz hoşça vakit geçirmek için gezi grupları oluşturulduğunda Barrent genellikle başı ağrıdığı bahanesini öne sürdü. Hiçbir zaman İniş Günü Avı'na katılmadı ve Ayın İşkencesi Kulübü tarafından görevlendirilen bir satıcıya kabalık etti. Ingemar Amca'nın ziyaretleri bile ona din aleyhtarı tutumunu değiştirtememişti.

Bela aradığının farkındaydı. Belayı bekliyordu ve bu garip bir coşku veriyordu ona. Omega'da yasayı çiğnemenin yanlış bir yanı yoktu, tabii yakayı kurtarabildiğiniz sürece.

Bir ay içinde bu kararını deneme fırsatı buldu. Bir gün dükkâna giderken kalabalıkta bir adam itti onu. Barrent uzaklaştı. Adam onu omuzundan tutup döndürdü:

"Kimi ittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Kısa boylu, tıknaz biriydi. Giysileri Ayrıcalıklı Yurttaş sınıfından olduğunu gösteriyordu. Silah kayışındaki beş gümüş yıldız ise yasal olarak öldürdüğü insan sayısını gösteriyordu.

"Sizi itmedim," dedi Barrent.

"Yalan söylüyorsun *değişken sevdalısı!*"

Ölümcül hakareti duyunca kalabalık sus pus oldu. Barrent gerileyip bekledi. Adam ani, artistik bir edayla silahına davrandı. Ama silahını kılıfından çıkarmasından yarım saniye önce Barrent iğneışın silahını çekmişti.

Adamı iki gözünün tam ortasından mıhladı. Sonra arkasında bir kıpırtı duyup döndü.

İki Ayrıcalıklı Yurttaş ısı silahlarını çekiyorlardı. Barrent

bir dükkânın alınlığını siper alıp, otomatik olarak hedef alıp ateş etti. Adamlar çöküp kaldılar. Tahta alınlık mermi atan silahın etkisiyle eğrildi ve kıymıklar eline battı. Barrent kendisine bir geçitten ateş eden dördüncü bir adam gördü. İki atışla adamı devirdi.

İşte bu kadar. Birkaç saniye içinde dört kişiyi öldürmüştü.

Her ne kadar Barrent, bir katil zihniyetine sahip olduğuna inanmıyorsa da memnun ve keyifliydi. Sadece kendini savunmak için ateş etmişti. Sosyal mevki peşinde koşanlara düşünecekleri bir şey sunmuştu; bir dahaki sefere kendisine silah çekmekte bu kadar acele etmemeliydiler. Büyük ihtimalle daha kolay hedeflere yönelecekler ve kendisini rahat bırakacaklardı.

Dükkâna geldiğinde Joe'yu kendisini bekler buldu. Küçük kredi hırsızının yüzünde acıklı bir ifade vardı.

"Silahla yaptığın şık işi gördüm bugün. Çok hoştu."

"Teşekkür ederim," dedi Barrent.

"Böyle şeylerin senin yararına olacağına inanıyor musun? Yasayı çiğnemeye devam edip duracağını mı sanıyorsun?"

"Yakayı kurtarıyorum," dedi Barrent.

"Tabii. Ama bunu ne kadar sürdürebileceğini sanıyorsun?"

"Sürdürebildiğim kadar."

"Hiç şansın yok," dedi Joe. "*Hiç kimse* yasayı sürekli çiğneyip, yakayı kurtaramaz. Sadece süt çocukları inanır buna."

İğneişın silahını doldurmakta olan Barrent, "En iyisi peşime doğru dürüst adam taksınlar," dedi.

"Böyle gitmez," dedi Joe. "İnan bana Will, seni yakalamak için sayısız yol var. Yasa bir kez işlerse, onu durdurmak için hiçbir şey yapamazsın. O kız arkadaşından da yardım bekleme."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Barrent.

"Ben herkesi tanırım," dedi Joe ters ters. "Hükümette tanıdıklarım var. İnsanların senden usandıklarını biliyorum. Beni dinle Will. Sonunda ölmek mi istiyorsun?"

Barrent başını salladı. "Joe, Moera'yı ziyaret edebilir misin? Ona nasıl ulaşılacağını biliyor musun?"

"Belki," dedi Joe. "Neden?"

"Ona bir şey söylemeni istiyorum," dedi Barrent. Ona şunu söyle: Dünya'da işlemekle suçlandığım cinayeti ben işlemedim."

Joe onu süzdü. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır. Cinayeti gerçekten işleyeni buldum. Illiardi adında İkinci Sınıf Yerli."

"Neden bunu etrafa yayıyorsun?" diye sordu Joe. "Cinayet için elde ettiğin kazanımı kaybetmenin hiçbir anlamı yok."

"Adamı ben öldürmedim," dedi Barrent. "Bunu Moera'ya söylemeni istiyorum. Söyler misin?"

"Söylerim," dedi Joe. "Eğer oturduğu yeri bulabilirsem. Baksana, sana söylediğimi unutma! Bu konuda bir şeyler yapacak vaktin vardır belki. Kara Ayine filan git. Yararı olabilir."

"Belki giderim," dedi Barrent. "Ona muhakkak söyleyeceksin, değil mi?"

"Söyleyeceğim," dedi Joe. Başını kederli kederli sallayarak Panzehir Dükkânı'nı terk etti.

15

Üç gün sonra uzun boylu, beline taktığı tören kılıcı kadar dik duran, saygıdeğer yaşlı bir adam Barrent'ın ziyaretine geldi. Yaşlı adam yüksek yakalı bir ceket, siyah pantolon ve gıcır gıcır cilalı siyah potinler giymişti. Barrent, kılık kıyafetinden onun yüksek bir devlet memuru olduğunu anladı.

"Omega hükümeti size selamlarını gönderdi," dedi memur. "Ben Oyunlar Bakanlığı Müsteşarı Norins Jay. Buraya yasa gereği, ikramiye kazandığınızı size bizzat bildirmeye geldim."

Barrent tedbirli bir biçimde başını eğdi ve yaşlı adamı dairesine buyur etti. Ama dimdik ve kurallara bağlı Jay, dükkânda kalmayı yeğledi.

"Dün akşam yıllık Piyango çekilişi yapıldı," dedi Jay. "Yurttaş Barrent, siz ikramiye kazananlardan birisiniz. Sizi kutlarım."

"İkramiye nedir?" diye sordu Barrent.

Yıllık Piyangoyu duymuştu ama ne anlama geldiği hakkında belli belirsiz bilgisi vardı.

"İkramiye onur ve şöhret," dedi Jay. "İsminiz kent sicillerine işlenecek. Öldürme rekorunuz gelecek nesiller için muhafaza edilecek. Daha somut olarak, devletin verdiği yeni bir iğneışın silahına sahip olacaksınız ve ölümünüzden sonra gümüş güneş madalyasıyla ödüllendirileceksiniz."

"Ölümümden sonra mı?"

"Elbette," dedi Jay. "Gümüş güneş daima öldükten sonra verilir. Bu yüzden daha az onur verici değildir ama."

"Eminim, değildir," dedi Barrent. "Başka bir şey var mı?"

"Sadece bir tek şey," dedi Jay. "Bir Piyango talihlisi olarak, yıllık Oyunlar'ın başlangıcını gösteren simgesel Av törenine katılacaksınız. Bildiğiniz gibi Av, bizim Omegalı yaşam biçimimizi temsil eder. İtibar kazanma ve yitirmenin tüm dramatik unsurlarını, düello ve takip heyecanıyla yan yana buluruz Av'da. Herkese açık olan ve sıradan insanların sosyal mevkilerinin getirdiği kısıtlamaların üzerine çıkma yeteneklerini simgeleyen bir bayram olduğundan piyonların bile Av'a katılmalarına izin verilir."

"Eğer doğru anladıysam, ben avlanmak üzere seçilen kişilerden biriyim," dedi Barrent.

"Evet," dedi Jay.

"Ama törenin simgesel olduğunu söylediniz. Bu, hiç kimse öldürülmez demek değil midir?"

"Asla!" dedi Jay. "Omega'da simge ve simgelediği şey genellikle bir ve aynıdır. Av dediğimiz zaman gerçek bir avı kastederiz biz. Aksi halde, her şey sadece gösterişten ibaret olurdu."

Barrent durumu gözden geçirmek için bir an durdu. Hoş bir manzara değildi. Adam adama düelloda hayatta kalma şansı çok fazlaydı. Ama tüm Tetrahyde halkının katıldığı yıllık bir Av partisinde hiç şansı yoktu. Böyle bir ihtimale hazır olması gerekirdi.

"Nasıl seçildim?" diye sordu.

"Rasgele bir seçimle," dedi Norins Jay. "Omega'nın daha büyük zaferler kazanması için hayatlarını feda eden Av'lar için başka hiçbir yöntem dürüstçe olmazdı."

"Salt şans eseri seçildiğime inanamam."

"Seçim rasgele yapıldı," dedi Jay. "Elbette uygun kurbanların yer aldığı bir listeden yapıldı. Bir Av'da herkes Av olamaz. Oyunlar Komitesi'nin bir kimseyi seçilmeye değer bulması için, o kimsenin hatırı sayılır derecede bir direniş ve beceri sergilemiş olması gerektir. Av olmak bir onurdur; herkese kolayca bağışladığımız bir şey değil."

"İnanmıyorum," dedi Barrent. "Siz hükümettekiler benim peşimdeydiniz. Şimdi, amacınıza ulaşmış görünüyorsunuz. Bu kadar basit bu."

"Hiç de değil. Sizi temin edebilirim ki, hükümetteki hiçbirimiz sizin için en küçük bir kötü niyet beslemiyoruz. İntikamcı memurlar hakkında budalaca öyküler duymuş olabilirsiniz ama bunlar asla doğru değildir. Yasayı çiğnediniz ama bu hükümeti ilgilendirmiyor artık. Bu tümüyle sizinle yasa arasındaki bir sorun şimdi."

Yasadan söz ederken Jay'in buz gibi mavi gözleri alev alev yandı. Sırtı dikleşti, ağzı sert bir ifadeye büründü.

"Yasa suçlunun ve yargıcın üzerindedir ve her ikisini de yönetir," dedi. "Bir eylem ister yasal ister yasa dışı olsun,

yasadan kaçılmaz. Aslında yasanın, onu uygulayanların sınırlı yaşamlarından ayrı olarak kendi hayatı olduğu söylenebilir. Yasa, insan davranışlarının her safhasını yönlendirir; bu nedenle insanların yasal oldukları nispette yasa da insanidir. Ve insani olduğu için yasanın da tıpkı insan gibi kendi mizacı vardır. Yasaya itaat eden bir yurttaş için yasa uzaktır ve bulunması zordur. Onu reddeden ve ihlal edenler içinse yasa köhne mezarından çıkar ve günahkârı aramaya gider."

"Benim Av için seçilmemin sebebi bu mu?" diye sordu Barrent.

"Tabii," dedi Jay. "Eğer bu yolla seçilmemiş olsaydınız, gayretli ve asla uyumayan yasa, elindeki tüm araçları kullanarak bir başka yol seçecekti."

"Anlattığınız için teşekkür ederim," dedi Barrent. "Av'ın başlamasına kadar ne kadar vaktim var?"

"Şafak sökene dek. Av şafakta başlayacak ve ertesi gün şafakta sona erecek."

"Eğer öldürülmezsem ne olacak?"

Norins Jay belli belirsiz gülümsedi."Bu pek sık olmaz Yurttaş Barrent. Bu yüzden üzülmeniz gerekmediğinden eminim."

"Olur ama, değil mi?"

"Evet. Av'dan sağ çıkanlar otomatik olarak Oyunlar'a katılırlar."

"Eğer Oyunlar'dan da sağ çıkarsam?"

"Unutun gitsin," dedi Jay dostça bir edayla.

"Ama ya çıkarsam?"

"İnanın bana yurttaş, çıkmazsınız."

"Gene de eğer çıkarsam bana ne olacağını bilmek istiyorum."

"Oyunlar'dan sağ çıkanlar yasanın ötesindedirler."

"Çok parlak görünüyor," dedi Barrent.

"Değil. En tehdit edici haliyle bile yasa, gene de sizin koruyucunuzdur. Haklarınız az olabilir ama yasa onların

gözetilmesini teminat altına alır. Sizi burada, şimdi öldürmüyorsam, bu yasa sayesinde."

Jay avucunu açtı. Barrent minik, tek atımlık bir silah gördü.

"Yasa sınırlar koyar ve yasayı çiğneyenin de, uygulayanın da davranışlarının değiştiricisi gibi hareket eder. Kesin olan bir şey varsa o da, yasanın şimdi sizin ölmenizi emrettiğidir. Ama bütün insanlar ölmelidir. Yasa, ağır ve kendi içine bakan doğası ile size ölmeniz için zaman veriyor. En azından bir gününüz var. Yasa olmasa hiç vaktiniz olmayacaktı."

"Eğer Oyunlar'dan sağ çıkar ve yasa ötesine geçersem ne olacak?" diye sordu Barrent.

"Yasanın ötesinde sadece bir tek şey var," dedi Norris Jay düşünceli düşünceli; "ve bu Şeytan'ın ta kendisidir. Yasa ötesine geçenler ona ait olurlar. Ama Şeytan'ın eline canlı düşmektense ölmek bin kez evladır."

Barrent uzun süre önce, batıl inançlı bir saçmalık olduğu için Şeytan'ın dinini terk etmişti. Ama şimdi Jay'in istekli sesini dinlerken merak etmeye başladı. Kötülüğe sıradan tapınmakla Kötülüğün bizzat fiili mevcudiyeti arasında bir fark olabilirdi.

"Eğer şansınız varsa," dedi Jay, "erkenden öldürülürsünüz. Şimdi son talimatları verip görüşmemizi bitireceğim."

Küçük silahı hâlâ elinde tutmakta olan Jay serbest kalan eliyle cebine uzandı ve kırmızı bir kalem çıkardı. Çabuk, alışkın bir hareketle Barrent'ın yanaklarını ve alnını kalemle çizdi. Barrent'ın geri çekilmesine fırsat kalmadan işini bitirmişti.

"Bu, Av'lardan biri olduğunuzu gösteriyor," dedi Jay. "Av işaretleri silinmez işaretlerdir. İşte devletin size verdiği iğneışın silahı."

Cebinden bir silah çıkarıp masaya koydu.

"Dediğim gibi Av, şafağın ilk ışıklarıyla başlayacak. Başka bir Av hariç herkes sizi öldürebilir. Siz de onu öldürebilirsiniz. Ama bunu çok ihtiyatlı bir biçimde yapmanızı salık

veririm. İğneışın silahlarının sesi ve alevi pek çok Av'ı ele vermiştir. Eğer gizlenmeye kalkarsanız, oranın bir çıkışı olduğundan emin olun. Unutmayın ki, ötekiler Tetrahyde'ı sizden iyi bilirler. Usta Avcılar yıllar boyunca gizlenecek muhtemel yerleri keşfetmişlerdir. Avlar'ın çoğu bayramın ilk saatlerinde tuzağa düşerler. Bol şans Yurttaş Barrent."

Jay kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve tekrar Barrent'a döndü. "Şunu da eklemeliyim; Av esnasında hem hayatı, hem de özgürlüğü korumayı mümkün kılan tek bir olası yol vardır. Ama yasak olduğu için bunu size söyleyemem."

Norins Jay reverans yaptı ve çıktı gitti.

Barrent, defalarca yıkadıktan sonra yüzüne kırmızı boyayla yapılmış av işaretinin gerçekten silinmez olduğunu anladı. Geceleyin, devletin verdiği iğneışın silahını söktü ve parçaları inceledi. Kuşkulandığı gibi, silah kusurluydu. Onu ıskartaya çıkarıp kendininkini yeğledi.

Av partisi için hazırlığını yaptı: Küçük bir sırt çantasına yiyecek, su, bir kangal ip, bir bıçak, fazladan cephane ve yedek bir iğneışın silahı koydu. Sonra da, her şeye rağmen Moera ve örgütünün bir son dakika ertelemesi sağlamasını bekledi.

Ama hiçbir erteleme olmadı. Şafağın sökmesine bir saat kala Barrent sırt çantasını taktı ve Panzehir Dükkânı'ndan ayrıldı. Öteki Avlar'ın ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Avcılar'dan gizlenebileceği bir yeri çoktan kararlaştırmıştı.

16

Omega'daki yetkililer Av olan kişinin bir kişilik değişimine uğradığını deneyimleriyle biliyorlardı. Eğer Av'a soyut bir sorunmuş gibi bakabilse, az çok makul bir sonuca ulaşabilmesi mümkündü. Zekâ düzeyi ne olursa olsun tipik bir Av,

duyguyu mantıktan ayıramazdı. Yine de, avlanacak olan *O'ydu.* Paniğe kapılıyordu. Güvenliğin, uzaklık ve derinlikte olduğu izlenimi doğuyordu. Evinden mümkün olduğunca uzaklara gidiyordu. Yeraltı su kanallarına ve lağım labirentlerine giriyorlardı. Aydınlık yerine karanlığı, kalabalık yerler yerine boş mahalleri yeğliyorlardı.

Bu davranışlar deneyimli Avcılar tarafından çok iyi bilinirdi. Doğal olarak, önce karanlık, tenha yerlere, yeraltı geçitlerine, boş dükkânlara ve binalara bakarlardı. Avlarını buralarda bulur ve acımasız bir isabetle saldırırlardı.

Barrent bunu düşünmüştü. Tetrahyde'ın karmaşık lağımlarına saklanma konusundaki ilk içgüdüsünü bir yana bıraktı. Onun yerine, şafak sökmeden bir saat önce doğrudan doğruya büyük, çok iyi aydınlatılmış olan Oyunlar Bakanlığı'nın bulunduğu binaya gitti.

Koridorlar bomboşken çabucak içeri girdi, nizamnameyi okudu ve merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Bir düzine büro kapısının önünden geçti ve sonunda üzerinde NORINS JAY, OYUNLAR BAKANLIĞI MÜSTEŞARI yazan kapının önünde durdu. Bir an etrafı dinledi, sonra kapıyı açıp içeri girdi.

İhtiyar Jay'in reflekslerinde hatalı bir şey yoktu. Barrent kapıdan girerken ihtiyar adam yüzündeki kırmızı av işaretlerini görmüştü. Jay bir çekmece açtı ve elini içeri uzattı.

Barrent'ın ihtiyar adamı öldürmeye hiç niyeti yoktu. Devletin verdiği iğneışın silahını Jay'e savurdu ve tam alnının ortasından vurdu. Jay arkasındaki duvara kaykıldı, sonra da yere yuvarlandı.

Üzerine eğilen Barrent nabzının kuvvetli attığını gördü. Sıçradı ve müsteşarın ağzını tıkadı ve görünmemesi için masasının altına itti onu. Çekmeceleri karıştırırken "TOPLANTI VAR. RAHATSIZ ETMEYİN" tabelasını buldu. Onu kapının dışına astı ve kapıyı kilitledi. Kendi iğneışın silahını çekti, masaya oturdu ve olacakları bekledi.

Şafak söktü ve güneş Omega'nın üzerine doğdu. Barrent pencereden insan dolu caddeleri görebiliyordu. Kentte tüt-

kulu bir şenlik havası vardı. Bayram kutlamalarının gürültüsü zaman zaman yükselen bir ışın silahının ıslığı ya da mermili bir silahın boğuk patlamasıyla deliniyordu.

Öğle olduğunda Barrent hâlâ keşfedilmemişti. Pencerelerden baktı ve çatıya çıkışı olduğunu fark etti. Jay'in öğütlediği gibi bir çıkışı bulunmasına sevindi.

İkindiye doğru Jay kendine geldi. Bir süre bağlarıyla uğraştıktan sonra, masanın altında sakin sakin yattı.

Akşam olmadan biri kapıyı vurdu. "Bakan Jay, içeri girebilir miyim?"

"Şimdi değil," dedi Barrent, Jay'inkine az biraz benzediğini umduğu bir sesle.

"Av istatistiğinin sizi ilgilendireceğini düşünmüştüm," dedi adam. "Yurttaşlar yetmiş üç Av öldürdü, on sekiz kaldı. Geçen yıla oranla önemli bir gelişme."

"Evet," dedi Barrent.

"Kanalizasyon şebekesine saklananlar bu yıl daha çoktu. Birkaçı evlerinde kalarak blöf yapmaya kalktılar. Geri kalanların izlerini her zamanki yerlerde bulduk."

"Mükemmel," dedi Barrent.

"Şimdiye kadar hiç kimse kentten kaçmaya kalkmadı," dedi adam. "Avlar'ın bunu akıl etmemeleri şaşılacak bir şey. Ama elbette bu bizi makine kullanmak zorunda kalmaktan kurtarıyor."

Barrent adamın neden söz ettiğini merak etti. Nereden kaçılabilirdi? Ve makineler nasıl kullanılıyordu?

"Oyunlar için yedekleri seçiyoruz," diye ekledi adam. Liste için onayınızı rica edecektim."

"Sen karar ver," dedi Barrent.

"Başüstüne efendim," dedi adam.

Bir an sonra Barrent onun ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duydu. Adamın kuşkulandığı hükmüne vardı. Konuşma çok uzun sürmüştü, daha önce bitirmeliydi. Belki başka bir büroya geçse daha iyi olurdu.

Bir şey yapmasına meydan kalmadan kapı hızlı hızlı ça-

lındı.

"Evet?"

"Yurttaş Araştırma Komitesi," dedi kalın bir ses. "Lütfen kapıyı açın. Orada bir Av'ın saklandığına inanıyoruz."

"Saçma," dedi Barrent. "İçeri giremezsiniz. Bu bir devlet dairesidir."

"Girebiliriz," dedi bas ses. "Av Günü'nde hiçbir oda, daire ya da bina bir Yurttaş'a kapalı olamaz. Kapıyı açıyor musunuz?"

Barrent çoktan pencereye varmıştı. Pencereyi açtı. Ardından adamların kapıyı yumruklayıp kıklarını duydu. Oyalansınlar diye kapıya iki el ateş etti. Sonra pencereden dışarı tırmandı.

Tetrahyde'ın çatıları bir Av için mükemmel bir yere benziyordu. Barrent bir bakışta gördü bunu. Bu nedenle bir Av'ın bulunması gereken en son yerdi. Birbirine yakın, bitişik damlar, bacalar ve kuleler labirenti avlanmak için ısmarlama yapılmışa benziyordu. Ama insanlar çoktan çatılara çıkmışlardı bile. Onu görünce bağırdılar.

Barrent tabana kuvvet koşmaya başladı. Avcılar arkasından geliyor, ötekilerse yan taraflardan yaklaşıyordu. İki bina arasındaki bir buçuk metrelik aralığı atladı, dimdik bir damın üstünde dengesini korumayı başardı ve yan tarafa dolanıp tırmandı.

Panik hızını artırdı. Avcılar'ı arkada bırakmıştı. Eğer bu hızı on dakika daha sürdürebilirse önemli ölçüde mesafe alacaktı. Çatılardan ayrılıp, saklanacak daha iyi bir yer bulabilirdi.

İki bina arasında bir buçuk metrelik bir başka aralık daha çıktı önüne. Barrent hiç tereddüt etmeden onu da atladı.

İyi bir biçimde düştü yere. Ama sağ ayağı, çürümüş çatı tahtalarının arasına tamamen girdi, kalçasına kadar gömüldü. Gücünü toplayıp kendini yukarı çekerek ayağını kurtarmaya çalıştı. Ama dik, çatırdayan damda tutunacak bir yer

bulamadı.

"İşte orada!"

Barrent iki eliyle birden çatı tahtalarına tutundu. Avcılar neredeyse iğneişin silahının atış mesafesi içindeydiler. Bacağını dışarı çıkardığı anda onlar için kolay bir hedef olacaktı.

Avcılar yandaki binada göründüklerinde o damda doksan santimlik bir delik açmıştı. Bacağını kurtardı. Sonra başka seçeneği kalmadığından deliğin içine atladı.

Bir saniye süreyle havada kaldı. Sonra ayaklarının üstüne bir masaya düştü. Masa ayaklarının altında kırılınca da yere düştü. Ayağa kalktı. Hacı sınıfına ait bir oturma odasında olduğunu gördü. Bir metreden daha yakın bir mesafede, salıncaklı bir iskemlede oturan yaşlı bir kadın vardı. Korkudan ağzı bir karış açılmıştı. Kendiliğinden sallanmaya devam ediyordu.

Barrent Avcılar'ın damda yürüdüklerini duydu. Mutfaktan geçip arka kapıdan dışarı çıktı, bir dolu karmaşık çamaşır ipinin altından, küçük bir çitten geçti. İkinci kattaki bir pencereden biri ateş etti. Başını kaldırıp bakınca ağır bir ısı ışın saçıcıyla nişan almaya çalışan bir delikanlı gördü. Büyük ihtimalle babası sokaklarda avlanmasını yasaklamıştı.

Barrent bir sokağa girdi ve bir yan yola gelene kadar tabana kuvvet koştu. Burası aşina geldi ona. Değişken Mahallesi'nde olduğunu fark etti. Myla'nın evinden pek uzakta değildi.

Arkasından gelen Avcılar'ın bağırışlarını duyabiliyordu. Myla'nın evine ulaştı ve kapının kilitli olmadığını fark etti.

Hepsi; tek gözlü adam, dazlak ihtiyar kadın ve Myla, orada bir aradaydılar. Onun girdiğini görünce hiç şaşırmadılar.

"Demek Piyango sana çıktı," dedi yaşlı adam. "Bunu bekliyorduk."

"Myla suda bunu mu görmüştü?" diye sordu.

"Buna gerek yoktu ki," dedi yaşlı adam. "Ne tür biri olduğunu bilince bunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Cü-

retkârsın ama insafsız değilsin. Senin derdin de bu Barrent."

İhtiyar adam Ayrıcalıklı Yurttaş için kullanması gereken hitap biçimini bırakmıştı. Bu koşullarda bunu tahmin etmek de zor değildi.

"Yıllar yılı gördüm bunu," dedi yaşlı adam. "Senin gibi umut vadeden kaç tane genç adamın, arkasında üç dakikalık mesafede Avcılar olduğu halde, elinde sanki bir ton ağırlaşmış iğneışın silahıyla, soluk soluğa bu odaya girdiğini bilsen şaşardın. Bizden onlara yardım etmemizi beklerler. Ama değişkenler beladan uzak durmaktan hoşlanırlar."

"Kapa çeneni Dem," dedi yaşlı kadın.

"Sanırım sana yardım etmemiz gerek," dedi Dem. "Myla kendince sebeplerle buna karar verdi." Kötü kötü güldü. "Annesi ve ben ona hata ettiğini söyledik ama o ısrar etti. İçimizde gaipten haber veren bir tek o olduğundan, onun isteğine uymamız gerek."

"Sana yardım etsek de Av'dan sağ çıkma şansın çok az," dedi Myla.

"Eğer öldürülürsem kehanetin nasıl gerçekleşir?" dedi Barrent. "Hatırlıyor musun, ışıltılı parçalar halindeki kendi cesedime bakarken gördün beni?"

"Hatırlıyorum," dedi Myla. "Ama ölmen kehanetimi etkilemez. Eğer bu hayatında olmazsa bu, dünyaya bir dahaki gelişinde olur."

Barrent'ın içi rahat etmemişti. "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Yaşlı adam bir kucak dolusu yırtık pırtık giysi uzatarak "Giy şunları," dedi. "Ben de yüzünde biraz çalışayım. Sen dostum, bir değişkene dönüşeceksin."

Kısa bir süre sonra Barrent sokağa geri döndü. Paçavralar içindeydi. Onların altında bir eliyle silahını tutuyor, ötekiyle bir dilenci çanağı taşıyordu. Pembemsi sarı plastiği cömertçe kullanmıştı yaşlı adam. Barrent'ın yüzü, alın kısmı göze batacak derecede şişmiş, burnu düzleşip hemen hemen elmacık kemiklerine kadar yayılmış bir haldeydi. Yüzünün

şekli değişmiş ve kırmızı av işareleri gizlenmişti.

Bir Avcı kolu koşarak yanından geçti, ona bakmadılar bile. Barrent daha bir ümitlenmeye başladı. Önemli bir zaman kazanmıştı. Omega'nın hareli güneşinin son ışıkları ufukta kayboluyordu. Gece ona başka fırsatlar sağlayabilirdi ve talihi biraz yaver giderse şafak sökene kadar Avcılar'ın gözünden kaçabilirdi. Ondan sonra Oyunlar gelecekti elbette. Ama Barrent onlara katılmak niyetinde değildi. Eğer kıyafet değiştirmek, av peşinde olan bütün bir kentin elinden onu kurtarabildiyse, Oyunlar'a yakalanması için hiçbir sebep yoktu.

Belki de bayram bittikten sonra Omegalılar arasında yeniden boy gösterebilirdi. Eğer Av'dan sağ kurtulmayı becerir, Oyunlar'dan da kaçabilirse özel olarak ödüllendirilmesi de muhtemeldi. Yasanın böylesine küstahça ve başarıyla çiğnenmesi ödüllendirilirdi.

Bir başka Avcı grubunun kendine doğru geldiğini gördü. Beş kişiydiler ve aralarında yeni Katil üniforması içinde mağrur ve sıkıntılı görünen Tem Rend de vardı.

"Sen!" diye bağırdı Avcılar'dan biri. Buradan geçen bir Av gördün mü?"

"Hayır Yurttaş," dedi Barrent başını saygıyla eğerek. İğneışın silahı paçavralarının altında ateşe hazırdı.

"İnanma ona," dedi bir adam. "Bu Allahın belası değişkenler bize asla bir şey söylemezler."

"Haydi gel, buluruz onu," dedi bir başkası. Grup uzaklaştı ama Tem Rend arkada kaldı.

"Buradan geçen Avlar'dan birini görmediğinden emin misin?" diye sordu Rend.

"Eminim Yurttaş," dedi Barrent. Rend'in kendisini tanıyıp tanımadığını merak ediyordu. Onu öldürmek istemiyordu. Aslında onu öldürebileceğinden emin de değildi. Zira Rend'in refleksleri esrarengiz bir biçimde hızlıydı. Şu anda Rend'in silahı gevşekçe elinde sallanıyordu, Barrent'inki ise çoktan hedef almıştı. Bu bir lahzalık avantaj, Rend'in

olağanüstü hızını ve isabetliliğini yaya bırakabilirdi.

Ama sonuçta, büyük olasılıkla berabere kalacaklarını düşündü Barrent. Bu durumda birbirlerini öldürecekleri ihtimalin de ötesindeydi.

"Pekâla," dedi Rend, "eğer Avlar'dan birini *görürsen* söyle ona değişken kılığına girerek gizlenmeye kalkmasın..."

"Neden?"

"Bu hile asla uzun ömürlü olmaz," dedi Rend öylece dümdüz. "Bir insana ancak bir saat süre kazandırır. Sonra muhbirler bulurlar onu. Eğer *ben* Av olsaydım değişken kılığına girebilirdim ama o kılıkla bir kaldırım taşına oturmazdım doğrusu. Tetrahyde'dan kaçardım."

"Kaçar mıydınız?"

"Hiç kuşkusuz. Her yıl birkaç Av dağlara kaçar. Resmi görevliler bundan söz etmezler elbette ve yurttaşların çoğu bilmez. Ama Katiller Loncası kullanılan her hilenin, tertibin ve kaçışın kaydını tutar. İşimizin bir parçasıdır bu."

"Çok ilginç," dedi Barrent.

Rend'in kılık değiştirdiğini fark ettiğini anladı. Tem iyi bir komşuydu ama kötü bir katildi.

"Kentten çıkmak elbette kolay değil," dedi Rend. "Ve bir kez çıkınca da kurtulmuş olmaz. Yolunu gözleyen Avcı devriyeleri vardır. Ve bundan daha da kötüsü..."

Rend birden sustu. Bir grup Avcı onlara doğru geliyordu. Rend başıyla zarifçe selam verdi ve yürüyüp gitti.

Avcılar geçip gittikten sonra Barrent kalktı, yürümeye başladı. Rend ona iyi öğüt vermişti. Elbette bazı insanlar kentten kaçabilirdi. Omega'nın kıraç dağlarında yaşam çok zor olabilirdi ama her zorluk ölümden daha iyiydi.

Eğer kent kapısına varabilirse Avcı devriyelere dikkat etmeliydi. Tem daha kötü bir şeyden söz etmişti. Barrent bunun ne olabileceğini merak etti. Belki de özel eğitilmiş dağ Avcıları'ydı. Omega'nın istikrarsız iklimi miydi yoksa? Belki de öldürücü bitki örtüsü ve hayvanlardı? Rend'in cümlesini tamamlayabilmiş olmasını istedi.

Akşam karanlığı çökerken Güney Kapısı'na ulaştı. Zahmet çekerek öne eğildi ve çıkış yolunu kapayan nöbetçi müfrezesine doğru topallayarak yürüdü.

17

Nöbetçilerle bir sorun çıkmadı. Tüm değişken aileler kentten dışarı akın akın gidiyor, Av çılgınlığı bitene kadar dağların koruyuculuğuna sığınıyorlardı. Barrent bu gruplardan birinin arasına karıştı ve kısa bir süre sonra da kendini Tetrahyde'ın bir mil uzağında, kenti yarım daire şeklinde kuşatan alçak tepelerin eteklerinde buldu.

Değişkenler orada durup kamp kurdular. Barrent yoluna devam etti ve gece yarısı yüksek dağlardan birinin rüzgârın yaladığı, kayalık yamacını tırmanmaya başladı. Karnı açtı ama serin, temiz hava canlandırmıştı onu. Av'dan canlı çıkabileceğine gerçekten inanmaya başladı.

Gürültücü bir Avcı grubunun dağın etrafını taradığını duydu. Karanlıkta onlardan kolayca kurtuldu ve tırmanmaya devam etti. Kısa bir süre sonra kayalara çarpan rüzgârın uğultusundan başka bir ses duyulmaz oldu. Belki de saat iki civarındaydı. Şafağın sökmesine sadece üç saat vardı.

Sabaha karşı yağmur başladı. Önce çiseledi, sonra bardaktan boşanırcasına yağdı. Omega için önceden tahmin edilebilecek bir havaydı bu. Dağların üzerinde oluşan fırtınaya alamet olan yuvarlak, kenarları parlak bulutlar, gök gürlemesi ve şimşeğin parlak sarı alevleri de önceden tahmin edilebilir şeylerdi. Barrent pek derin olmayan bir mağaraya sığındı ve hava sıcaklığı henüz düşmediği için kendini şanslı saydı.

Mağarada oturdu. İçi geçer gibi oldu. Yüzündeki makyajın kalıntıları akmıştı. Uykulu gözlerle aşağıyı, dağın yamacını gözlüyordu. Sonra, çakan bir şimşeğin parlak ışığın-

da yamacı tırmanan, doğrudan doğruya onun bulunduğu mağaraya doğru ilerleyen bir şey gördü.

Ayağa kalktı, iğneışın silahı tetikte, yeni bir şimşeğin çakması için bekledi. Çaktı. Şimdi metalin soğuk, ıslak parlaklığını, yanıp sönen kırmızı ve yeşil ışıkları, kayaları kavrayan bir çift metal kolu ve dağ yamacının küçük çalılarını görebiliyordu.

Adliye'nin mahzeninde mücadele ettiği makineye benzeyen bir makineydi bu. Rend'in kendisini uyarmak istediği şeyin ne olduğunu biliyordu şimdi. Ve kentten uzaklaşsalar da Avlar'ın neden sadece birkaçının kaçabildiğini anlayabiliyordu. Bu kez Max, daha eşit bir yarış olması için gelişigüzel hareket etmiyordu. Ve ortalarda bir sigorta kutusu da olmayacaktı.

Max atış menziline girince Barrent ateş etti. Patlama makinenin zırhlı yüzeyine zarar vermeden sekti gitti. Barrent mağarasını terk etti ve tırmanmaya başladı.

Makine, dağın tehlikeli, ıslak yüzünde onun peşinden duraksamadan geldi. Barrent onu sivri kaya parçalarıyla dolu bir düzlükte şaşırtmak istedi ama Max'i atlatamadı. Makinenin bir çeşit kokuyu takip etmekte olduğunu fark etti. Barrent'ın yüzündeki silinmeyen boyaya kilitlenmişti büyük olasılıkla.

Dağın dik bir yamacında Barrent, bir heyelan başlatabilme umuduyla makineye doğru iri kaya parçaları yuvarlamaya başladı. Max uçan kayaların çoğundan kaçıp kurtuldu, kalanların da kendisine çarpıp iz bırakmalarına aldırmadı.

Sonunda Barrent dar, dimdik yükselen bir kayanın köşesine sıkıştı kaldı. Daha yükseğe tırmanması imkânsızdı. Bekledi. Makine uzaktan hayal gibi belirince iğneışın silahını metal yüzeyine hedefledi ve tetiğe bastı.

Max, iğneışının dolu dizgin atışının etkisiyle bir an titredi. Sonra silahı bir kenara itti ve bir uzantısıyla Barrent'ın boğazına sarıldı. Metal halkalar sıkıştı. Barrent kendini kaybetmekte olduğunu hissetti. "Halkalar beni boğacak mı,

yoksa boynumu mu kıracak acaba?" diye düşünecek kadar zamanı oldu.

Birden basınç kalktı ortadan. Makine bir adım kadar geriledi. Barrent onun arkasında şafağın ilk gri ışıklarını görebildi.

Av'dan sağ çıkmıştı. Makine, onu şafak söktükten sonra öldürmeye programlanmamıştı. Ama gitmesine de izin vermiyordu. Avcılar gelene dek onu kayanın daracık köşesinde tutsak etti.

Barrent'ı Tetrahyde'a geri götürdüler. Çılgın gibi alkışlayan bir kalabalık onu bir kahraman gibi karşıladı. İki saat süren bir toplu yürüyüşten sonra Barrent ve hayatta kalan diğer dört kişi Ödül Komitesi'nin bürosuna götürüldüler. Başkan, Av'dan sağ çıkmakta gösterdikleri beceri ve cesaret konusunda kısa ve dokunaklı bir konuşma yaptı. Her birine Hacılık unvanı verdi ve sosyal durumlarının işareti olan küçük altın küpeler sundu.

Törenin sonunda Başkan yeni Hacılar'ın her birine Oyunlar'da kolay bir ölüm diledi.

18

Barrent'ı Ödül Komitesi bürosundan muhafızlar aldı. Arena'nın altındaki bir dizi zindanın önünden geçirip bir hücreye kilitlediler. Ona sabırlı olmasını söylediler. Oyunlar çoktan başlamıştı ve çok geçmeden sırası gelecekti.

Üç kişi için yapılmış bir hücreye dokuz adam tıkılmıştı. Çoğu ölümlerine çoktan razı olmuş, tam ve suskun bir kayıtsızlık içinde oturmuş, ya da uzanıp yatmıştı. Ama içlerinden bir tanesi kesinlikle razı değildi. Barrent içeri girerken o da hücrenin önüne doğru ilerledi.

"Joe!"

Küçük kredi hırsızı ona gülümsedi. "Buluşmak için hüzünlü bir yer Will."

"Ne oldu sana?"

"Politika," dedi Joe, Omega'da tehlikeli bir iş, özellikle de Oyunlar sırasında. Emniyette olduğumu sanıyordum. Ama..." Omuzlarını silkti. "Oyunlar için bu sabah seçildim ben."

"Kurtulmak için bir şans var mı?"

"Bir şans var," dedi Joe. "Senin kıza başına gelenleri söyledim. Bu nedenle belki de arkadaşları bir şeyler yapabilirler. Bana gelince, bir erteleme bekliyorum."

"Bu mümkün mü?" diye sordu Barrent.

"Her şey mümkün. Gene de, umutlanmamak daha iyi."

"Oyunlar nasıl bir şey?" diye sordu Barrent.

"Bekleyebileceğin türden bir şey," dedi Joe. "Adam adama mücadele, Omega'nın çeşitli bitki ve hayvan türleriyle savaş, iğneışın ve ısı silahıyla düellolar. Söylendiğine göre, hepsi de eski bir İngiliz festivalinden kopya edilmiş."

"Sağ çıkan olursa yasa ötesi olacak," dedi Barrent.

"Doğru."

"Ama yasa ötesi olmak ne demek?"

"Bilmem," dedi Joe. "Hiç kimse de bu konuda fazla bir şey bilmiyor gibi. Bütün öğrenebildiğim, Oyunlar'dan sağ çıkanların Şeytan'ın eline düştüğü. Bunun hoş bir şey olduğu sanılmıyor."

"Buna inanırım. Omega'da hoş olan pek az şey var."

"Kötü bir yer değil," dedi Joe. "Sende uygun ruh..."

Bir muhafız müfrezesinin gelişiyle konuşması yarım kaldı. Barrent'ın hücresindekiler için Arena'ya çıkma vakti gelmişti.

"Erteleme yok," dedi Barrent.

"Bu işler böyledir," dedi Joe.

Sıkı muhafaza altında yürüdüler ve hücrelerin bulunduğu bloku asıl Arena'dan ayıran demir kapının önünde sıralandılar. Muhafız kumandanı kapıyı açmadan önce, şişman, iyi giyimli bir adam yandaki bir koridordan bir kâğıdı sallayarak telaşla geldi.

"Nedir bu?" diye sordu muhafız kumandanı.

"Bir kefaletname," dedi şişman adam kâğıdı kumandana verirken. "Arkasında durdurma ve çekilme emri bulacaksınız." Ceplerinden başka kâğıtlar çıkardı. "Ve işte bir iflas-devir ihbarnamesi, bir menkul mal üzerine rehin, bir ihzar emri ve bir maaş haciz ilamı."

Kumandan miğferini geriye itti ve dar alnını kaşıdı. "Siz avukatların nelerden söz ettiğinizi hiçbir zaman anlayamam. Ne demek oluyor bu?"

"Onu serbest kılıyor," dedi şişman adam Joe'yu göstererek.

Kumandan kâğıtları aldı, bir şey anlamayan bir bakışla baktı ve yardımcılarından birine verdi. "Pekâla," dedi. "Alın götürün onu. Eski günlerde böyle değildi. Oyunlar'ın düzenli akışını *hiçbir şey* durduramazdı."

Muzaffer bir edayla sırıtan Joe, muhafız saflarının arasından geçip şişman avukatın yanına gitti.

"Will Barrent için herhangi bir evrak var mı elinizde?" diye sordu.

"Yok," dedi avukat. "Onun davası farklı ellerde. Korkarım Oyunlar bitene kadar işlemleri tamamlanamayacak."

"Ama büyük ihtimalle o zaman ölmüş olacağım ben," dedi Barrent.

"Sizi temin ederim, evrakların gereği gibi uygulanmasını engellemeyecektir bu," dedi şişman avukat iftiharla. "Ölü ya da diri, tüm haklarınız saklı kalacaktır."

Muhafız kumandanı "Pekâla, gidelim," dedi.

"Bol şans," diye seslendi Joe.

Ve sonra mahkûmlar sıra halinde demir kapıdan geçip Arena'nın göz kamaştırıcı ışığına çıktılar.

Mahkûmların dörtte birinin öldüğü göğüs göğüse düellodan sağ çıktı Barrent. Bundan sonra, kılıçla silahlanmış adamlar Omega'nın zehirli hayvanlarıyla karşılaştılar. Mücadele ettikleri hayvanlar arasında doğal çevreleri Tetrahy-

de'ın güneyindeki uzak çöl bölgesi olan büyük çeneli, kalın zırhlı canavarlar hintolyte ve hintosced vardı. On beş adamdan sonra bu hayvanlar da öldüler. Barrent batıdaki dağlardan gelmiş uçan siyah bir sürüngenle; bir Saunus'la karşılaştı. Bir süre bu çirkin, zehirli dişli yaratık karşısında zor durumda kaldı. Ama zamanla bir çözüm buldu. Saunus'un sert derisini delmeye çalışmaktan vazgeçti ve kuyruk tüylerinin geniş yelpazesini koparmaya yoğunlaştı. Bunu başardığında, Saunus'un uçuş dengesi berbat şekilde bozulmuştu. Sürüngen çarpışanları izleyicilerden ayıran yüksek duvara çarptı. Muazzam tek gözüne son darbeyi indirmek nispeten kolaydı artık. Stadyumdaki büyük, heyecanlı kalabalık Barrent'ı uzun uzun alkışladı.

Yedek kafese geri döndü ve diğer adamların kuduz porsuk tabiatlı, sıçan büyüklüğündeki inanılmaz derecede hızlı yaratıklar olan trichornotred'lerle mücadelelerini seyretti. Beş mahkûm takımı öldü. Göğüs göğüse kısa bir çarpışma faslından sonra Arena tekrar boşaldı.

Bu kez kalın kabuklu hem suda hem karada yaşayan hayvanlar olan criatin'ler hantal hantal yürüyerek geldiler. Her ne kadar ağır kanlı olsalar da santimlerce kalınlıkta bir kabukla tamamen korunmuş durumdaydılar. Aynı zamanda anten görevi de yapan dar kamçı kuyrukları, kendilerine yaklaşan insanlar için her zaman öldürücüydü. Barrent bunlardan biriyle, dört mahkûm arkadaşını kaybettikten sonra mücadele etmek zorunda kaldı.

İlk karşılaşmaları dikkatle izledi ve criatin'in anteninin ulaşamadığı tek yeri keşfetti. Barrent şansın yüzüne gülmesini bekledi ve hayvanın geniş sırtının ortasına atladı.

Kabuk büyük bir ağız olarak açıldığında (hayvanın beslenme yöntemi buydu) Barrent kılıcını açılan ağza sokuverdi. Hayvan hoşa gidecek bir çabuklukla son nefesini verdi ve kalabalık Arena'yı yastık yağmuruna tutarak takdirini dile getirdi.

Zafer Barrent'ı kan lekeli kumların üzerinde tek başına

bıraktı. Mahkûmların geri kalan kısmı ya ölmüş ya da mücadele edemeyecek derecede sakatlanmıştı. Barrent bekledi. Oyunlar Komitesi'nin bundan sonra hangi hayvanı seçeceğini merak ediyordu.

Kumların içinden tek bir filiz çıktı, sonra bir başkası. Birkaç saniye içinde kısa, kalın bir ağaç büyüyordu Arena'da. Giderek daha çok kök ve filiz salıyor ve diri ya da ölü tüm etleri çekip alıyor, gövde kabuğunu çevreleyen beş küçük ağzına atıyordu. Leş yiyen ağaçtı bu. Kuzeydoğudaki bataklıkların yerel ağacıydı ve büyük güçlükle ithal edilmişti. Ateşe karşı son derece hassas olduğu söylenirdi ama Barrent'ın elinin altında ateş mateş yoktu.

Kılıcını iki eliyle tutarak asmaları kesti. Onların yerine yenileri büyüdü. Asmaların kendisini sarmaması için çılgın bir süratle çabaladı. Kolları yorgun düşmüştü. Ağaç ise onun kestiğinden daha hızlı yeniden büyüyordu. Onu yok etmenin hiçbir yolu yok gibiydi.

Tek umudu, ağacın ağır ağır hareket edişindeydi. Bu yeterince hızlıydı aslında ama insan kaslarıyla kıyaslanacak gibi değildi. Barrent süren dalların kendisini kıstırmakta olduğu bir köşeden yana kaçtı. Yaklaşık yirmi metre ötede, yarı yarıya kuma gömülmüş bir başka kılıç duruyordu. Barrent ona ulaştı ve kalabalıktan uyarıcı sesler yükseldiğini duydu. Bir asmanın bileklerine sarılmakta olduğunu hissetti.

Onu kesti, bir başka asma beline dolandı. Topuklarını kuma batırdı ve kılıçları birbirine vurarak kıvılcım çıkarmaya çalıştı.

İlk denemesinde sağ elindeki kılıç ikiye bölündü.

Barrent yarım parçaları aldı ve asmalar onu bitkinin ağzına doğru sürüklerken denemeye devam etti. Birbirine sürten çelikten bir kıvılcım sağanağı çıktı. Onlardan biri asmaya değdi.

İnanılmaz bir çabuklukla asma alev aldı. Alev, asmalar boyunca ilerleyip ağacın ana sistemine ulaştı. Alevler yalamaya başladığında beş ağız inledi.

Eğer bu durumun devamına izin verilse Barrent diri diri yanardı. Zira Arena son derece yanıcı asmayla neredeyse ağzına kadar doluydu. Ama alevler Arena'nın tahta duvarlarını tehdit ediyordu. Tetrahyde muhafız müfrezesi yangını zamanında söndürdü de hem Barrent, hem de seyirciler kurtuldular.

Yorgunluktan sallanıp duran Barrent Arena'nın ortasında, bundan sonra kendisine karşı neyin kullanılacağını merak ediyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Bir an sonra Başkan'ın locasından bir işaret verildi ve kalabalık alkış tutmaya başladı.

Oyunlar bitmişti. Barrent sağ kalmıştı.

Hâlâ kimse yerinden kalkmıyordu. Seyirciler, yasanın ötesine geçmiş olan Barrent'ın son halini görmeyi bekliyorlardı.

Kalabalıktan zayıf, saygılı bir soluk yükseldiğini duydu. Birden döndü ve havada alevli bir ışık noktası belirdiğini gördü. Büyüdü, ışık sütunları çıkardı ve onları tekrar topladı. Çabucak büyüdü, bakılamayacak kadar parlaklaştı. Ve Barrent Ingemar Amca'nın kendisine söylediklerini hatırladı: "Bazen Şeytan ateşli gövdesinin korkunç güzelliğiyle ortaya çıkarak ödüllendirir bizi. Evet Yeğen, onu görme ayrıcalığına gerçekten sahip oldum ben. İki yıl önce Oyunlar'da göründü, ondan önceki yıl da görünmüştü..."

Nokta, yaklaşık altı metre çapında kırmızı ve yeşil bir top halini aldı. En alt kavisi yere pek değmiyordu. Yeniden büyüdü. Topun ortası inceldi, bir bel yeri oluştu. Belin üstünde kalan top nüfuz edilemez bir siyaha dönüştü. Şimdi biri ışıklı, öteki karanlık iki küre vardı ve incecik bir belle birleşmişlerdi. Barrent seyrederken karanlık top uzadı ve Şeytan'ın başı boynuzlu unutulmaz şeklini aldı.

Barrent kaçmak istedi ama kocaman siyah başlı suret ilerleyip içine aldı onu. Kör edici bir ışık girdabının kapanına kısıldı, karanlık da tepesindeydi. Işık başını delerek içeri girdi. Barrent bağırmaya çalıştı. Sonra kendini kaybetti.

19

Barrent loş, yüksek tavanlı bir odada kendine geldi. Bir yatakta yatıyordu. Yanında iki kişi ayakta duruyordu. Aralarında tartışıyor gibiydiler.

"Açıkçası bekleyecek daha fazla zaman yok," diyordu bir adam. "Durumun aciliyetini takdir etmekten acizsin sen."

"Doktor en azından üç gün daha dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi." Bir kadın sesiydi bunu söyleyen. Bir an sonra Barrent konuşanın Moera olduğunu fark etti.

"Ona üç gün verilebilir."

"Eğitilmek için de zamana ihtiyacı var."

"Zeki olduğunu söyledin bana. Eğitilmesi çok zaman almaz."

"Haftalar alabilir."

"İmkânsız. Gemi altı güne kadar gelecek."

"Eylan," dedi Moera. "Çok aceleye getiriyorsun işi. Bunu bu kez yapamayız. Gelecek İniş Günü'nde çok daha iyi hazırlanmış oluruz."

"O zaman da durum konrolümüzden çıkmış olur," dedi adam. "Özür dilerim Moera, Barrent'ı derhal kullanmamız gerek, ya da hiç kullanamayız."

Barrent "Beni ne için kullanacakınız?" dedi. "Neredeyim? Siz kimsiniz?"

Adam yatağa döndü. Hafif ışıkta Barrent çok uzun boylu, ince, kamburu çıkmış süpürge bıyıklı yaşlı bir adam gördü.

"Uyandığınıza sevindim," dedi adam. "Benim adım Swen Eylan. İkinci Grup'un komutanıyım."

"İkinci Grup nedir?" diye sordu Barrent. "Beni Arena'dan nasıl çıkardınız? Şeytan'ın ajanları mısınız?"

Eylan gülümsedi. "Tanı ajan değil. Az sonra size her şeyi açıklayacağız. Sanırım önce bir şeyler yiyip içseniz iyi olacak."

Bir hemşire bir tepsi getirdi içeri. Barrent yerken Eylan bir iskemle çekti ve Barrent'a Şeytan'ı anlattı.

"Kötülük dinini bizim grubumuzun başlattığı iddia edilemez," dedi Eylan. "Bunun Omega'da kendiliğinden ortaya çıktığı anlaşılıyor. Böyle bir şey zaten mevcuttu. Biz zaman zaman kullandık onu. Papazlar büyük ölçüde işbirliği yaptılar. Zaten Kötülüğe tapanlar kokuşmuşluğa son derece değer verirler. Bu yüzden, Omegalı bir papazın gözünde Şeytan'ın hile yoluyla görünmesi günah sayılmaz. Tam tersine, Kötülüğün dinsel inançlara sadık kalınarak yüceltilmesinde, sahte görüntüye çok önem verilir; özellikle de bu görüntüler sizi Arena'dan kurtaran türden büyük, ateşli ve etkileyici iseler."

"Onu nasıl yaptınız?" diye sordu Barrent.

"Sürtünme yüzeyleri ve güç düzlemleriyle yapılan bir şey," dedi Eylan. "Daha fazla ayrıntıyı mühendislerimize sormalısınız."

"Neden kurtardınız beni?" diye sordu Barrent.

Eylan Moera'ya baktı. Kadın omuzlarını silkti. Huzursuz görünen Eylan "Sizi önemli bir işte kullanmak istiyoruz," dedi. "Ama bunu size söylemeden önce örgütümüz hakkında bilmeniz gereken şeyler olduğunu sanıyorum. Elbette bizi biraz merak ediyorsunuzdur."

"Çok," dedi Barrent. "Bir tür seçkin suçlular tabakası mısınız?"

"Bir seçkinler tabakasıyız," dedi Eylan. "Ama kendimizi suçlu saymıyoruz. Omega'ya birbirinden tamamen farklı iki tür insan gönderildi. Cinayet, kundakçılık, silahlı soygun ve benzeri suçları işlemiş gerçek suçlular var. Bunlar, sizin aralarında yaşadığınız insanlardır. Bir de siyasi açıdan güvenilmezlik, bilimsel doktrinlere bağlı olmamak ve dinsiz tavırlara sahip olmak gibi yoldan çıkma suçlarını işleyen insanlar vardır. Bizim örgütümüzü oluşturanlar bu insanlardır ve kimliğimizi belirlemek amacıyla İkinci Grup adını almış

bulunuyoruz. Hatırlayabildiğimiz ve toparlayabildiğimiz kadarıyla, bizim suçlarımız büyük ölçüde, Dünya'da egemen olanlardan farklı fikirlere sahip olma suçuydu. Biz geçerli fikir ve inançlara sahip olmayan kimseleriz. Büyük olasılıkla istikrarsız bir unsur olarak kolay değişmeyen iktidarlar için bir tehdit oluşturuyorduk. Bu nedenle Omega'ya sürgün edildik."

"Ve kendinizi diğer sürgünlerden ayırdınız," dedi Barrent.

"Evet, mecburen. Öncelikle, Birinci Grup'taki gerçek suçlular denetlenebilir değildirler. Onları yönetemezdik, onların bizi yönetmelerine de izin veremezdik. Ama bundan daha önemlisi, ancak gizlilik içinde yapılabilecek bir işimiz vardı bizim. Nöbetçi gemilerinin Omega'nın yüzeyini gözetlemek için hangi cihazları kullandıkları hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Güvenliğimize halel gelmemesi için gerçekten yeraltına indik. Şimdi içinde bulunduğunuz oda, yerin altmış metre altındadır. Moera gibi özel ajanlarımızın dışında bizler gözlerden uzak kalırız. Moera, İkinci Grup'a mensup olan politik ve sosyal tutukluları ötekilerden ayırır."

"Beni ayırmadınız," dedi Barrent.

"Elbette ayırmadık. Siz cinayet suçlusuydunuz ve bu sizi Birinci Grup'a sokuyordu. Ancak davranış biçiminiz Birinci Grup'a özgü değildi. Bizim için iyi bir malzeme olabilirdiniz. Bu yüzden size zaman zaman yardım ettik. Ama sizi Grup'a almadan önce emin olmamız gerekiyordu. Cinayet suçunu reddetmeniz sizin çok lehinizeydi. Yerini tespit etmenizden sonra biz de Illiardi'yi sorguya çektik. Size yüklenen cinayeti onun işlediğinden kuşkulanmamız için hiçbir sebep bulunmadığı anlaşıldı. Sizin daha da lehinize olan şeyse, hayatta kalma konusundaki üstün niteliklerinizdi. Bunun en son sınavı Av'da ve Oyunlar'da yapıldı. Sizin yeteneklerinize sahip birine çok ihtiyacımız vardı."

"Sizin tam işiniz ne?" diye sordu Barrent. "Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Dünya'ya geri dönmek istiyoruz," dedi Eylan.

"Ama imkânsız bu!"

"Biz öyle düşünmüyoruz," dedi Eylan. "Bu konuyu enikonu araştırdık. Nöbetçi gemilere rağmen Dünya'ya dönmenin mümkün olduğuna inanıyoruz. Altı gün içinde bunu kesinlikle öğreneceğiz. Kaçış eyleminin bu sürede yapılması gerek."

"Bir altı ay daha beklemek daha iyi olurdu," dedi Moera.

"İmkânsız. Altı aylık bir gecikme bizi mahveder. Her toplumun bir amacı vardır. Omega'nın suçlu toplumu ise kendi kendini yok etmeye yönelmiş bulunuyor. Barrent, şaşırmış görünüyorsunuz. Bunu fark edemediniz mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Barrent. "Hem zaten ben de onun bir parçasıydım."

"Apaçık ortada," dedi Eylan. "Durumu bir gözden geçirin: Her şey yasallaşmış cinayet etrafında odaklaşmış bulunuyor. Bayramlar, kitle katliamı için bahane. Cinayet oranını düzenleyen yasa bile işlememeye başladı. Halk karmaşanın sınırında yaşıyor, haklı olarak. Artık hiç güvenlik yok. Yaşamanın tek yolu öldürmek. Toplum içinde yükselmenin tek yolu öldürmek. Tek güvenli şey öldürmek; giderek daha çok, giderek daha hızlı."

"Abartıyorsun," dedi Moera.

"Sanmıyorum. Omega kurumlarında belli bir süreklilik, cinayete karşı bile belli bir doğal tutuculuk olduğunu fark ettim. Ama bir hayal bu. Hiç kuşkum yok ki, yok olmakta olan tüm toplumlar sonuna dek sürekli oldukları hayalini yaşatırlar. Evet, Omega toplumunun sonu hızla yaklaşıyor."

"Ne kadar hızla?" diye sordu Barrent.

"Yaklaşık dört aya kadar bir patlama noktasına ulaşılacak," dedi Eylan. "Bunu değiştirmenin tek yolu, halka yeni bir yön, farklı bir hedef verebilmektir."

"Dünya," dedi Barrent.

"Doğru. İşte bu yüzden girişimin derhal yapılması gerek."

"Bu konuda pek fazla şey bilmiyorum ama size uyacağım," dedi Barrent. "Herhangi bir keşif heyetinde memnuniyetle yer alırım."

Eylan gene tedirgin bir havaya büründü. "Sanırım iyi açıklayamadım," dedi. "Keşif heyeti *siz* olacaksınız Barrent. Siz ve sadece siz... Eğer sizi ürküttüysem özür dilerim."

20

Eylan'a göre İkinci Grup'un en azından bir ciddi kusuru vardı: Grubu oluşturan erkeklerin çoğu bedensel bakımdan zirvede oldukları dönemi geride bırakmışlardı. Elbette daha genç üyeler vardı. Ama bunların şiddetle pek az temasları olmuştu ve kendilerine yetme özelliklerini geliştirme şansları pek azdı. Güvenlik içinde bulundukları yer altında çoğu hiçbir zaman öfke içinde bir ışın silahını ateşlememiş, canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalmamış, Barrent'ın yaşadığı "öl ya da öldür!" durumuyla hiç karşı karşıya kalmamıştı. Yürekliydiler ama denenmemiştiler. Dünya'ya keşif heyeti olarak gitmeyi sevinerek kabul ederlerdi ama başarma şansları pek azdı.

"Benim şansım olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye sordu Barrent.

"Sanırım. Genç ve güçlüsünüz, oldukça akıllı ve son derece beceriklisiniz. Hayatta kalma direnciniz çok büyük. eğer bunu başaracak biri varsa, o da sizsiniz, buna inanıyorum."

"Neden tek kişi?"

"Zira bir grup göndermenin hiç anlamı yok. Yakalanma ihtimali artar en basitinden. Tek bir kişi kullanarak azami emniyet ve fırsat elde ediyoruz. Eğer başarırsanız, düşmanın mizacı hakkında değerli bilgilere sahip olacağız. Eğer başaramaz da yakalanırsanız, girişiminiz bir grubun eyleminden

ziyade bireysel bir eylem sayılacak. Omega'da genel bir ayaklanma başlatmak için hâlâ özgür olacağız biz."

"Dünya'ya nasıl döneceğim?" diye sordu Barrent. "Bir yerlerde gizlenmiş bir yıldız geminiz mi var?"

"Korkarım yok. Sizi Dünya'ya, gelecek ilk hapishane gemisiyle göndermeyi planlıyoruz."

"Bu imkânsız."

"Pek değil. İnişi araştırdık. Bir modele uyuyorlar. Mahkûmlar nöbetçilerin nezaretinde dışarı çıkıyor. Onlar meydanda toplanırlarken gemi her ne kadar bir nöbetçi kordonuyla çevriliyorsa da savunmasız kalıyor. Sizi gemiye bindirmek için bir karışıklık çıkaracağız. Bu, nöbetçilerin dikkatlerinin, sizin gemiye çıkmanıza yetecek bir süre başka yere çekilmesini sağlayacak."

"Başarsam bile nöbetçiler geri döner dönmez yakalanırım."

"Yakalanmazsınız," dedi Eylan. "Hapishane gemisi, bir kaçak yolcu için gizlenecek pek çok yeri bulunan dev bir yapıdır. Sürpriz unsuru da sizin lehinize. Bu, Omega tarihinde ilk kaçış girişimi olabilir."

"Gemi Dünya'ya vardığında ne olacak?"

"Gemi personelinden biri kılığına gireceksiniz," dedi Eylan. "Unutmayın, koca bir bürokrasinin kaçınılmaz hantallığı sizin lehinize çalışacak."

"Umarım," dedi Barrent. "Varsayalım ki, sağ salim Dünya'ya vardım ve istediğiniz bilgileri topladım. Size nasıl ileteceğim onları?"

"Gelecek ilk hapishane gemisiyle," dedi Eylan. "Onu ele geçirmeyi planlıyoruz."

Barrent bezgin bezgin alnını ovuşturdu:

"Dünya gibi güçlü bir örgüte karşı benim gitmemin, ya da sizin ayaklanmanızın başarılı olabileceğine niçin inanıyorsunuz?"

"Şansımızı denemeliyiz," dedi Eylan. "Ya bunu göze alırız, ya da Omega'nın geri kalanıyla birlikte kanlı bir karma-

şaya batar gideriz. Şansımızın az olduğunu biliyorum. Ama önümüzdeki seçenek şu: Ya girişimde bulunacağız, ya da hiçbir girişimde bulunmadan ölüp gideceğiz."

Moera onaylar şekilde başını salladı. "Başka imkânlar da var. Dünya yönetimi belli ki baskıcı. Bu, Dünya'da da yeraltı direniş gruplarının bulunduğunu gösterir. Bu gruplarla ilişki kurabilirsiniz. Burada ve Dünya'da başlayacak bir isyan yönetimi zor durumda bırakabilir."

"Olabilir," dedi Barrent.

"En iyisini ümit etmeliyiz," dedi Eylan. "Bizimle beraber misiniz?"

"Elbette," dedi Barrent. "Omega'da ölmektense Dünya'da ölmeyi yeğlerim."

"Hapishane gemisi altı gün sonra gelir," dedi Eylan. "Bu süre içinde size Dünya hakkındaki bilgileri veririz. Bunların bir bölümü hafızanın tazelenmesiyle, bir bölümü değişkenlerin gaipten haber vermesiyle, kalanı da mantık yoluyla düzenlenip elde edildi. Elimizdekilerin tümü bu. Sanırım Dünya'nın hali hazırdaki şartlarının makul ölçüde doğru bir görüntüsünü veriyordur."

"Ne zaman başlarız?" diye sordu Barrent.

"Hemen şimdi," dedi Eylan.

Dünya'nın fiziki yapısı, iklimi ve başlıca yerleşim merkezleri hakkında genel bilgi aldı Barrent. Sonra Dünya Derin Uzay Kurumu'nun eski mensuplarından Binbaşı Bray'e gönderildi. Bray, Omega'nın çevresindeki nöbetçi gemilerinin sayılarından çıkarsayarak, Dünya'nın olası askeri gücü ve görünür bilimsel gelişim düzeyi hakkında Barrent'a bilgi verdi. Dünya kuvvetlerinin büyüklüğü, olası kara, deniz bölümleriyle uzay grupları ve varsayılan etkinlik dereceleri hakkında tahminlerde bulundu. Bir yardımcısı, Yüzbaşı Carell, özel silahlar, bunların olası tipleri ve menzilleri, genel Dünya nüfusu tarafından elde edilebilirlikleri konusunda konferans verdi. Bir başka yardımcı, Teğmen Daoud keşif

cihazları, bunların olası yerleri ve bunlardan kaçınma yolları hakkında konuştu.

Sonra Barrent politik eğitim için Eylan'a geri döndü. Barrent ondan Dünya'nın bir diktatörlük olduğuna inanıldığını öğrendi. Bir diktatörlüğün yöntemlerini, ona özgü güçlü ve zayıf yanları, gizli polisin rolünü, terörün kullanılışını, muhbirler sorununu öğrendi.

Eylan'ın onunla işi bitince Barrent ufak tefek, boncuk gözlü bir adama gitti. O da Dünya'daki hafıza silme sistemi hakkında konferans verdi. Hafıza silme yönteminin muhalefeti etkisiz kılmak için düzenli olarak kullanıldığı varsayımıyla, bu şartlar altında Dünya'daki bir yeraltı hareketinin muhtemel karakterini tasvir etti ve Barrent'a onlarla nasıl ilişki kurabileceğini ve yeraltı hareketinin gücünün ne olabileceğini anlattı.

Nihayet İkinci Grup'un kendisini gemiye bindirme planının tüm ayrıntılarını verdiler.

İniş Günü geldiğinde Barrent tamamen rahatladı. Gece gündüz çalışmaktan yorgun düşmüştü. Her tür eylem bir ilerleme gibi geliyordu ona.

21

Büyük hapishane gemisinin manevra yaparak, sessizce yere inişini izledi Barrent. İkindi güneşinin altında mat bir parıltısı vardı. Dünya'nın uzun ve güçlü elinin nerelere kadar ulaşabildiğinin elle tutulur kanıtıydı. Bir ambar kapağı açıldı ve bir merdiven aşağı sarkıtıldı. Mahkûmlar, yanlarında nöbetçiler olduğu halde yürüyüp meydanda toplandılar.

Hep olduğu gibi Tetrahyde halkının büyük kısmı iniş törenini seyretmek ve eğlenmek için oradaydılar. Barrent kalabalığın arasından geçip nöbetçi ve mahkûm saflarının arkasında durdu. İğneışın silahının orada olduğundan emin

olmak için cebini yokladı. Silah, metal arayıcılara yakalanmamak için İkinci Grup mühendisleri tarafından kendisi için tümüyle plastikten özel olarak yapılmıştı. Ceplerinin kalan kısmı teçhizatla doluydu. Bunların hiçbirini kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Tıpkı Barrent'ın gemiden indiği sırada olduğu gibi hoparlörlerden mahkûmların numaraları okunmaya başladı. Şaşırtmacanın başlamasını beklerken, dizleri hafifçe bükülmüş bir halde dinledi.

Hoparlördeki ses mahkûm listesinin sonuna geliyordu. Sadece on tane kalmıştı. Barrent öne doğru sokuldu. Ses tekdüze konuşmasını sürdürdü. Dört mahkûm kaldı, üç...

Son mahkûmun numarası okunur okunmaz şaşırtmaca başladı. Kara bir bulut solgun gökyüzünü karartttı. Barrent Grup'un A-2 Meydanı'ndaki boş barakaları ateşe verdiğini biliyordu. Bekledi.

Sonra beklediği oldu. Müthiş bir patlama oldu, iki sıralı boş binaların arasından alevler yükseldi. Şok dalgası sersemleticiydi. Enkaz çökmeye bile başlamadan Barrent gemiye doğru koşuyordu.

Geminin gölgesine girdiğinde ikinci ve üçüncü patlamalar oldu. Çabucak üstündeki Omegalı dış giysilerini çıkardı. Altından nöbetçilerin üniformasının aynısı bir üniforma çıktı. İniş merdivenine doğru koştu.

Dördüncü patlama Barrent'ı yere yuvarladı. Hemen ayağa kalktı ve iniş merdivenine atıldı. Geminin içindeydi artık. Dışarıda, gemi kaptanının bağırarak emirler verdiğini duyuyordu. Nöbetçiler sıraya girmeye başlamışlardı. Kullanılmaya hazır silahları sabırsız kalabalığa çevrilmişti. Düzenli bir biçimde gemiye doğru geri çekiliyorlardı.

Barrent'ın daha fazla şey dinlemeye vakti yoktu. Dar, uzun bir koridordaydı. Sağa döndü ve geminin baş tarafına doğru koştu. Çok uzaktan arkasından gelen nöbetçilerin ağır ayak seslerini duyabiliyordu.

"Şimdi," diye düşündü, "inşallah gemi hakkında verilen

bilgiler doğrudur. Yoksa keşif gezisi başlamadan biter."

Sıra sıra boş hücreleri koşarak geçti ve üzerinde NÖBETÇİ TOPLANTI ODASI yazan bir kapıya vardı. Kapının üstünde yanan yeşil bir ampul havalandırma sisteminin çalıştığını gösteriyordu. Onu geçti ve bir başka kapıya geldi. Tokmağı çevirdi ve kilitli olmadığını gördü. Makine yedek parçalarıyla ağzına kadar dolu bir odaydı. İçeri girip kapıyı kapadı.

Nöbetçiler koridoru geçtiler. Barrent, toplantı odasına girerken konuştuklarını duydu.

"Patlama nasıl başladı dersin?"

"Kim bilir? O mahkûmların hepsi deli."

"Ellerinden gelse tüm gezegeni havaya uçururlar."

"Ucuz kurtulduk."

"Neyse, hiçbir zarara yol açmadı. On beş yıl önce de böyle bir patlama olmuştu, hatırladın mı?"

"O zaman ben burada değildim."

"Bundan daha beterdi. İki nöbetçi ve galiba yüz mahkûm ölmüştü."

"O neden başlamıştı?"

"Bilmem. Bu Omegalılar patlamalardan zevk alıyorlar."

"Biliyor musun, bundan sonra yapacakları şey *bizi* havaya uçurmak olacak."

"Hiç şansları yok. Tepelerinde uçan nöbetçi gemileri varken..."

"Öyle mi diyorsun? Kontrol noktasına geri dönersek memnun olacağım."

"Doğru. Şu gemiden inip biraz yaşasak iyi olacak."

"Kontrol noktasında yaşamak da fena değil ama ben Dünya'ya dönmeyi yeğlerim."

"Her şeye birden sahip olamazsın."

Nöbetçilerin sonuncusu da toplantı odasına girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Barrent bekledi. Bir süre sonra geminin titrediğini hissetti. Kalkışa geçmişti.

Bazı değerli bilgiler edinmişti. Anlaşılan nöbetçilerin hepsi, ya da çoğu kontrol noktasında gemiden inecekti.

Acaba bu, başka bir nöbetçi müfrezesi binecek demek miydi? Büyük olasılıkla. Ve bir kontrol noktası, geminin kaçak mahkûm olup olmadığının anlaşılması için aranması da demekti. Omega tarihinde hiçbir mahkûm kaçmadığına göre muhtemelen formalite gereği bir aramaydı bu. Gene de, bundan kurtulmak için bir yol bulması gerekti.

Zamanı gelince bir çaresine bakardı bunun. Titreşimin kesildiğini hissetti ve geminin Omega'dan ayrıldığını anladı. Gemideydi, gözlenmiyordu ve gemi Dünya'ya doğru yol alıyordu. Yani her şey plana uygun gidiyordu.

Sonraki birkaç saat boyunca Barrent depoda kaldı. Kendini çok yorgun hissediyordu ve eklemleri ağrımaya başlamıştı. Küçük odada ekşi, egzos kokusunu andıran bir koku vardı. Zorlanarak ayağa kalktı, hava deliğine gidip eliyle kapattı. İçeri hiç hava gelmiyordu. Cebinden küçük bir ölçme aleti çıkardı. Odadaki oksijen hızla düşüyordu.

İhtiyatla deponun kapısını açtı ve dışarı baktı. Her ne kadar nöbetçilerin üniformasının aynısını giyiyorsa da, birbirlerini çok iyi tanıyan bu adamların arasına karışamazdı. Gizlenmeye devam etmesi gerekti. Ve hava alması gerekti.

Koridorlar boştu. Nöbetçi toplantı odasının önünden geçti, içeriden gelen hafif konuşma mırıltıları duydu. Odanın üstündeki yeşil ampul pırıl pırıl yanıyordu. Barrent yürümeye devam etti. Uyuklamanın ilk belirtilerini hissetmeye başlıyordu. Ölçü aleti, koridordaki oksijenin azalmaya başladığını gösteriyordu.

Grup, havalandırma sisteminin geminin her yerinde kullanıldığını tahmin ediyordu. Barrent şimdi, sadece nöbetçilerin ve mürettebatın bulunduğu gemide her yere hava takviyesinde bulunmanın gereksiz olduğunu görüyordu. İnsanların bulunduğu nöbetçi odası ve mürettebat bölümü gibi küçük mekânlarda hava bulunması yeterliydi, gerisine gerek yoktu.

Barrent loş, sessiz koridorlardan soluğu kesilerek hızla geçti. Hava hızla kötüleşiyordu. Belki de geminin mevcut

ana havası, takviye edilmeden önce toplantı odasında kullanılmıştı.

Kilitsiz kapılardan geçti ama üzerlerindeki yeşil ampuller yanmadı. Şiddetli bir baş ağrısı vardı ve bacakları pelte gibiydi âdeta. Kendine bir eylem rotası çizmeye başladı.

Mürettebat bölümü ona en iyi şansı sunuyor gibiydi. Gemi mürettebatı silahlı olmayabilirdi. Olsalar da, herhangi bir belaya karşı nöbetçilerden daha az hazırlıklıydılar. Belki de subaylardan birini silah zoruyla rehin alabilirdi; belki gemiyi ele geçirebilirdi.

Denemeye değerdi. Denenmeliydi.

Koridorun sonunda bir merdivene geldi. Çıkarken bir düzine boş kattan geçti ve sonunda duvarlardan birinde delikli kalıpla yazılmış bir yazıya geldi: KONTROL BÖLÜMÜ yazıyordu ve yön gösteren bir ok vardı.

Barrent plastik iğneişin silahını cebinden çıkardı ve koridorda tabana kuvvet koştu. Bilincini kaybetmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde siyah gölgeler oluşup kayboluyordu. Bulanık hayaller görüyor, koridor duvarlarının üzerine yıkıldığı hissine kapıldığı korku sahneleri görünüp kayboluyordu. Dizlerinin ve ellerinin üzerinde, kapısında KONTROL ODASI - *Gemi Subayları dışında kimse giremez!* yazılı bir odaya doğru emeklediğini fark etti.

Koridor gri bir sisle kaplı gibiydi. Bir an açıldı ve Barrent gözlerinin çok iyi görmediğini fark etti. Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve kapının tokmağını çevirdi. Kapı açılmaya başladı. Silahını sıkıca kavradı ve harekete geçmek için kendini hazırlamaya çalıştı.

Ama kapı açıldığında karanlık geri dönülmez bir biçimde kuşattı onu. Şaşırmış yüzler gördüğünü, "Dikkat! Silahı var!" diye bağıran bir ses duyduğunu sandı. Ve sonra karanlık her yanı sardı ve o sonsuz bir boşluğa düştü.

22

Barrent'ın kendine gelişi ani ve tam oldu. Kalktı oturdu ve kontrol odasında bulunduğunu gördü. Madeni kapı arkasından kapanmıştı ve güçlük çekmeden soluk alıyordu. Mürettebattan eser yoktu. Baygın kalacağını tahmin ederek nöbetçilere haber vermeye gitmiş olmalıydılar.

Ellerine dayanarak ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak silahını aldı. Silahını dikkatle inceledi, sonra kaşlarını çattı ve bir kenara koydu. Mürettebatın kendisini neden geminin en önemli bölümü olan kontrol odasında yalnız bırakıp gitmiş olabileceğini merak etti. Neden onu silahlı olarak bırakmışlardı?

Yere düşmeden önce gördüğü yüzleri hatırlamaya çalıştı. Ayırt edilemeyen anılar, boşluktan gelen, düşsel sesli bulanık, belirsiz şekillerdi. Burada gerçekten insanlar var mıydı?

Bu konuda düşündükçe, bu insanları zayıflayan bilincinin uydurduğuna daha çok emin oldu. Burada hiç kimse yoktu. Geminin sinir merkezinde tek başınaydı o.

Ana kontrol masasına gitti. On istasyona ayrılmıştı. Her bölümün kendi gösterge dizileri vardı. Bunların ince ibreleri anlaşılmaz ölçümleri işaret ediyordu. Her birinin kendi şalterleri, çarkları, reostaları ve manivelaları vardı.

Barrent, tavanı kaplayan ve duvarlar boyunca dizilen yanıp sönen ışıkların düzenini izleyerek istasyonları ağır ağır dolaştı. Son istasyon, geri kalanların tümünü kontrol ediyor gibiydi. Küçük bir ekranda şunlar yazılıydı: *Koordinasyon, Elle/Otomatik. Otomatik* kısmı ışıklıydı. Uçuş, gözetleme, çatışma kontrol, alt-uzay giriş ve çıkış, normal uzay giriş ve çıkış ve iniş. Hepsi de otomatikteydi. Daha ileride programlama ekranını buldu. Uçuştaki gelişmeleri saat, dakika, saniye olarak gösteriyordu. Bir Numaralı Kontrol Noktası'na şimdi 29 saat, 4 dakika, 51 saniye vardı. Mola verme süresi üç saatti. Kontrol Noktası'ndan Dünya'ya 480 saat vardı.

Kontrol masası kendi kendine yanıp söndü ve mırıldandı, sakin ve kendine yeterliydi. Barrent, bu makine tapınağında bir insanın mevcudiyetinin kutsal bir şeye karşı saygısızlık olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Hava kanallarını kontrol etti. Otomatik beslemeye ayarlanmışlardı, odadaki tek kişilik insan nüfusuna yetecek kadar hava sağlıyorlardı.

Ama mürettebat neredeydi? Barrent bir yıldız gemisinin büyük ölçüde otomatik programlama sistemine bağlanmasının gerekliliğini anlayabiliyordu. Bunun gibi büyük ve karmaşık bir yapının kendine yetmesi gerekliydi. Ama onu insanlar inşa etmişti ve insanlar programlamıştı. Gerektiğinde santralleri izlemek, programları değiştirmek için neden kimse yoktu? Varsayalım ki, nöbetçilerin Omega'da daha uzun süre kalmaları gerekti; varsayalım ki, kontrol noktasına uğramadan doğrudan doğruya Dünya'ya dönmek gerekti; varsayalım ki, gidilecek yeri tamamen değiştirmek şart oldu. Programları kim yeniden düzenleyecek, gemiye emirleri kim verecekti, bütün harekâtı yönetecek yol gösterici zekâ neredeydi?

Barrent kontrol odasında etrafa baktı. Oksijen maskeleriyle dolu bir sandık buldu. Bir tanesini giydi, denedi ve koridora çıktı.

Uzun bir yürüyüşten sonra üzerinde MÜRETTEBAT BÖLÜMÜ yazan bir kapıya vardı. İçerisi temiz ve çıplaktı. Yataklar düzgün sıralar halinde dizilmişlerdi. Çarşaf ve battaniyeleri yoktu. Barrent oradan çıktı, subaylarla kaptanın bölümlerini de teftiş etti. Kısa bir süre önce orada insan yaşadığına dair hiçbir emare bulamadı.

Kontrol odasına geri döndü. Şimdi apaçık anlaşılıyordu ki, gemide hiç mürettebat yoktu. Belki de Dünya'daki yetkililer kendi programlarından ve gemilerinin güvenilirliğinden öylesine emindiler ki, mürettebatın gereksiz olduğuna karar vermişlerdi. Belki...

Ama bu Barrent'a pervasız bir tutum gibi geldi. Yıldız

gemilerinin insan denetiminden yoksun olarak yola çıkmalarına izin veren bir Dünya'da çok garip şeyler olmalıydı.

Daha fazla veri elde edinceye kadar bu konuda bir hüküm varmamaya karar verdi. Şimdilik kendi sorunu olan hayatta kalmakla ilgilenmeliydi. Ceplerinde besin özleri vardı ama pek fazla su alamamıştı yanına. Mürettebatsız gemide ihtiyacı karşılayacak su bulunur muydu? Aşağıda toplantı odalarında bulunan nöbetçi müfrezesini hatırlamalıydı. Ve kontrol odasında ne olacağını ve bu konuda ne yapabileceğini düşünmeliydi.

Barrent kendi yiyeceklerini tüketmek zorunda olmadığını fark etti. Subaylar yemekhanesindeki makineler bir düğmeye basınca hâlâ yiyecek ve içecek veriyordu. Barrent bunların doğal besinler mi, yoksa kimyasal olarak hazırlanmış yiyecekler mi olduğunu bilmiyordu. Lezzetleri harikaydı ve karnını doyuruyorlardı. Bu yüzden hiç üstünde durmadı.

Geminin üst katlarının bir kısmını keşfetti. Birkaç kez kayboldu ktan sonra gereksiz yere daha fazla tehlikeyi göze almamaya karar verdi. Geminin hayat merkezi kontrol odasıydı ve Barrent zamanının çoğunu orada geçirdi.

Bir görüş noktası buldu. Pancurları açan anahtarı çevirerek uzayın karanlığında ışıl ışıl parlayan yıldızların engin manzarasını seyredebiliyordu. Sonsuz yıldızlar hayallerinin en uzak sınırlarının bile ötesine uzanıyorlardı. Bunlara bakarken göğsünün gururla kabardığını hissediyordu. İşte o buraya aitti ve bu bilinmeyen yıldızlar onun mirasıydı.

Kontrol noktasına varmaya altı saat kalmıştı. Barrent kontrol masasının yeni bölümlerinin çalışmaya başladığını, gemiyi yöneten güçlerin kontrol edilip değiştirildiğini, inişe hazırlanıldığını gözledi. İnişe üç buçuk saat kala ilginç bir keşifte bulundu. Tüm gemiyi kapsayan merkezi iletişim sistemini buldu. Alıcıyı açınca nöbetçilerin odasındaki konuşmaları dinleyebiliyordu.

Kendisine yararlı olacak pek fazla şey öğrenmedi. Ya ihtiyatlı ya da ilgisiz oldukları için nöbetçiler politikadan söz

etmediler. Hayatları, hapishane gemisindeki hizmet süreleri dışında kontrol noktasında geçiyordu. Söyledikleri bazı şeyler Barrent için anlaşılmazdı. Ama dinlemeye devam etti. Bu Dünyalılar'ın söyledikleri her şey büyülüyordu onu.

"Hiç Florida'ya yüzmeye gittin mi?"

"Tuzlu sudan hiç hoşlanmam."

"Nöbetçi Birliği'ne çağrılmadan önceki yıl Dayton Orkide Fuarı'nda üçüncülük ödülü kazandım.

"Ben Antarktika'da emeklilik günlerim için bir villa alıyorum."

"Kaç yılın var?"

"On sekiz yıl."

"Birinin bu işi de yapması gerek."

"Neden ben ama? Neden Dünya'ya hiç izin verilmiyor?"

"Bantları seyrettin, neden olduğunu biliyorsun. Suç bir hastalık. Bulaşıcı da."

"Yani?"

"Eğer suçluların yakınında çalışırsan hastalığın bulaşması tehlikesiyle karşı karşıyasın. Dünya'daki bir kimseye hastalık geçirebilirsin."

"Hakça değil..."

"Yapacak bir şey yok. O bilim adamları ne söylediklerini biliyorlar. Hem kontrol noktası da o kadar kötü değil."

"Eğer her şeyin... havanın, ailenin, yiyeceklerin... yapay olanını seviyorsan..."

"Her şeye sahip olamazsın. Ailen orada mı?"

"Dünya'ya geri dönmek istiyorlar."

"Kontrol noktasında beş yıl yaşadıktan sonra Dünya'yı kaldıramazsın derler. Yerçekimi harap eder seni."

"Yerçekimine dayanırım. Her zaman..."

Konuşmalardan Barrent, gaddar suratlı nöbetçilerin tıpkı Omega'daki mahkûmlar gibi insan olduklarını öğrendi. Nöbetçilerin çoğunun yaptıkları işten hoşlanmadıkları anlaşılıyordu. Tıpkı Omegalılar gibi onlar da Dünya'ya geri dönme özlemi içindeydiler.

Edindiği bilgileri belleğine yazdı. Gemi Kontrol noktasına varmıştı. Dev dağıtım tablosu, yanaşmanın karmaşık manevralarını gerçekleştirmek için son ayarlamaları yapıyor, yanıp sönüyor, dalgacıklar gibi ses çıkarıyordu.

Sonunda manevra tamamlandı ve makineler durup hazır bekleme durumuna geçti. İletişim sistemi sayesinde Barrent nöbetçilerin toplantı odasını terk ettiklerini duydu. Onları koridorlar boyunca karaya inene dek izledi. Son ayrılan nöbetçinin gemiden inerken şunları söylediğini duydu:

"İşte kontrol ekibi geliyor. N'aber çocuklar?"

Hiç cevap yoktu. Nöbetçiler gitmişlerdi ve koridorlarda yeni bir ses vardı: Nöbetçinin kontrol ekibi dediği şeyin ağır ayak sesleri.

Çok kalabalığa benziyorlardı. Teftişe makine dairesinden başladılar ve düzenli bir şekilde yukarı doğru ilerlediler. Seslerden gemideki bütün kapıları açtıkları ve bütün odaları ve dolapları aradıkları anlaşılıyordu.

Barrent iğneişin silahını terleyen elinde tutuyor ve tüm gemide nereye saklanabileceğini düşünüyordu. Her yere bakacaklarını kabul etmesi gerekiyordu. Bu durumda onun için en iyi ihtimal, onlardan kaçınmak ve geminin daha önce aranmış bir bölümünde gizlenmekti.

Başına bir oksijen maskesi geçirdi ve koridora çıktı.

23

Yarım saat sonra Barrent hâlâ kontrol ekibini atlatacak bir yol bulamamıştı. Alt katların teftişini bitirmişler kontrol odasının bulunduğu güverteye çıkıyorlardı. Barrent onların dehlizlerde yürüdüğünü duyabiliyordu. Yaklaşık yüz metre önlerinde gidiyor, saklanacak bir yer bulmaya çalışıyordu.

Bu geçidin sonunda bir merdiven olması gerekti. Merdivenden aşağıya, geminin çoktan aranmış bir katına inebilir-

di. Telaşlandı, merdivenin yeri konusunda yanılıp yanılmadığını merak etti. Geminin planı hakkında sadece çok belirsiz bir fikre sahipti hâlâ. Eğer yanılıyorsa köşeye sıkışacaktı.

Koridorun sonuna geldi ve merdiveni buldu. Arkasından gelen ayak sesleri daha da yaklaştı. Omuzunun üzerinden arkaya bakarak aşağıya inmeye başladı.

Ve başını kocaman bir adamın göğsüne çarptı.

Barrent kendini geriye attı, plastik silahını dev vücuda çevirdi. Ama kendini tuttu, ateş etmedi. Önünde duran şey insan değildi.

Yaklaşık iki metre boyundaydı ve göğsünde TEFTİŞ EKİBİ - ANDROİD B212 yazan siyah bir üniforma giymişti. Yüzü, camcı macunu renginde plastikten şekillendirilmiş, stilize edilmiş bir insan yüzüydü. Gözleri koyu, imkânsız bir kırmızıyla yanıyordu. Dengesine dikkat ederek iki bacağı üzerinde sallandı. Barrent'a bakarak ağır ağır ona doğru ilerledi. Barrent geriledi, iğneışın silahının onu durdurup durduramayacağını düşündü.

Bunu öğrenmeye fırsat bulamadı, zira Android yanından geçerek merdivenleri çıkmaya devam etti. Üniformasının arkasında KEMİRİCİ HAYVANLAR KONTROL DAİRESİ yazılıydı. Barrent bu özel androidin sadece sıçanları ve fareleri aramak için programlanmış olduğunu anladı. Bir kaçak yolcunun varlığı onu hiç etkilememişti. Galiba diğer androidler de benzer şekilde uzmanlaşmışlardı.

Androidlerin gittiklerini haber veren sesleri duyana dek aşağı katta boş bir depoda kaldı. Sonra acilen kontrol odasına geri döndü. Gemiye hiç nöbetçi binmedi. Tam da programlandığı gibi büyük gemi kontrol noktasından ayrıldı. Varış yeri Dünya'ydı.

Yolculuğun geri kalan kısmı olaysız geçti. Barrent uyudu ve yedi. Gemi alt-uzaya girene dek görüş noktasından yıldızların sonsuz manzarasını seyretti. Gitmekte olduğu gezegeni gözünde canlandırmak istedi ama belleğinde hiçbir gö-

rüntü canlanmadı. Dev bir yıldız gemisini inşa edip de içine mürettebat koymayı beceremeyenler nasıl insanlardı? Neden teftiş ekipleri göndermeyi akıl edip, sonra da bu ekipleri son derece dar ve uzmanlaşmış bir bakışla donatmışlardı? Neden nüfusunun hatırı sayılır bir bölümünü sınır dışı etmek zorunda kalmışlar, sonra da sınır dışı ettiklerinin, içinde yaşayıp öldükleri koşulları denetim altında bulundurmaktan aciz kalmışlardı? Mahkûmların belleklerinden Dünya hakkındaki tüm anıların silinmesi onlar için neden zorunluydu?

Barrent hiçbir cevap bulamıyordu bunlara.

Kontrol odasının saati, yolculuğun saatlerini ve dakikalarını sayarak düzenli bir şekilde ilerliyordu. Gemi alt-uzaya girdi, sonra çıktı ve Barrent'ın karmaşık duygularla gözlediği mavi ve yeşil bir dünyanın çevresindeki hız azaltma yörüngesine girdi. Sonunda Dünya'ya geri dönmek üzere olduğunu kabullenmek zor geldi ona.

24

Yıldız gemisi pırıl pırıl güneşli bir öğle vakti Dünya'nın Kuzey Amerika kıtasındaki bir yere indi. Barrent gemiden inmek için karanlığın basmasını beklemeyi tasarlamıştı. Ama kontrol odası ekranlarında eski ve alaycı bir uyarı yanıp söndü: *Tüm yolcular ve mürettebat gemiyi derhal terk etsinler. Gemi tam arındırma işlemine tabi tutulacaktır. Yirmi dakika.*

Tam arındırma işleminden ne kastedildiğini bilmiyordu. Ama mürettebatın inmesi önemle emredildiğine göre, bir oksijen maskesi yeterince emniyet sağlayamayabilirdi. İki tehlike arasında gemiyi terk etme daha az netameli gibi görünüyordu.

İkinci Grup üyeleri, karaya çıktığında Barrent'ın giymesi

ğ eken giysi konusunda bir hayli düşünmüşlerdi. Dünya'daki o ilk dakikalar hayati önemde olabilirdi. Eğer giysileri göze batacak kadar garip, tuhaf, yabancı olursa hiçbir kurnazlık yardım edemezdi ona. Bunun cevabı tipik Dünya giysisiydi. Ama Grup, Dünya vatandaşlarının ne giydiklerinden emin değildi pek. Grup'un bir bölümü Barrent'ın kendi kafalarına göre tahminen sivil giysiler olarak hazırladıkları kıyafetleri giymesini istiyordu. Bir başka bölümü ise gemide giydiği muhafız üniformasının Dünya'ya varışı sırasında da işine yarayacağı fikrindeydi. Barrent'ın üçüncü bir fikri vardı: Bir makinist tulumu bir uzay alanı çevresinde en az dikkat çekici olurdu ve de yıllar boyunca biçimi en az değişen giysiydi kuşkusuz. Daha sonra, kentlerde ve kasabalarda bu sahte kıyafet onun aleyhine olabilirdi ama sorunları birer birer ele almalıydı.

Çabucak nöbetçi üniformasını çıkardı. Altına ince bir tulum giymişti. Silahını gizledi, elinde açılır kapanır sefertasıyla koridoru geçip iniş merdivenine yöneldi. Bir an tereddüt etti, silahını gemide bırakmasının gerekip gerekmediğini düşündü. Onunla çıkmamaya karar verdi. Ama nasılsa bir arama kendisini ele verecekti; silahı yanında olursa, hiç değilse, polisten kaçıp kurtulma şansı olurdu.

Derin bir soluk aldı ve gemiden çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Ne nöbetçiler, ne arama müfrezesi, ne polis, ne askeri birim ve ne de gümrük görevlileri vardı. Hiç kimse yoktu. Geniş alanın uzak bir kenarında güneşte parlayan yıldız gemisi dizilerini görebiliyordu. Tam karşısında bir çit ve çitte açık bir kapı vardı.

Barrent çabuk ama telaşsız adımlarla meydanı geçti. Her şeyin neden bu kadar kolay olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de Dünya gizli polisinin yıldız gemilerinin yolcularını kontrol konusunda çok daha kurnaz yöntemleri vardı.

Kapıya vardı. Orta yaşlı dazlak bir adam ve on yaşların da bir çocuktan başka kimse yoktu orada. Kendisini bekli

yor gibiydiler. Barrent, onların hükümet görevlileri olduğuna inanmakta güçlük çekti. Gene de Dünya'nın işlerine kim akıl erdirebilirdi ki? Kapıdan geçti.

Dazlak adam, elinden tuttuğu çocukla birlikte ona yaklaşarak "Özür dilerim," dedi.

"Evet?"

"Yıldız gemisinden indiğinizi gördüm. Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi Barrent, eli silahının durduğu fermuarlı cebin ağzında.

Dazlağın bir polis ajanı olduğundan emindi artık. Tek aksayan şey, çocuğun varlığıydı, tabii eğer çocuk eğitilmekte olan bir ajan değilse...

"Sorun şu ki," dedi adam, "bu yanımdaki oğlum Ronny, Onuncu Master Derecesi için yıldız gemileri üzerine bir tez yapıyor."

"Bu yüzden bir gemi görmek istedim," dedi Ronny. İnce, zeki yüzlü, ufak tefek bir çocuktu.

"Bir gemi görmek istedi," diye açıkladı adam. "Tüm bilgiler ve resimler ansiklopedilerde var, buna gerek yok dedim ona. Ama gene de görmek istedi."

"Bana hoş bir giriş paragrafı yazma imkânı sağlayabilir," dedi Ronny.

"Elbette," dedi Barrent başını kuvvetlice sallayarak. Adamı merak etmeye başlamıştı. Bir gizli polis mensubu olarak kuşkusuz dolambaçlı yoldan gidiyordu.

"Gemide mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Ronny.

"Doğru."

"Hızları nedir?"

"Gerçek hızları mı, alt-uzaydaki hızları mı?" diye sordu Barrent.

Bu soru Ronny'yi şaşırtmışa benziyordu. Alt dudağını sarkıttı ve "Onların alt-uzayda gittiklerini bilmiyordum," dedi. Bir an düşündü. "Aslına bakarsanız, alt-uzayın ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

Barrent ve çocuğun babası anlayışla gülümsediler.

"Peki," dedi Ronny, "gerçek uzaydaki hızları nedir?"

"Saatte yüz bin mil," dedi Barrent, aklına ilk gelen rakamı söyleyerek.

Çocuk başını salladı, babası da başını salladı. "Çok süratli," dedi baba.

"Alt-uzayda çok daha hızlı elbette," dedi Barrent.

"Tabii," dedi adam. "Yıldız gemileri gerçekten çok hızlıdırlar. Öyle olmaları gerekir. Çok uzun mesafeler söz konusudur. Değil mi efendim?"

"Çok uzun mesafeler," dedi Barrent.

"Gemi nasıl çalışır?" diye sordu Ronny.

"Alışılmış şekilde," dedi Barrent. "Geçen yıl yerleştirilmiş üçlü iticilerimiz var ama bunlar daha ziyade yardımcı güç sınıfına girer."

"Bu üçlü iticileri duymuştum," dedi adam. "Müthiş şeyler."

"Yeterlidirler," dedi Barrent bilmiş bir edayla. Şimdi bu adamın tam da göründüğü gibi olduğundan emindi: Yani bir uzay gemisi hakkında hiçbir özel bilgisi olmayan, sadece oğlunu bir yıldız limanına getirmiş bir vatandaş.

"Yeterli havayı nasıl sağlıyorsunuz?" diye sordu Ronny.

"Kendimiz üretiyoruz," dedi Barrent. "Ama hava dert değil. Asıl büyük sorun su. Biliyorsun, su sıkıştırılabilir bir nesne değildir. Bu yüzden yeterli miktarda depo etmek zordur. Sonra gemi alt-uzaydan çıktığında yön bulma sorunu var."

"Alt-uzay *nedir*?" diye sordu Ronny.

"Aslında gerçek uzayın farklı bir düzeyidir," dedi Barrent. "Ama bütün bunları ansiklopedinde bulabilirsin."

"Elbette bulabilirsin Ronny," dedi babası. "Pilotu ayakta tutmayalım. Yapacak çok önemli şeyleri olduğundan eminim."

"Hayli acelem var," dedi Barrent. "İstediğin kadar etrafa bakabilirsin. Tezinde başarılar Ronny."

Her an bir iğneışın silahının ya da çiftenin kendisini vurmasını bekleyerek, sırtı ürpererek elli metre yürüdü Barrent. Ama arkasına baktığında, babayla oğulun dönmüş dev gemiyi içtenlikle incelediklerini gördü. Barrent bir an tereddüt etti, enikonu canı sıkıldı. Her şey çok kolay olmuştu. Kuşku uyandıracak kadar kolay. Ama devam etmekten başka bir şey gelmezdi elinden.

Yıldız limanından gelen yol bir dizi deponun yanından geçip koruluk bir bölgeye giriyordu. Barrent gözden uzak olana dek yürüdü. Sonra yoldan ayrılıp koruluğa girdi. Dünya'daki ilk gününde yeteri kadar insanla temas etmişti. Şansını zorlamak istemiyordu. Enine boyuna düşünmek, geceyi korulukta geçirip sabahleyin bir kente ya da kasabaya gitmek istiyordu.

Sık fundalıkları geçip gerçek koruya girdi. Burada dev meşe ağaçlarının gölgesinde yürüdü. Tüm çevresinde görünmeyen kuşlar ve hayvansal hayatın cıvıltısı ve telaşı vardı. Tam karşıda, uzakta bir ağaca çakılmış büyük beyaz bir tabela vardı. Barrent yanına gitti ve okudu: FORESTDALE MİLLİ PARKI. PİKNİKÇİLER VE KAMPÇILAR, HOŞ GELDİNİZ.

Barrent biraz düş kırıklığına uğramıştı. Zira bir yıldız limanının bu kadar yakınında bakir bir bölgenin bulunamayacağını tahmin ediyordu. Aslında Dünya kadar yaşlı ve çok gelişmiş bir gezegende milli orman olarak korunanlar dışında, büyük ihtimalle, hiç bakir toprak yoktu herhalde.

Güneş ufukta alçalmıştı ve orman alanına düşen uzun gölgeler üşütüyordu insanı. Barrent dev bir meşenin altında rahat bir yer buldu. Yaprakları yatak gibi yaptı ve uzandı. Düşünecek dünya kadar şey vardı. Sözgelimi, neden Dünya'nın en önemli temas noktasına, yıldızlararası sınıra muhafızlar konmamıştı? Güvenlik önlemleri daha ileride, kentlerde ve kasabalarda mı başlıyordu? Yoksa kendisi bir tür gözetim altında, her hareketini izleyen ve ancak hazır olduğu zaman derdest edecek son derece kurnaz bir casusluk sisteminin denetimi altında mı bulunmaktaydı? Yoksa bu pek

mi hayaliydi? Yahut da...?

"İyi akşamlar," dedi bir ses sağ kulağının dibinden.

Barrent, asabi bir tepkiyle kasılarak, eli silahını ararken kendini geriye attı.

"Pek hoş bir akşam bu, burada Forestdale Milli Parkı'nda," diye devam etti ses. "Sıcaklık yetmiş sekiz nokta iki Fahrenhayt derece, nem oranı yüzde 23, barometre yirmi dokuz nokta dokuzda sabit. Eski kampçılar benim sesimi tanırlar, eminim. Aranızda bulunan yeni doğa âşıklarına izninizle kendimi tanıtayım. Ben Meşecik, meşe ağacı dostunuz. Eski ve yeni hepinize dost milli ormanınıza hoş geldiniz demek istiyorum."

Bastıran karanlıkta oturduğu yerde dikleşen Barrent, bunun ne tür bir hile olduğunu merak ederek çevresine dikkatle baktı. Ses gerçekten dev meşe ağacından geliyor gibiydi.

"Doğadan zevk almak," dedi Meşecik, "artık herkes için çok kolay. Tam bir inzivanın tadını çıkarabilirsiniz ve aynı zamanda da genel ulaşım araçlarına olan uzaklığınız yayan on dakikalık mesafeden fazla olmaz. İnzivaya çekilmek istemeyenler için, bu eski orman içi açık alanlarında küçük bir bedel karşılığında yapılan rehberli gezilerimiz var. Arkadaşlarınıza dost milli parkınızdan söz etmeyi unutmayın. Bu parkın tüm imkânları, tüm açık hava severleri bekliyor."

Ağaçta bir kapak açıldı. Kıvrılmış bir yatak, bir termos ve bir sefertası çıktı dışarı.

"Doğanın harikalar diyarında vahşi güzellikler içinde size iyi bir akşam dilerim," dedi Meşecik. "Şimdi de Otter Krug yönetimindeki Milli Senfoni Orkestrası'ndan Milli Kuzey Amerika Radyosu tarafından kaydedilen Ernesto Nestrichala'nın 'Yaylalar'ını dinleyeceksiniz. Ben dostunuz meşe ağacı yayına son veriyorum."

Gizli hoparlörden müzik yayıldı. Barrent başını kaşıdı. Sonra her şeyi olduğu gibi kabullenmeye karar verdi. Yemeği yedi, termostan kahve içti, yatağı serdi yattı.

Uykulu uykulu ses düzeni kurulmuş, yiyecek içecekle

donatılmış, genel ulaşım araçlarına on dakikadan daha uzak mesafede olmayan bir orman tasarımını düşündü. Kuşkusuz Dünya, vatandaşları için pek çok şey yapmıştı. Anlaşılan böyle şeylerden hoşlanıyorlardı. Acaba? Bu, yetkililerin vatandaşlara kurdukları kocaman, kurnazca bir tür tuzak olabilir miydi?

Müziğe alışmaya çalışarak bir süre döndü durdu. Daha sonra ses rüzgârın savurduğu yapraklar ve çatırdayan dallar arasında kayboldu gitti ve Barrent uykuya daldı.

25

Sabahleyin dost meşe kahvaltı ve tıraş takımı sundu. Barrent yedi, yıkandı, tıraş oldu ve en yakın kasabaya doğru yola koyuldu. Hedefleri kesin bir biçimde kafasındaydı. Kusursuz bir biçimde kıyafetini değiştirmeli ve Dünya yeraltı örgütüyle temasa geçmeliydi. Bu gerçekleştikten sonra Dünya gizli polis teşkilatı, askeri düzeni vesairesi hakkında bulabildiğince bilgi edinmeliydi.

İkinci Grup, bu hedeflere ulaşabilmek için bir yöntem tespit etmişti. Barrent bir kasabanın dış mahallelerine geldiğinde Grup'un yöntemlerinin işe yarayacağını umdu. Şu ana kadar gördüğü Dünya, Grup'un tasarladığı Dünya'ya pek benzemiyordu.

Küçük beyaz evlerin sıralandığı bitip tükenmek bilmeyen sokaklarda yürüdü. Başta bütün evlerin birbirine benzediğini sandı. Sonra her birinin bir ya da iki mimari farklılığa sahip olduğunun fark etti. Ama bu sinir bozucu farklılıklar evleri birbirinden ayırmak yerine tekdüze benzerliklerini vurgulamaya yarıyordu. Göz alabildiğine uzanan bu evlerden yüzlerce vardı ve her biri bakımlı, küçük birer çimenli arsanın içindeydi. Onların narin benzerlikleri kasvetle doldurdu içini. Beklenmedik bir biçimde Omega'daki yapıla-

rın gülünç, hantal, uyduruk bireyselliğini özledi.

Bir alışveriş merkezine ulaştı. Dükkânlar evlerle aynı planı izliyordu. Hepsi de alçak, tedbirli ve birbirinin benzeriydi. Ancak vitrinlerde sergilenen şeylerin çok yakından incelenmesi sayesinde bir yiyecek dükkânı, spor eşyaları satan dükkândan ayırt edilebiliyordu. Üzerinde ROBOT GÜNAH ÇIKARMA - *24 saat açık* - yazısı olan küçük bir yapının önünden geçti. Bir tür kilise olmalıydı.

İkinci Grup tarafından Dünya'daki yeraltı örgütünün yerini tespit etmek için belirlenmiş yöntem basit ve açıktı. Ona, ihtilâlcilerin en çok uygarlığın en baskı altında tutulan unsurları arasında bulundukları söylenmişti. Yoksulluk hoşnutsuzluğun gıdasıydı. Yoksullar varlıklılardan almak isterlerdi. Bu yüzden, kargaşanın bulunacağı en makul yer, yoksul kenar mahallelerdi.

İyi bir kuramdı. Sorun, Barrent'ın yoksul kenar mahalle bulamamasıydı. Saatlerce yürüdü, zevkli dükkânların ve zarif küçük evlerin, oyun sahalarının, parkların, bakımlı çiftliklerin ve sonra başka ev ve dükkânların önünden geçti. Hiçbir şey ötekinden daha kötü, ya da daha iyi değildi.

Akşam olduğunda yorulmuş, ayakları şişmişti. Bilebildiği kadarıyla, dişe dokunur hiçbir şey keşfedememişti. Dünya karışıklığının derinlerine nüfuz etmeden önce yerli vatandaşlara sorular yöneltmeliydi. Tehlikeli bir adımdı bu ama bundan kaçınamazdı.

Karanlık basarken bir giyim mağazasının yanında durdu ve bir eylem planı çizdi kendine. Kuzey Amerika'ya, Asya ya da Avrupa'dan yeni gelmiş yabancı biri süsü verebilirdi kendine. Bu suretle, belli bir ölçüde güven içinde sorular sorabilirdi.

Kahverengi bir iş tüniği giymiş, tıknaz, sıradan bir adam kendisine doğru geliyordu. Barrent onu durdurdu ve "Affedersiniz," dedi. "Ben yabancıyım burada, Roma'dan yeni geldim."

"Gerçekten mi?" dedi adam.

"Evet. Korkarım burada olup bitenleri pek iyi anlayamıyorum," dedi Barrent özür dileyen küçük bir gülüşle. "Ucuz bir otel bulamayacağım anlaşılan. Eğer bana salık verebileceğiniz..."

"Yurttaş, iyi misiniz siz?" dedi adam; yüz ifadesi sertleşmişti.

"Dedim ya size, bir yabancıyım ben ve..."

"Bana bak," dedi adam, "benim kadar sen de biliyorsun ki artık hiç kimse yabancı değil."

"Kimse mi?"

"Elbette. Ben Roma'ya *gittim.* Tıpkı burası Wilmington gibi bir yer. Aynı tür evler ve dükkânlar. Artık hiç kimse yabancı değil."

Barrent söyleyecek bir şey bulamadı. Sinirli sinirli gülümsedi.

"Dahası," dedi adam, "Dünya'nın hiçbir yerinde ucuz oteller yok artık. Neden olsun ki? Kim kalacak oralarda?"

"Sahi kim?" dedi Barrent. "Galiba içkiyi fazla kaçırdım ben."

"Artık kimse içki içmiyor," dedi adam. "Anlamıyorum. Ne biçim bir oyun bu?"

"Ne tür bir oyun olduğunu sanıyorsunuz?" diye sordu Barrent İkinci Grup'un önerdiği bir tekniği uygulayarak.

Adam ona baktı. Alnını kırıştırıp:

"Galiba anladım," dedi. "Siz bir Araştırmacı'sınız."

"Hımın," dedi Barrent tarafsızca.

"Eminim, böyle," dedi adam. "Siz şu etrafta dolaşıp insanlara fikirlerini soran yurttaşlardansınız. Teftiş etmek filan gibi şeyler için. Öyle değil mi?"

"Çok zekice bir tahminde bulundunuz," dedi Barrent.

"Çok zor olduğunu sanmıyorum. Araştırmacılar daima etrafta dolaşır, insanların davranışlarını tespit etmeye çalışırlar. Araştırmacı giysisi giyseydiniz sizi bir bakışta tanırdım." Adam tekrar kaşlarını çatmaya başladı. "Neden bir Araştırmacı gibi giyinmiyorsunuz?"

"Yeni mezun oldum," dedi Barrent. "Giysi almaya fırsat bulamadım."

"Uygun giysiyi giymelisiniz," dedi adam çok bilmiş bir edayla. "Yoksa bir yurttaş sizin sosyal mevkiinizi nasıl bilebilir?"

"Sadece bir deney örneği," dedi Barrent. "Yardımınız için teşekkür ederim efendim. Yakın bir gelecekte sizinle tekrar görüşme fırsatı bulurum belki."

"Ne zaman isterseniz," dedi adam. Başıyla kibar bir selam verdi, yürüyüp gitti.

Barrent bu konuyu düşündü ve Araştırmacılık mesleğinin kendisi için biçilmiş kaftan olduğuna karar verdi. Bu, kendisine insanlarla görüşmek, Dünya'nın nasıl yaşadığı hakkında bilgi edinmek için çok önemli olan soru sorma hakkını sağlayacaktı. Bilgisizliğini açığa vurmamak için çok dikkatli davranması gerekti elbette. Ama tedbirli olursa birkaç gün içinde bu uygarlık hakkında genel bilgi sahibi olabilecekti.

Önce Araştırmacı giysisi satın almalıydı. Bu önemli görünüyordu. Ne var ki, bunu alacak parası yoktu. Grup Dünya parası basmayı başaramamıştı. Neye benzediğini bile hatırlamıyorlardı.

Ama bu engeli bile aşacak bir araç sağlamışlardı ona. Barrent döndü en yakın giyim mağazasına girdi.

Dükkân sahibi kısa boylu, çini mavisi gözlü, satıcılara özgü ısmarlama gülümseyişli bir adamdı. Barrent'ı karşıladı ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Araştırmacı giysisi istiyorum," dedi Barrent. "Yeni mezun oldum da."

"Elbette efendim," dedi dükkân sahibi. "Tam yerine geldiniz. Daha küçük mağazaların çoğu daha şey... sıradan mesleklerin giysilerinden başka bir şey bulundurmuyorlar. Ama burada, Jules Wonderson'ın mağazasında Sivil Mevki Yıllığı'nda yer alan beş yüz yirmi önemli mesleğin hazır giysileri mevcuttur. Ben Jules Wonderson'ım."

"Memnun oldum," dedi Barrent. "Benim bedenime göre hazır giysiniz var mı?"

"Eminim var," dedi Wonderson. "Normal mi, Özel mi tercih edersiniz?"

"Normali tercih ederim."

"Yeni Araştırmacılar'ın çoğu Özel olanı tercih eder," dedi Wonderson. "Fazladan küçük elişi taklidi ayrıntılar halkın daha çok saygı duymasını sağlar."

"Öyleyse Özel olsun."

"Başüstüne efendim. Gene de eğer bir iki gün beklerseniz, el tezgâhında dokunmuş süsü verilmiş yeni bir kumaştan yapılmış olanları gelecek, üstelik tabii dokuma hatalarıyla. Zevkli sosyal mevki sahipleri için. Gerçek bir saygınlık alameti."

"Onun için tekrar uğrarım belki," dedi Barrent. "Şimdi hazır bir giysiye ihtiyacım var."

"Elbette efendim," dedi Wonderson, düş kırıklığını ustaca gizleyerek. "Bir dakikacık beklerseniz..."

Çeşitli denemelerden sonra Barrent kendini klapaları beyaz ince biyeli siyah bir takım elbise giymiş olarak buldu. Deneyimsiz gözlerine bu takım, Wonderson'ın bankerler, borsa acentaları, bakkallar ve benzerleri için mağazasında sergilediği giysilerden hemen hemen farksız gibi geldi. Ama bankerlerin klapalarından, borsa acentalarının drapelerinden söz eden Wonderson'a göre farklar, Omega'daki kaba sosyal mevki simgeleri kadar belirgindi. Barrent bunun bir eğitim meselesi olduğuna karar verdi.

"Buyrun efendim!" dedi Wonderson. "Kusursuz bir kesim ve bir ömür boyu garantili bir kumaş. Hepsi otuz dokuz doksan beşe."

"Mükemmel," dedi Barrent. "Şimdi paraya gelelim..."

"Evet efendim?"

Barrent baklayı ağzından çıkardı: "Hiç param yok."

"Yok mu efendim? Oldukça olağan dışı bir şey bu."

"Evet, öyle," dedi Barrent. "Her neyse, bazı değerli par-

çalar var elimde."

Cebinden Omega'daki Grup'un kendisine verdiği üç elmas yüzüğü çıkardı.

"Bu taşlar, herhangi bir kuyumcunun memnuniyetle tanıklık edeceği gibi, hakiki elmastır. Ödeyecek param olana dek bunlardan birini alırsanız..."

"Ama efendim, elmaslar ve benzerlerinin hiçbir gerçek değerleri yoktur," dedi Wonderson. "Von Blon'un nadir bulunanın değerli olduğu kavramını ortadan kaldıran son eserini yazdığı '23'ten beri değerleri yok."

"Tabii ya," dedi Barrent söyleyecek laf bulamayıp.

Wonderson yüzüklere baktı. "Bunların manevi değerleri var sanırım?"

"Elbette. Kuşaklar boyu ailemize aittiler."

"Bu durumda sizi onlardan yoksun kılmak istemem," dedi Wonderson. "Lütfen tartışmayalım efendim! Duygular heyecanların en paha biçilmez olanlarıdır. Bu aile yadigârlarının bir tekini bile sizden alsam geceleri uyku girmez gözüme."

"Ama ödeme sorunu var."

"Eliniz bollandığında ödersiniz."

"Yani beni tanımadığınız halde güveniyor musunuz?"

"Pek tabii," dedi Wonderson. Çapkınca gülümsedi ve "Araştırmacı yöntemlerinizi deniyorsunuz, değil mi?" dedi. "Pekâla, bir çocuk bile uygarlığımızın maddi teminata değil güvene dayalı olduğunu bilir. Aksi kesin ve su götürmez bir biçimde kanıtlanıncaya dek bir yabancıya bile güvenileceği açıkça bellidir."

"Hiç dolandırıldınız mı?"

"Tabii ki hayır. Şimdilerde suç mevcut değildir."

"O halde," dedi Barrent, "Omega neyin nesi?"

"Efendim?"

"Omega, hapishane gezegeni. Bu adı duymuş olmalısınız."

"Galiba duydum," dedi Wonderson ihtiyatla. "Belki de,

suç *hemen hemen* mevcut değil demeliydim. Sanırım, kolayca tanınabilir, birkaç doğuştan suçlu tipi her zaman olacak. Ama yaklaşık iki milyar nüfus içindeki suçlu sayısının her yıl on ya da on ikiyi geçmediği söyleniyor." Kocaman bir gülümseyiş belirdi dudaklarında. "Bunlardan biriyle karşılaşma ihtimalim son derece az."

Barrent Dünya ile Omega arasında sürekli mekik dokuyan, insan yükünü boşaltıp daha fazlasını getirmek için geri dönen hapishane gemilerini düşündü. Wonderson'ın bu istatistikleri nereden bulduğunu merak etti. Ayrıca, polisin nerede olduğunu merak etti. Yıldız gemisinden ayrıldığından beri hiç askeri üniforma görmemişti. Bunu sormak istiyordu ama bu tür sorulara bir son vermenin akıllıca olacağı belliydi.

"Gösterdiğiniz güven için teşekkür ederim," dedi Barrent. "En kısa zamanda borcumu ödemek için geleceğim."

"Elbette," dedi Wonderson sıcak bir ifadeyle Barrent'ın elini sıkarak. "Acele etmeyin efendim. Telaşa hiç gerek yok."

Barrent tekrar teşekkür etti ve dükkândan çıktı.

Artık bir mesleği vardı. Eğer diğer insanlar da Wonderson gibi güvenirlerse, sınırsız bir kredisi vardı. İlk bakışta ütopya denebilecek bir gezegendeydi. Ütopyanın da bazı çelişkileri vardı. Birkaç gün içinde bu konuda daha çok şey öğreneceğini ümit etti.

Bir bina blokunun aşağısında OturBiraz adlı bir otel buldu. Krediyle bir haftalığına bir oda tuttu.

26

Sabahleyin Barrent halk kitaplığının en yakın şubesine nasıl gidebileceğini sordu. Kitaplardan, geçmişle ilgili mümkün olduğu kadar çok bilgi edinmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Dünya uygarlığının tarihi ve gelişimiyle ilgili bilgiler

sayesinde ne beklemesi ve neye dikkat etmesi gerektiği hakkında daha iyi bir fikir sahibi olabilirdi.

Araştırmacı giysisi ona, tarih kitaplarının muhafaza edildiği kapalı raflara ulaşma imkânı verdi. Ama kitapların kendileri düş kırıcıydı. Pek çoğu Dünya'nın eski tarihiydi ve başlangıçtan atom enerjisinin ortaya çıkışına kadarki döneme aitti. Okudukça, eski okuduklarına ait hatıralar canlandı kafasında. Perikles dönemi eski Yunan'dan İmparatorluk Roması'na, Şarlman'a ve Karanlık Çağlar'a, Norman Fetihleri'nden Otuz Yıl Savaşları'na çabucak atladı ve sonra Napolyon Dönemi'ne bir göz attı. Dünya Savaşları'nı daha büyük bir dikkatle okudu. Kitap ilk atom bombasının patlayışıyla son buldu. Raftaki diğer kitaplar, ilk kitapta rastladığı tarihin çeşitli dönemlerinin genişletilmiş şekillerinden ibaretti.

Epey aradıktan sonra Arthur Whittler tarafından kaleme alınmış "Savaş Sonrası İkilemi, I. Cilt" adlı küçük bir eser buldu. Diğer tarihlerin bittiği yerden; atom bombasının Hiroşima ve Nagazaki'de patlamasıyla başlıyordu. Barrent oturdu ve dikkatle okumaya başladı.

Çeşitli milletlerin atom ve hidrojen bombasına sahip oldukları 1950'lerdeki Soğuk Savaş dönemini öğrendi. Yazar, muazzam ve aptallaştırıcı bir uyumluluğun dünyanın tüm milletlerinde mevcut olduğunu zaten ifade etmişti. Amerika'da komünizme karşı çılgınca bir direniş vardı. Rusya ve Çin'de kapitalizme karşı çılgın bir direniş mevcuttu. Dünya'nın bütün milletleri birer birer bir kampa, ya da ötekine giriyorlardı. İç güvenlik nedenleriyle tüm ülkeler en yeni propaganda ve telkin tekniklerine bel bağlıyorlardı. Tüm ülkeler, hayatta kalabilmek için devletçe onaylanmış öğretilere sımsıkı bağlı kalmalarının elzem olduğunu hissediyorlardı.

İtaat etmeleri için bireylere yapılan baskı hem daha güçlü, hem de daha kurnazca bir hal aldı.

Savaş tehlikesi geçti. Dünya'daki toplumların çoğu tek

bir süper devlet şeklinde kaynaşmaya başladı. Ama itaati sağlama konusundaki baskı azalacağına daha da arttı. Bu ihtiyaç, nüfustaki sürekli patlama derecesindeki artış ile milli ve etnik bağlar yoluyla birleşmenin doğurduğu çok sayıdaki sorunlardan kaynaklanıyordu. Fikir farklılığı ölümcül olabilirdi; şimdi pek çok sayıda grubun elinde son derece öldürücü nitelikteki hidrojen bombaları vardı.

Bu koşullarda muhalif davranışlara müsamaha edilemezdi.

Birleşme sonunda tamamlandı. Uzayın fethi ay gemisinden gezegen gemisine, yıldız gemisine dek sürdü gitti. Ama Dünya, kurumlarında giderek daha katı bir tavrı benimsedi. Ortaçağ Avrupası'ndan bile daha katı bir uygarlık, mevcut geleneklere, alışkanlıklara, inanışlara yönelik her türlü muhalefeti cezalandırdı. Sosyal sözleşmenin bu ihlalleri cinayet ya da kundakçılık kadar ağır suçlardan sayılıyordu. Aynı şekilde cezalandırılıyordu. Gizli polis, siyasi polis, muhbirler gibi eski kurumların tümü kullanılıyordu. İtaat ve uyum her şeyden önemliydi ve bu hedefe ulaşmak için imkân dahilindeki her araçtan yararlanılıyordu.

İtaatsizler içinse Omega vardı.

Ölüm cezası çok önceleri kaldırılmıştı. Ama her yerdeki hapishaneleri dolduran, giderek artan sayıdaki suçluları alacak ne yer vardı, ne de kaynak. Sonunda dünya liderleri, Fransızlar'ın Guyana ve Yeni Kaledonya'da, İngilizler'in Avustralya ve önceleri Kuzey Amerika'da uyguladıkları sistemi taklit ederek, bu suçluları ayrı bir hapishane dünyasına göndermeye karar verdiler. Omega'yı Dünya'dan yönetmek imkânsız olduğundan yetkililer bunu denemediler. Sadece hiçbir mahkûmun kaçmamasını temin ettiler.

Bu, birinci cildin sonuydu. Kitabın sonuna eklenmiş bir notta ikinci cildin günümüz Dünya'sının bir incelemesi olduğu yazılıydı. Adı *Mevki Uygarlığı*'ydı.

İkinci cilt raflarda değildi. Barrent kütüphaneciye sordu. Kendisine halkın güvenliği için ikinci cildin imha edildiğini

söylendi.

Barrent kütüphaneden çıktı, küçük bir parka gitti. Oturdu, gözlerini yere dikip düşünmeye başladı.

Whittler'ın kitabında anlatılana benzer bir Dünya bulacağını ümit etmişti. Bir polis devleti, sıkı güvenlik kontrolleri, baskı altında bir halk ve giderek artan bir huzursuzlukla karşılaşmaya hazırlanmıştı. Ama bu, göründüğü kadarıyla geçmişte kalmıştı. Şimdiye kadar bir polis bile görmemişti. Hiç güvenlik kontrolüne rastlamamıştı ve görüştüğü insanlar acımasız bir baskı altında görünmüyorlardı. Tam tersine. Bu tümüyle bambaşka bir dünyaya benziyordu...

Peşpeşe her yıl Omega'ya beyni yıkanmış mahkûmlarla dolu gemilerin gelmesi hariç. Onları kim tutuklamıştı? Kim yargılamıştı? Ne tür bir toplumun ürünleriydi onlar?

Bu soruların cevaplarını kendi bulacaktı.

27

Barrent ertesi sabah erkenden keşfe çıktı. Yöntemi basitti. Kapıları çalıyor, sorular soruyordu. Soru sorduğu kişilerin hepsine, gerçek sorularının ustaca ya da saçma sorular şeklinde aralara sıkıştırıldığı, bundan amacın genel uyanıklık düzeyini ölçmek olduğu uyarısında bulunuyordu. Barrent, bu sayede Dünya hakkında her şey sorabileceğini, çekişmeli ya da mevcut olmayan alanları bile keşfedebileceğini ve bunu kendi bilgisizliğini ortaya çıkarmadan yapabileceğini fark etti.

Gene de kimi resmi görevlilerin kimliğini istemeleri, ya da polisin en az beklendiği anda esrarengiz bir biçimde ortaya çıkıvermesi tehlikesi vardı. Ama bunları göze almak zorundaydı. Barrent Portakal Meydanı'ndan başladı ve her eve uğrayarak kuzeye doğru ilerledi. Çalışmalarından seçi-

len bir örneğin de gösterdiği gibi elde ettiği sonuçlar farklı farklıydı:

(Yurttaş A. L. Gotthreid, yaş: 55, meslek: ev bakımcısı. Güçlü kuvvetli, dimdik bir kadın. Mütehakkim ama nazik, saçmalıklara pabuç bırakmayan edalı biri.)

"Bana sınıf ve sosyal mevki hakkında soru sormak istiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet bayan."

"Siz Araştırmacılar *her zaman* sınıf ve sosyal mevki hakkında soru sorarsınız. Artık bu konuda her şeyi bildiğiniz söylenebilir doğrusu. Ama peki. Bugün, herkes eşit olduğundan sadece tek sınıf var. *Orta* sınıf. Bu durumda tek sorulacak soru şu: Kişi orta sınıfın hangi bölümüne mensup? Üst mü, alt mı, orta mı?"

"Bu nasıl tayin edilir?"

"Her şeyle. Kişinin konuşmasından, yiyişinden, giyinişinden, toplum içinde davranış biçiminden anlaşılır bu. Tavırları. Giyim kuşamı. Giyim kuşamına bakarak üst orta sınıf insanı daima belirleyebilirsiniz. Hemen hemen hiç yanıltmaz sizi."

"Anlıyorum. Peki ya alt orta sınıflar?"

"Bir kere yaratıcı enerjiden yoksundurlar. Hazır elbise giyerler mesela, hem de düzeltme zahmetine katlanmadan. Evleri için de geçerlidir bu. Şunu da ilave edeyim, sadece harcıâlem süslemeler yetmez. Tamamen *yeniyetme* üst orta sınıfın işaretidir bu. İnsan böylelerini evine davet etmez."

"Teşekkürler Yurttaş Gotthried. Kendinizi hangi sosyal sınıfa koyarsınız?"

(Pek az bir tereddütten sonra):

"Oh, bu konuda pek düşünmedim doğrusu... Sanırım üst orta sınıfa."

(Yurttaş Dreister, yaş: 34, meslek: ayakkabı satıcısı. İnce uzun, zarif, yaşından daha genç gösteren bir adam.)

"Evet efendim. Myra ile benim okul çağında üç çocuğumuz var. Hepsi erkek."

"Eğitimlerinin nasıl olduğu hakkında bilgi verebilir misiniz?"

"Okumayı yazmayı ve iyi vatandaşlar olmayı öğreniyorlar. Yapacakları ticareti de öğrenmeye başladılar. En büyük, aile mesleğini yapacak, ayakkabıcılık yani. Diğer ikisi bakkaliye ve perakende pazarlama konusunda çıraklık kurslarına gidiyorlar. Bu karımın ailesinin mesleği. Nasıl sosyal mevki sahibi olacaklarını ve yükselmek için hangi standart teknikleri kullanmaları gerektiğini de öğreniyorlar. Açık sınıflarda öğretilenler bunlar."

"Okulda açık olmayan başka sınıflar da var mı?"

"Elbette kapalı sınıflar var. Her çocuk o sınıflara devam eder."

"Kapalı sınıflarda ne öğrenirler?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, kapalıdır onlar."

"Çocuklar hiç bu sınıflardan söz etmezler mi?"

"Hayır. Her şeyden söz ederler ama ondan asla."

"Kapalı sınıflarda neler olup bittiği konusunda hiçbir fikriniz yok mu?"

"Kusura bakmayın ama yok. Tahminim, ama bakın sadece bir tahmin bu, muhtemelen dini bir şey. Ama bunu bir öğretmene sormalısınız siz."

"Teşekkür ederim efendim. Kendinizi hangi sosyal sınıfa koyarsınız?"

"Orta orta sınıf. Bu konuda fazla kuşkum yok."

(Yurttaş Maryjane Morgan, yaş: 51, meslek: öğretmen. Uzun boylu, iri kemikli bir kadın.)

"Evet efendim, sanırım bu, Küçük Bej Okul'da bizim müfredat programımızda özetlenmiştir."

"Kapalı sınıflardakiler hariç."

"Anlayamadım efendim?"

"Kapalı sınıflar. Onlardan söz etmediniz."

"Korkarım edemem."

"Neden Yurttaş Morgan?"

"Hileli bir soru mu bu? Öğretmenlerin kapalı sınıflara sokulmadığını herkes bilir."

"*Kimin* girmesine izin verilir?"

"Çocukların elbette."

"Ama onlara kim öğretir?"

"Bununla hükümet yükümlüdür."

"Elbette. Ama kapalı sınıflarda özellikle kim öğretmenlik yapar?"

"Hiçbir fikrim yok efendim. Beni ilgilendirmez. Kapalı sınıflar eski ve saygın bir kurumdur. Orada olanlar büyük olasılıkla dini mahiyettedir. Ama bu sadece bir tahmin. Her ne ise, beni hiç ilgilendirmez. Sizi de genç adam. Araştırmacı olun olmayın."

"Teşekkürler Yurttaş Morgan."

(Yurttaş Edgar Nief, yaş: 107, meslek: emekli subay. Uzun boylu, beli bükülmüş, bastonlu, yaşlılık yüzünden buz mavisi gözlerinin feri kaçmamış bir adam.)

"Biraz daha yüksek sesle lütfen. Soruyu tekrarlar mısınız?"

"Silahlı kuvvetler hakkında. Özellikle sorduğum..."

"Şimdi hatırlıyorum. Evet genç adam, Dünya Savunma Kıtası'nın düzenli bir birimi olan Yirmi Birinci Kuzey Amerika Uzay Sefer Bölüğü'nde binbaşıydım."

"Ve emekli oldunuz, öyle mi?"

"Hayır, işim emekli oldu."

"Anlayamadım efendim?"

"Söylediğimi işittiniz genç adam. Tam altmış üç yıl önce oldu. Dünya Silahlı Kuvvetleri, benim hesaba alamadığım polis dışında, terhis edildi. Tüm düzenli birimler."

"Neden yapıldı bu efendim?"

"Savaşacak kimse kalmamıştı. Hatta kendisine karşı önceden tedbir alınacak kimse de kalmamıştı, ya da bana öyle

söylendi. Kahrolası aptalca işler bence."

"Niçin efendim?"

"Çünkü eski bir asker bilir ki, düşmanın ne zaman ortaya çıkacağı bilinmez. Şimdi şu an olabilir. O zaman biz neredeyiz?"

"Ordu yeniden kurulamaz mı?"

"Elbette kurulabilir. Ama günümüz kuşakları orduda görev yapmak diye bir şey bilmezler. Benim gibi işe yaramaz birkaç budala dışında hiç lider kalmadı. Etkili bir biçimde yönetilen, etkin bir silahlı gücün kurulması yıllar alır."

"Ve bu arada Dünya dışarıdan gelecek istilaya tamamen açık bulunmakta?"

"Evet, polis birimleri dışında. Ateş altında onların güvenilirliğinden ciddi kuşkularım var benim."

"Polisten söz edebilir misiniz bana?"

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Askeri olmayan konularda kafamı hiçbir zaman yormadım."

"Ama polisin şimdi ordunun görevini üstlendiğini söyleyebiliriz, değil mi? Yani polis, oldukça büyük ve disiplinli, orduya eşdeğerde bir güç oluşturmakta?"

"Mümkündür efendim, her şey mümkündür."

(Yurttaş Moertin Honners, yaş: 35, meslek: sözlü ifadeci. İnce uzun, ağır kanlı, samimi, çocuk yüzlü, düz mısır püskülü saçlı bir adam.)

"Siz bir sözlü ifadecisiniz, öyle mi Yurttaş Honners?"

"Evet efendim. Eğer bir sakıncası yoksa 'yazar' demek daha iyi olur."

"Elbette. Yurttaş Honners yayıncı tezgâhlarında gördüğüm süreli yayınlardan birinde halen yazı yazıyor musunuz?"

"Tabii ki hayır! Onlar alt orta sınıfın su götürür zevki için yeteneksiz adi yazarlar tarafından yazılır. Eğer bilmiyorsanız söyleyeyim, o öyküler yirminci ve yirmi birinci yüzyılın tanınmış çeşitli yazarlarının eserlerinden satır satır alın-

maktadır. Bu işi yapanlar sadece sıfatların ve zarfların yerlerine yenilerini koyarlar. Zaman zaman, daha cüretkâr adi yazarların bir fiilin ya da hatta bir ismin yerine yenisini koydukları söylenir. Ama bu çok nadirdir. Bu yayınların genel yayın yönetmenleri kapsamlı yenilikleri yasaklarlar."

"Siz böyle bir işle mi uğraşıyorsunuz?"

"Asla! Benim işim gayri ticari. Ben bir Yaratıcı Conrad Uzmanı'yım."

"Bunun ne demek olduğunu bana anlatır mısınız lütfen Yurttaş Honners?"

"Memnuniyetle. Benim özel çalışma alanım, atom-öncesi çağda yaşamış bir yazar olan Joseph Conrad'ın eserlerini yeniden yaratmaktan ibaret."

"Bu eserleri nasıl yeniden yaratıyorsunuz efendim?"

"Halen *Lord Jim*'in beşinci yeniden yazımıyla uğraşıyorum. Bunu yapmak için kendimi eserin aslı hakkında elden geldiğince çok bilgilendiriyor, kendimi âdeta onunla tamamen dolduruyorum. Sonra da oturup Conrad bugün hayatta olsaydı o eseri nasıl yazarsa öyle yeniden yazıyorum. Azami özen ve müthiş bir sanatkârane bütünlük isteyen bir iş bu. Tek bir sürçme yeniden yaratmayı bozar. Bildiğiniz gibi, bu iş Conrad'ın söz hazinesi, konuları, planları, karakterleri, ruhsal durumu, yaklaşımı filan üzerinde önceden hazırlanarak ustalaşmayı gerektirir. Bütün bunlar olur ama gene de kitap körü körüne bir *tekrardan* başka bir şey olmayabilir. Söyleyecek yeni bir şeyi olmalıdır, tıpkı Conrad'ın söyleyebileceği gibi."

"Başardınız mı bunu?"

"Eleştirmenler cömert davrandılar, yayıncım da her hususta teşvik etti."

"*Lord Jim*'in beşinci yeniden yaratılmasını bitirdikten sonra ne yapmayı tasarlıyorsunuz?"

"Önce uzun bir süre dinleneceğim. Sonra Conrad'ın küçük eserlerinden birini yeniden yaratacağım. *Malata Sömürgecisi*'ni belki."

'Anlıyorum. Yeniden yaratma bütün sanat dallarında bir kural mı?"

"Hangi alanı seçmiş olursa olsun gerçekten hevesli bir sanatçının amacıdır bu. Korkarım sanat zalim bir sevgili."

(Yurttaş Willis Ouerka, yaş: 8, meslek: öğrenci. Neşeli, siyah saçlı, güneş yanığı tenli bir oğlan çocuğu.)

"Maalesef Bay Araştırmacı, annemle babam evde değiller."

"Mükemmel. Sana bir iki soru sormamın bir sakıncası var mı?"

"Yok. Ceketinizin altında ne var bayım? Şişkinlik yapmış."

"Soruları ben sorarım Willis, eğer sakıncası yoksa... Şimdi, okulu seviyor musun?"

"İyidir."

"Hangi derslere giriyorsun?"

"Okuma, yazma ve sosyal mevki değerlendirme ve de sanat dersleri; müzik, mimari, edebiyat, dans ve tiyatro. Malum şeyler."

"Anlıyorum. Bunlar açık sınıflar?"

"Elbette."

"Kapalı sınıfa da gidiyor musun?"

"Elbette. Her gün."

"Onun hakkında konuşmanın sakıncası var mı?"

"Yok. O şişkinlik silah mı? Silahın ne olduğunu biliyorum ben. İki gün önce öğle yemeğinde bazı büyük oğlanların ellerinde resimler vardı ve ben gizlice baktım. Silah mı o?"

"Hayır. Elbisem iyi oturmuyor, hepsi bu. Şimdi... Kapalı sınıfta ne yaptığınızı bana söylemenin sakıncası var mı?"

"Yok."

"Öyleyse neler oluyor?"

"Hatırlamıyorum."

"Haydi Willis."

"Gerçekten Bay Araştırmacı. Hepimiz bu sınıfa giriyoruz ve iki saat sonra teneffüse çıkıyoruz. Hepsi bu işte. Başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Öteki çocuklarla konuştum. Onlar da hatırlamıyorlar."

"Garip..."

"Hayır efendim. Hatırlamamız beklense *kapalı* olmazlardı."

"Belki de. Kapalı sınıf öğretmenlerinin kim olduğunu ya da onların neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır efendim. Bu konuda gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Teşekkürler Willis."

(Yurttaş Cuchulain Dent, yaş: 37, meslek: mucit. Saçları çok erken dökülmüş, gözkapakları şiş, müstehzi bakışlı dazlak bir adam.)

"Evet, doğru. Ben oyunlarda uzmanlaşmış bir mucidim. Geçen yıl *Ya Üçgen - Ya Ölüm!*'ü icat ettim. Çok rağbet gördü. Gördünüz mü siz de?"

"Yazık ki görmedim."

"Bir tür zekâ oyunu. Uzayda kaybolma taklidi. Oyunculara minyatür bilgisayarları için eksik veri veriliyor, kazandıkça ek bilgi veriliyor. Ceza olarak uzay kazaları var. Bir dolu yanıp sönen ışıklar ve benzeri şeyler işte. Çok satış yaptı."

"Başka bir şey icat etmek ister miydiniz Yurttaş Dent?"

"Çocukluğumda gelişmiş bir biçer-döver üzerinde çalışmıştım. Şimdiki modellerin yaklaşık üç katı daha randımanlı olacak şekilde tasarlanmıştı. Ve inanır mısınız, onu satma fırsatı bulacağıma gerçekten inanmıştım."

"Sattınız mı?"

"Satmadım tabii. O tarihte patent bürosunun oyun bölümü dışında tamamen kapanmış olduğunu fark etmemiştim."

"Bu yüzden öfkelendiniz mi?"

"O zaman biraz kızmıştım. Ama çok geçmeden elimizdeki modellerin de yeterince iyi olduklarını fark ettim. Daha verimli, ya da daha usta işi icatlara gerek yok. Günümüz insanı elindekilerden memnun. Dahası, yeni icatların insanoğluna hiçbir yararı olmaz. Dünya'nın doğum ölüm oranı sabit ve herkese yetecek kadar icat var. Yeni bir icadı üretmek için bütün bir fabrikayı baştan başa yeni alet edavatla donatmanız gerekir. Bu hemen hemen imkânsız, zira bugün tüm fabrikalar otomatik ve kendi kendini onarıyor. İşte bu yüzden, oyun dışında icatlar dondurulmuş durumda."

"Bu konuda neler hissediyorsunuz?"

"Hissedecek ne var ki? Bu işler böyle."

"Başka türlü olmalarını ister miydiniz?"

"Belki. Ama zaten bir mucit olduğumdan, potansiyel olarak istikrarsız kişilik sınfına giriyorum."

(Yurttaş Barn Threnten, yaş: 41, meslek: uzay aracı tasarımında uzmanlaşmış atom mühendisi. Hüzünlü kahverengi gözlü, sinirli, zeki görünüşlü bir adam.)

"İşte ne yaptığımı mı öğrenmek istiyorsunuz? Bunu sorduğunuz için üzüldüm Yurttaş, zira ben fabrikada dolaşmaktan başka bir şey yapmıyorum. Birlik Sendika kuralları, her robot ya da robotlaşmış işlem için bir insanın nezaret etmesini istiyor. Benim yaptığım bu işte. Sadece nezaret ediyorum."

"Halinizden memnun görünmüyorsunuz Yurttaş Threnten."

"Değilim. Ben atom mühendisi olmak istedim. Bunun için eğitildim. Sonra mezun olduğumda bilgilerimin, elli yıl önceye ait, modası geçmiş bilgiler olduğunu fark ettim. Şimdi olup bitenleri öğrensem bile onları kullanacak hiçbir yer bulamam."

"Neden?"

"Zira atomla ilgili her şey otomatikleşti. Halkın büyük

çoğunluğu bunu biliyor mu bilmiyorum ama gerçek bu. Hem malzemeden son ürüne varıncaya dek her şey tamamen otomatik. Programdaki tek insan katkısı, nüfus sayısına göre miktar kontrolüdür. Bu bile en az düzeyde."

"Bir atom fabrikasının bir bölümü bozulursa n'olur?"

"Robot onarım birimleri tarafından onarılır."

"Ya onlar bozulursa?"

"O Allah'ın belası şeyler kendi kendilerini onarırlar. Bütün yapabileceğim durup bakmak ve bir rapor yazmaktan ibaret. Bu, kendini mühendis sayan bir adam için gülünç bir durum."

"Neden başka bir alana yönelmiyorsunuz?"

"Faydasız. Araştırdım, mühendislerin kalan kısmının da benim durumumda olduğunu; anlamadıkları otomatik işlemleri seyrettiklerini gördüm. Dilediğiniz alanı söyleyin: Gıda işlem, otomobil üretimi, inşaat, biyokimya, hepsi, hepsi aynı durumda. Ya nezaretçi mühendisler var, ya da hiç mühendis yok."

"Uzay uçuşları için de geçerli mi bu?"

"Tabii. Yaklaşık elli yıldır uzay pilotları birliğinin hiçbir üyesi Dünya'dan ayrılmadı. Bir geminin nasıl kullanılacağını bilmezler."

"Anlıyorum. Demek bütün gemiler otomatik."

"Kesinlikle, sürekli ve değişmez bir biçimde otomatik."

"Bu gemiler daha önce rastlanmayan bir duruma düşerlerse ne olacak?"

"Bunu söylemek zor. Gemiler düşünemez, biliyorsunuz. Sadece önceden belirlenmiş programları takip ederler. Eğer gemiler programlanmadıkları bir durumla karşılaşırlarsa, en azından geçici olarak felce uğrarlar. Sanırım programlanmamış durumların üstesinden gelmek için en iyi şıkkı seçen bir seçiciye sahipler. Ama hiç denenmedi. En iyi ihtimalle, ağır ağır hareket ederler. En kötü ihtimalle, hiç çalışmazlar. Ve bana göre harika olur bu."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Elbette. Orada durup bir makinenin her gün aynı şeyi yaptığını seyretmekten bıktım. Meslektekilerin çoğu da benim gibi düşünüyor, biliyorum. Bir şeyler yapmak istiyoruz. Ne olursa olsun. Biliyor musunuz, yüzyıl önce insan pilotlu uzay gemileri öteki güneş sistemlerinin gezegenlerini keşfediyorlardı."

"Evet."

"Şimdi bizim de yapmamız gereken bu işte. Dışarıya açılmak, keşfetmek, ilerlemek. Muhtaç olduğumuz şey bu."

"Size katılıyorum. Ama oldukça tehlikeli şeyler söylediğinizin farkında değil misiniz?"

"Farkındayım. Ama açık söylemek gerekirse, artık aldırmıyorum. İstiyorlarsa beni Omega'ya göndersinler. Burada bir işe yaradığım yok."

"Demek Omega'yı duydunuz?"

"Uzay gemileriyle ilgisi olan herkes Omega'dan haberdardır. Omega'yla Dünya arasında ring seferleri, bizim gemilerin bütün yaptıkları bu işte. Korkunç bir dünya. Ben şahsen suçu ruhban sınıfında buluyorum."

"Ruhban sınıfı mı?"

"Kesinlikle. Mücessem İnsanlık Ruhu Kilisesi hakkındaki bitip tükenmez saçma sapan sözleriyle şu dindarlık taslayan ahmaklar. İnsanı günaha sokmaya yeter bunlar..."

(Yurttaş Peder Boeren, yaş: 51, meslek: papaz. Safran rengi bir elbise ve beyaz sandalet giyen, geniş omuzlu, dimdik, heybetli bir adam.)

"Doğru oğlum, ben Mücessem İnsanlık Ruhu Kilisesi yerel manastırı başrahibiyim. Kilisemiz Dünya yönetiminin resmi ve tek dini ifadesidir. Bizim dinimiz Dünya'daki tüm insanlar adına konuşur. Büyük küçük tüm eski dinlerin en iyi unsurlarının, tüm inançları kucaklayan ustaca harmanlanmış tek bir inanç halinde birleştirilmesinden oluşmuştur."

"Yurttaş Başrahip, inancınızı oluşturan çeşitli dinler arasında öğreti açısından karşıtlıklar olması gerekmiyor mu?"

"Vardı. Ama bugünkü Kilisemiz'in kurucuları tüm çekişmeli hususları bertaraf ettiler. Biz uzlaşma istedik, çekişme değil. Eski büyük dinlerin sadece renkli bazı görünümlerini koruyoruz; insanların kendileriyle özdeşleştirecekleri görünümleri. Dinimizde hiçbir hizipleşme, ayrılık olmadı, zira biz her şeyi kabul ederiz. Kutsal Mücessem İnsanlık Ruhu'nu muhafaza ettiği sürece herkes dilediği şeye inanabilir. Zira bizim ibadetimiz, İnsan'ın gerçekten yüceltilmesidir. Ve bizim tanıdığımız ruh, kutsal ve tanrısal İyilik ruhudur."

"Bana İyilik'i tanımlayabilir misiniz Yurttaş Başrahip?"

"Elbette. İyilik, insanlara itaatkâr ve faydalı davranışlar telkin eden içimizdeki güçtür. İyiliğe tapmak, aslında kendimize tapmaktır ve bu yüzden de gerçek ibadettir. Kişinin taptığı benlik, ideal sosyal varlıktır; toplum içindeki yerinden memnun olan, aynı zamanda da mevkiini yaratıcı bir biçimde yükseltmeye hazır olan insan. İyilik, seven ve merhamet eden evrenin gerçek bir yansıması olduğundan naziktir. İyiliğin görünümleri sürekli olarak değişir, her ne kadar bize... Yüzünüzde garip bir ifade var genç adam."

"Özür dilerim Yurttaş Başrahip, bu vaazı ya da buna çok benzeyen başka bir vaazı daha önce dinledim sanıyorum."

"Nerede dinlenirse dinlensin gerçek budur."

"Elbette. Bir soru daha efendim. Çocukların dini eğitiminden söz edebilir misiniz bana?"

"Bu görev bizim adımıza günah çıkarıcı robot papazlar tarafından yapılmaktadır."

"Öyle mi?"

"Bu fikir bize Aşkın Freudculuğun eski temel itikadından gelmiştir. Günah çıkarıcı robot papaz çocukları ve yetişkinleri aynı eğitime tabi tutar. Sosyal matris içindeki sorunlarını dinler. Onların sürekli arkadaşı, sosyal kılavuzu, din öğretmenidir. Robot olduklarından günah çıkaran papazlar her soruya tam ve değişmez yanıtlar verirler. Bu itaatin sağlanması için çok önemlidir."

"Bunu anlayabiliyorum. İnsan papazlar ne yaparlar?"

"Günah çıkarıcı robot papazlara nezaret ederler."

"Bu günah çıkarıcı robot papazlar kapalı sınıflarda hazır bulunurlar mı?"

"Bu soruyu cevaplamaya yetkili değilim."

"Bulunurlar, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum. Kapalı sınıflar diğer yetişkinlere olduğu gibi başrahiplere de kapalıdır."

"Kimin emriyle?"

"Gizli Polis Şefi'nin emriyle."

"Anlıyorum... Teşekkürler Yurttaş Başrahip Boeren."

(Yurttaş Enyen Dravivian, yaş: 43, meslek: devlet memuru. Uzun yüzlü, kısık gözlü, yaşından büyük ve yorgun gösteren bir adam.)

"İyi günler efendim. Devlet görevlisi olduğunuzu söylediniz."

"Doğru."

"Merkezi Devlet mi, Federal Hükümet mi?"

"İkisi de."

"Anlıyorum. Bu görevde uzun süredir mi bulunuyorsunuz?"

"Yaklaşık on sekiz yıldır."

"Evet efendim. Görevinizin tam ne olduğunu söylemenizin bir sakıncası var mı?"

"Hayır yok. Gizli Polis Şefi'yim ben."

"Siz... Anlıyorum efendim. Çok ilginç bu. Ben..."

"Silahına davranma sabık yurttaş Barrent. Bu evi çevreleyen korumalı alanda işlemeyeceğine seni temin ederim. Ve eğer silahını çekersen sen yaralanırsın."

"Nasıl?"

"Benim de kendime özgü koruyucu araçlarım var."

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Dünya'ya adım attığın andan itibaren hakkında her şeyi biliyorum. Biz de öyle hepten çaresiz değiliz, biliyor mu-

sun? Ama bütün bunları içeride tartışabiliriz. İçeri buyurmaz mısın?"

"Gelmesem daha iyi olur sanırım."

"Korkarım gelmen gerekecek. Gel Barrent. Seni yiyecek değilim."

"Tutuklu muyum?"

"Tabii ki değilsin. Sadece küçük bir sohbet yapacağız. Doğru efendim, şu taraftan dosdoğru. Rahatınıza bakın."

28

Dravivian onu ceviz kaplama lambrili büyük bir odaya götürdü. Mobilyalar ağır, siyah tahtadan yapılmış, karmaşık oymalı ve cilalıydı. Yüksek ve düz masa, antikaya benziyordu. Ağır bir halı bütün bir duvarı baştan başa kaplıyordu. Soluk renklerle bir ortaçağ av sahnesi resmedilmişti.

"Beğendiniz mi?" diye sordu Dravivian. "Evi ailem döşedi. Karım halıyı Metropolitan Müzesi'ndeki aslından kopya etti. Mobilyalarda iki oğlum birlikte çalıştılar. Eski ve İspanyol havalı ama alışılmış antikalardan daha rahat bir şey olsun istediler. Çizgilerde hafif bir değişiklikle sağladılar bunu. Benim katkım görülür türden değil. Barok dönem müziği benim uzmanlığım."

"Polislik dışında," dedi Barrent.

"Evet, polislik dışında."

Dravivian döndü. Barrent'tan uzaklaştı ve düşünceli düşünceli duvar halısına baktı: "Konuşmamız sırasında polislik konusuna geleceğiz. Önce bu oda hakkında ne düşündüğünü söyle."

"Çok güzel," dedi Barrent.

"Evet. Ve?"

"Şey... Ben hakem değilim."

"Hüküm *vermelisin*," dedi Dravivian. "Bu odada Dünya

uygarlığının minyatürünü görüyorsun. Bu konuda ne düşündüğünü söyle!"

"Cansızmış hissi veriyor."

Dravivian Barrent'a döndü ve gülümseyerek "Evet," dedi. "Güzel bir söz bu. Kendi içine dönük demek belki daha iyi olur. Bu bir yüksek mevki odası Barrent. Yaratıcılığın büyük bir bölümü kadim ilk örneklerin estetik güzelliğinin geliştirilmesine harcandı. Benim ailem İspanyol geçmişinin bir parçasını yeniden yarattı. Tıpkı diğerlerinin Maya, Eski Amerika ya da Okyanusya'nın geçmişlerinin bir parçasını yarattıkları gibi. Ama sahtelikleri sırım sırım sırıtıyor. Otomatikleşmiş fabrikalarımız yıllar yılı aynı malları üretiyor bizim için. Herkeste bu ürünlerin aynısı bulunduğundan, onlar vasıtasıyla kendimizi ifade ettiğimiz, onlarla kendimizi payelendirdiğimiz için, fabrika ürünlerini değiştirmek, geliştirip süslemek zorundayız. İşte Dünya böyle Barrent. Enerjimiz ve becerilerimiz esas itibariyle çökmüş uğraşılara yönelik. Eski mobilyaları yeniden oyarız, sınıflar ve mevkiler için kaygılanırız ve bu arada uzak gezegenlerin sınırları, keşfedilmemiş ve fethedilmemiş olarak kalır. Yayılmaktan çok uzun süre önce vazgeçtik. İstikrar bizi yenik düşüren durgunluk tehlikesini getirdi. Öylesine ileri derecede sosyalleştik ki, bireysellik uğraşıların en zararsızı haline gelmek, içe kapanmak, kendisini anlamlı bir biçimde ifade etmenin her türünden kaçınmak zorunda kaldı. Dünya'da geçirdiğin süre içinde bunu enikonu gördün sanıyorum."

"Gördüm. Ama Gizli Polis Şefi'nin bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum."

"Ben sıra dışı bir adamım," dedi Dravivian alaycı bir gülümseyişle. "Ve Gizli Polis alışılmamış bir kurum."

"Çok da becerikli olmalı. Beni nasıl buldunuz?"

"Bu gerçekten çok kolay oldu. Dünya'daki insanların çoğu çocukluktan itibaren güvenlik önlemleri konusunda şartlandırılmışlardır. Bizim mirasımızın bir parçası bu. Hemen hemen karşılaştığınız herkes sizde çok aksayan bir şey

olduğunu fark edebiliyordu. Koyunların arasına karışmış bir kurt kadar açık seçik bir biçimde göze batıyordunuz. İnsanlar fark edip doğrudan doğruya bana haber verdiler."

"Pekâla," dedi Barrent, "şimdi n'olacak?"

"Önce bana Omega'dan bahsetmenizi istiyorum."

Barrent Polis Şefi'ne hapishane gezegenindeki yaşamını anlattı. Dravivian, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseyişle başını salladı.

"Evet, aşağı yukarı beklediğim gibi," dedi. "İlk yılların Amerika'sında ve Avustralya'sında olan türden şeyler Omega'da da olmuş. Elbette farklar var; anavatanınızdan çok daha kesin bir biçimde ve tamamen koptunuz sizler. Ama aynı ateşli enerji ve itici güç, aynı acımasızlık orada da var."

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Barrent.

Dravivian omuzlarını silkti. "Gerçekten hiç önemi yok. Sanırım seni öldürebilirim. Ama bu, Omega'daki sizin grubun yeni casuslar göndermesini, ya da hapishane gemilerinden birini ele geçirmesini engellemez ki. Omegalılar büyük kuvvetlerle harekete geçer geçmez nasıl olsa gerçeği keşfedecekler."

"Hangi gerçeği?"

"Şimdiye kadar bunu fark etmiş olmalıydın," dedi Dravivian. "Dünya yaklaşık sekiz yüz yıldır tek savaş yapmadı. Nasıl savaşılacağını bile bilmiyoruz. Omega'nın çevresindeki nöbetçi gemileri sadece göstermelik. Gemiler tümüyle otomatiktir ve birkaç yüzyıl öncenin şartlarıyla baş edecek şekilde inşa edilmişlerdir. Kararlı bir saldırıyla bir gemi ele geçirilebilir. Bir tanesini ele geçirdikten sonra diğerleri düşer. Bundan sonra Omegalılar'ın Dünya'ya geri dönmelerini engelleyecek hiçbir şey kalmaz. Dünya'dan ayrılan tüm mahkûmların anılarından yoksun bırakılmalarının nedeninin bu olduğunu anlamış olman gerek. Eğer *hatırlasaydılar* Dünya'nın çaresizliği pek acıklı bir biçimde ortaya çıkardı."

"Eğer bütün bunları biliyorsanız neden liderleriniz bu konuda bir şeyler yapmadı?" diye sordu Barrent.

"Bizim asıl niyetimiz buydu. Ama niyetin ardında hiçbir gerçek güç yok. Bu konuyu hiç düşünmemeyi yeğledik. Mevcut durumun süresiz olarak devam edeceğini varsaydık. Omegalılar'ın Dünya'ya geri dönecekleri günü düşünmek istemedik."

"Siz ve polisleriniz bu konuda ne yapacaksınız?" diye sordu Barrent.

"Ben de göstermeliğim," dedi Dravivian. "Hiç polisim yok. Şeflik mevkii tümüyle onursal. Yaklaşık yüz yıldır Dünya'da bir polis gücüne hiç ihtiyaç olmadı."

"Omegalılar geri döndüklerinde bir polis gücüne ihtiyacınız olacak," dedi Barrent.

"Evet. Yeniden suç işlenecek ve ciddi güçlükler ortaya çıkacak. Ama kanımca nihai karışım başarılı olacak. Omega'da yıldızlara erişme enerjisine ve ihtirasına sahipsiniz. Sizinse Dünya'nın sağlayabileceği belli bir istikrar ve yaratıcılığa ihtiyacınız olduğuna inanıyorum. Sonuçları ne olursa olsun, birleşme kaçınılmaz. Biz burada gereğinden çok uzun süre bir rüyada yaşadık. Bizi uyandırmak için şiddetli tedbirler almak gerekecek."

Dravivian ayağa kalkarak "Ve şimdi," dedi, "Dünya ve Omega'nın kaderi tayin edilmiş göründüğüne göre, sana içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

29

Polis Şefi'nin yardımıyla Barrent Omega'ya gidecek ilk gemiye bir mesaj koydu. Mesajda Dünya'daki şartlar dile getiriliyor ve acilen eyleme geçilmesi söyleniyordu. Bu tamamlandıktan sonra Barrent son görevine, onu işlemediği bir suç için mahkûm eden yargıcı ve onu ihbar eden yalancı muhbiri bulmaya hazırdı. Bu ikisini bulduğunda, hafızasının kaybettiği kısmına yeniden kavuşacağını biliyordu.

Youngerstun'a giden gece ekspresine bindi. Omega'daki yaşamının keskinleştirdiği kuşkuları onu rahat bırakmıyordu. Bütün bu harika sadeliğin altında yatan bir numara olmalıydı. Belki de bunu Youngerstun'da bulabilirdi.

Sabahın erken saatlerinde oraya vardı. İlk bakışta, düzgünce dizilmiş evler, herhangi bir kasabanınkinden farksız görünüyordu. Ama Barrent için farklıydı ve üzücü derecede aşinaydı. Bu kasabayı *hatırlıyordu* ve bu tekdüze evlerin onun gözünde özelliği ve anlamı vardı. Bu kasabada doğmuş, büyümüştü.

Grothmeir'ın dükkânı oradaydı ve caddenin karşısında yerel iç mimari şampiyonu Havening'in evi vardı. Burada Billy Havelock'un evi bulunuyordu. Billy en iyi arkadaşıydı. Yıldızadamı olmayı birlikte tasarlamışlardı. Ve okuldan sonra, Barrent Omega'ya gönderilme cezasına çarptırılana kadar da dost olarak kalmışlardı.

Burada Andrew Therkaler'ın evi vardı. Ve blokun aşağı kısmında Barrent'ın gittiği okul bulunuyordu. Sınıfları hatırlayabiliyordu. Her gün kapalı sınıflara giden kapıdan nasıl geçtiklerini hatırlayabiliyordu. Ama orada ne öğrendiğini hâlâ hatırlayamıyordu.

Tam burada, iki dev karaağacın yanında işlenmişti cinayet. Barrent oraya doğru yürüdü ve olayın nasıl meydana geldiğini hatırladı. Eve gitmekteydi. Yolun aşağılarından bir yerden gelen bir çığlık duymuştu. Arkasını dönmüştü ve bir adam; Illiardi, yoldan aşağı doğru koşmaktayken ona bir şey fırlatmıştı. Barrent gayri ihtiyari onu tutmuş ve kendini yasadışı bir silah tutarken bulmuştu. Birkaç adım ötede Andrew Therkaler'ınkasılmış ölü yüzünü görmüştü.

Peki sonra ne olmuştu? Karışıklık. Panik. Elinde silah, cesedin başında dururken birinin kendisini seyrettiği hissini duymuştu. Orada, yolun sonunda, gitmiş olduğu barınak vardı.

Oraya gitti ve bir günah çıkarıcı robot papaz kulübesi olduğunu fark etti.

Barrent kulübeye girdi. Küçük bir yerdi ve havada hafif bir günlük kokusu vardı. Odada tek bir iskemle vardı. Karşısında da karmaşık, parlak bir ışıkla aydınlatılmış bir pano bulunuyordu.

"Günaydın Will," dedi pano ona.

Barrent yumuşak, madeni sesi duyunca ani bir çaresizlik duygusuna kapıldı. Şimdi hatırlıyordu onu. Bu heyecansız ses her şeyi biliyor, her şeyi anlıyor ve hiçbir şeyi affetmiyordu. Bu ustalıkla imal edilmiş ses kendisine hitap etmiş, dinlemiş ve sonra da hakkında hüküm vermişti. Rüyasında günah çıkarıcı robot papazı bir insan yargıç şeklinde cisimlendirmişti.

"Beni hatırladınız mı?" diye sordu Barrent.

"Tabii," dedi günah çıkarıcı robot papaz. "Omega'ya gitmeden önce benim cemaatimden biriydin."

"Beni oraya siz gönderdiniz."

"Cinayet suçundan."

"Ama cinayeti ben işlemedim," dedi Barrent. "Ben yapmadım ve sizin bunu bilmeniz gerekirdi!"

"Elbette biliyordum. Ama benim yetkilerim ve görevlerim titizce tayin edilmiştir. Sezgilere değil kanıtlara göre hüküm veririm. Yasaya göre, günah çıkarıcı robot papazlar sadece kendilerine sunulan somut delillere itibar etmelidirler. Şüpheye düştüklerinde, mahkûm etmelidirler. Aslında, cinayetle suçlanan bir adamın sadece karşımda bulunması suçluluğunun sağlam bir delili sayılır."

"Aleyhimde delil var mıydı?"

"Evet."

"Kim verdi?"

"Adını söyleyemem."

"Söylemelisiniz," dedi Barrent. "Dünya'da zaman değişiyor: Mahkûmlar geri dönüyorlar. Bunu biliyor muydunuz?"

"Bekliyordum," dedi günah çıkarıcı robot papaz.

"Muhbirin adını öğrenmeliyim," dedi Barrent. Silahını

cebinden çıkardı ve panoya doğrulttu.

"Bir makineye baskı yapılmaz," dedi günah çıkarıcı robot papaz.

"Adını söyleyin!" diye bağırdı Barrent.

"Senin iyiliğin için söylememeliyim. Tehlike çok çok büyük olabilir. İnan bana Will..."

"Adı!"

"Pekâla. Muhbiri Akçaağaç Caddesi, otuz beş numarada bulacaksın. Ama sana oraya gitmemeni tavsiye ederim. Öldürüleceksin. Bilmiyorsun ki..."

Barrent tetiğe bastı ve dar bir ışın huzmesi panoyu biçti. Işıklar yanıp söndü ve Barrent karışık kabloları kesince sönüp gitti. Sonunda bütün ışıklar söndü. Ve panodan hafif, gri bir duman çıktı.

Barrent kulübeden çıktı. Silahını tekrar cebine koydu ve Akçaağaç Caddesi'ne doğru yürüdü.

Buraya daha önce gelmişti. Bir tepenin üzerinde bulunan, meşe ve akçaağaçlar arasında dimdik yükselen bu caddeyi biliyordu. Bu sokak lambaları eski dostlarıydı, asfalttaki bu çatlak eski bir sınır işaretiydi. Burada çok aşina olduğu evler vardı. Neredeyse unutulmuş bir piyesin son perdesini bekleyen seyirciler gibi, onlar da ümitle kendisine doğru eğilir gibiydiler.

Akçaağaç Caddesi 35 numaranın önünde durdu. Bu basit beyaz panjurlu evi saran sessizlikte bir uğursuzluk var gibiydi. Silahını cebinden çıkardı, bulamayacağını bildiği bir güvence aradı. Sonra yassı taş döşeli muntazam yoldan yürüyüp ön kapıyı açmayı denedi. Kapı açıldı. İçeri girdi.

Lambaların ve mobilyaların belirsiz şekillerini, duvardaki tablonun donuk ışığını, abanoz bir kaide üzerindeki heykeli fark etti. Silah elinde olduğu halde öteki odaya girdi.

Ve muhbirle yüz yüze geldi.

Muhbirin yüzünü seyrederken hatırladı Barrent. Çok kuvvetli bir hatıralar seli içinde kendini kapalı sınıfa giren bir küçük oğlan çocuğu olarak gördü. Tekrar makinenin

yatıştırıcı "hımm"ını duydu, sevimli ışıkların göz kırptığını, yanıp yanıp söndüğünü gördü, makinenin imalı sesinin kulaklarına fısıldadığını duydu. Başta bu ses içini korkuyla doldurdu. İma ettiği şey imkânsızdı. Sonra yavaş yavaş buna alıştı ve kapalı sınıfta olan biten tüm garip şeylere alıştı.

Öğrendi. Makineler derin, bilinçaltı düzeylerinde öğretiyorlardı. Makineler, öğrenilmiş bir davranış modelini yaşama içgüdüsüyle iç içe geçirmek suretiyle, derslerini temel dürtülerle birlikte örmüşlerdi. Öğretiyorlar, sonra derslerin bilinçli bilgisini kilitleyip mühürlüyor ve emniyet altına alıyorlardı.

Ona ne öğretilmişti? *Toplumun iyiliği için sen kendi kendinin polisi ve tanığı olmalısın. Muhtemelen senin olabilecek her suçun sorumluluğunu üstlenmelisin.*

Muhbirin yüzü duygusuzca ona bakıyordu. Duvardaki bir aynadan yansıyan Barrent'ın kendi yüzüydü bu.

Kendi kendini ihbar etmişti. O gün elinde silahla durmuş, öldürülmüş adama bakarken, öğretilmiş bilinçaltı süreç duruma el koymuştu. Suçluluk ihtimali onun için dayanılmaz boyuttaydı. Suça benzerlik suçun kendisi olup çıkmıştı. Günah çıkarıcı robot papaz kulübesine gitmiş ve orada kendi aleyhinde tam ve lanetli kanıtı vermiş, ihtimal esasına dayanarak kendini işaret etmişti.

Günah çıkarıcı robot papaz zorunlu kararı tebliğ etmiş ve Barrent kulübeden ayrılmıştı. Kapalı sınıf dersleriyle iyice eğitilmiş olduğundan kendini gözaltına alıp Trenton'daki en yakın düşünce kontrol merkezine gitmişti. Kapalı sınıf dersleriyle kurulup kilitlenen ve zembereği serbest bırakılan kısmi hafıza kaybı zaten başlamıştı.

Düşünce kontrol merkezindeki marifetli android teknisyen hafıza kaybını tamamlamak, kalan kırıntıları silip yok etmek için uğraşmıştı. Hafızasını yeniden kazanma ihtimaline karşı bir standart koruma olarak, cinayetinin mantıklı bir öyküsünü bilinç düzeyine yerleştirdiler. Yönetmeliğin emrettiği gibi bu öykü Dünya'nın her şeye yeten gücünü

simgeliyordu.

Görev tamamlandığında otomatikleşmiş bir Barrent merkezden çıkmış, hapishane gemisi istasyonuna özel bir sürat yolundan gitmiş, gemiye binmiş, hücresine girmiş ve kapısını kapatıp Dünya'yı arkasında bırakmıştı. Sonra kontrol noktasını geçene dek uyumuştu. Sonra da yeni gelen nöbetçiler Omega'ya iniş için mahpusları uyandırmışlardı.

Şimdi, aynadaki yüzüne bakarken, bilinçsiz sınıf derslerinin sonuncusu bilinç düzeyine çıktı:

Kapalı sınıf dersleri bireyler tarafından asla bilinçli olarak bilinmemelidir. Eğer bunlar bilinçli olurlarsa insan organizması derhal kendini yoketme eylemini gerçekleştirmelidir.

Şimdi Dünya'yı fethetmesinin neden bunca kolay olduğunu anlıyordu; kolaydı, zira hiçbir şey fethetmemişti. Dünya'nın hiçbir güvenlik gücüne ihtiyacı yoktu. Zira polis ve infazcı her insanın zihnine yerleştirilmişti. Dünya'nın kibar ve yumuşak başlı kültürünün altında kendi kendini ebedileştiren bir robot uygarlığı vardı. Bu uygarlığı fark etmek ölümle cezalandırılabilirdi.

Ve burada, bu anda, Dünya için gerçek mücadele başlıyordu.

Temel yaşam dürtüleriyle iç içe geçmiş, öğrenilmiş davranış modelleri Barrent'ı, silahını çekip kafasına doğrultmaya zorluyordu. Günah çıkarıcı robot papazın onu uyarmaya çalıştığı şey ve değişken kızın kehaneti buydu. Mutlak ve bilinçsiz itaatle şartlanmış olan genç Barrent'ın kendini öldürmesi gerekirdi.

Omega'da yaşamış olan daha yaşlı Barrent bu kör dürtüyle mücadele etti. Şizofren bir Barrent kendi kendisiyle mücadele etti. Barrent'ın iki farklı yanı, silahı ele geçirmek, bedeni kontrol altına almak ve bilinci sahiplenmek için savaştı.

Silahın hareketi başına birkaç santim kala durdu. Namlu sallandı. Sonra yeni Omegalı Barrent; Barrent 2, silahı zorla uzaklaştırdı.

Zaferi kısa ömürlü oldu. Zira kapalı sınıftaki dersler duruma el koydu ve Barrent 2'yi, ölümü isteyen, affetmez Barrent 1'le ölüm-kalım savaşına zorladı.

30

Şartlanma duruma egemen oldu ve mücadele eden Barrent'ları birden, öznel zamanın gerisine, ölümün burnunun ucunda olduğu, zamansal yaşam dokusunun zayıfladığı, ölüme karşı bir eğilimin ortaya çıktığı o sıkıntılı anlara götürdü. Şartlanma Barrent 2'yi, o anları yeniden denemeye zorladı. Ama bu kez tehlike, kişiliğinin habis yarısının, kanlı muhbir Barrent 1'in büyük kuvveti yüzünden artmıştı.

Barrent 2, göz kamaştıran ışıklar altında, Arena'nın kan lekeleriyle dolu kumları üzerinde, elinde kılıçla durdu. Omega Oyunları sırasındaydı. Ona saldıran, Barrent 1'in öfkeyle bakan yüzüne sahip, kalın zırhlı sürüngen Saunus'tu. Barrent 2, yaratığın kuyruğunu kopardı ve kuyruk sıçan büyüklüğünde, Barrent suratlı, hızlı porsuk mizaçlı üç trichomotred'e dönüştü. İkisini öldürdü ve üçüncüsü sırıtıp sol elini kemiğine kadar ısırdı. Onu öldürdü ve Barrent 1'in kanının ıslak kumlara sızmasını seyretti...

Paçavralar içinde üç adam bir sırada oturmuş gülüyorlardı ve bir genç kız küçük bir silah verdi ona.

"İyi şanslar," dedi kız. "Bunun nasıl kullanılacağını umarım biliyorsunuzdur."

Barrent 2, kızın Moera olmadığını fark etmeden önce başıyla teşekkür etti. Öleceği kehanetinde bulunan değişken kızdı bu. Gene de sokağa çıktı ve üç Hacı'yla karşılaştı.

Adamlardan ikisi kibar yüzlü yabancılardı. Üçüncüsü olan Barrent 1 ilerledi ve derhal silahını ateş etmeye hazır hale getirdi. Barrent 2 hemen kendini yere attı ve yabancısı olduğu silahının tetiğine bastı. Silahın elinde titrediğini his-

setti ve Hacı Barrent'ın başı ve omuzları siyahlaştı ve ufalanmaya başladı. Tekrar nişan alamadan silahı elinden zorla bükülüp alındı. Barrent 1'in ölüm atışı namlunun ucunu kırmıştı.

Umutsuzca silahına uzandı ve ona doğru yuvarlanırken şimdi Barrent 1'in yüzünü takınmış olan ikinci adamın dikkatle nişan aldığını gördü. Barrent 2, daha önce trichomotred'in dişleriyle parçalanmış olan kolunda ani bir acı duydu. Bu Barrent 1'i vurmayı başardı ve bi acı bulutu içinde şimdi Barrent 1 olan üçüncü adamı gördü. Kolu birden kasıldı ama kendini zorlayıp tetiğe bastı...

"*Onların oyununu oynuyorsun,*" dedi Barrent 2 kendi kendine. "*Ölüme şartlandırma seni tüketecek, öldürecek. Bunu görmeli, üstesinden gelmelisin. Gerçekten olmuyor bunlar, hepsi senin kafanda...*"

Ama düşünecek zaman yoktu. Adliye'nin büyük, yuvarlak, yüksek tavanlı taş odasındaydı. Dayanıklılık Sınavı'ydı bu. Karşıdan kendisine doğru yaklaşık bir metre boyunda, yarım küre şeklinde parlak siyah bir makine geliyordu. Yanına geldi ve kırmızı, yeşil ve kehribar rengi ışıkların şeklinde Barrent 1'in nefret ettiği yüzünü görebildi.

Şimdi düşmanı son şeklindeydi: Şartlı Dünya hayalleri kadar sahte ve gelenekleşmiş değişmez robot bilinci. Barrent 1 makinesi, ucunda göz kırpan beyaz bir ışık bulunan tek bir ince uzantı çıkardı. Yaklaştıkça uzantı geri çekildi ve yerine ucunda bir bıçak bulunan eklemli metal bir kol çıktı. Barrent 2 yana kaçtı ve bıçağın taş duvara sürttüğünü duydu.

"*Sandığın şey değil,*" dedi Barrent 2 kendi kendine. "*O bir makine değil, sen de Omega'ya geri dönmedin. Mücadele ettiğin sadece senin öteki yarın. Bu öldürücü bir hayalden başka bir şey değil.*"

Ama inanamadı. Barrent 1 makinesi tekrar üzerine geliyordu. Metal yüzeyi Barrent 2'nin Temas Zehiri olduğunu hemen anladığı iğrenç yeşil bir maddeyle parlıyordu. Öldü-

rücü dokunuştan uzak kalmak için tabana kuvvet kaçtı.

"*Öldürücü değil,*" dedi kendi kendine.

Etkisizleştirici bir madde metalin yüzeyini yıkayıp zehirden arıttı. Makine ona kuvvetle tos atmaya çalıştı. Barrent 2 isteksiz isteksiz onu kenara itmek istedi. Sersemletici bir güçle ona çarptı. Kaburga kemiklerinin kırıldığını hissedebildi.

"Gerçek değil! Bir şartlı refleksin seni telkinle öldürmesine izin veriyorsun! Omega'da değilsin! Dünya'da, kendi evindesin, bir aynaya bakıyorsun!"

Ama duyduğu acı gerçekti ve omuzuna vuran sopalı metal kol da gerçek hissi veriyordu. Barrent 2 sendeleyerek uzaklaştı.

Dehşete düştü. Ölmekten değil, Omegalılar'ı kendi zihinlerinin derinlerine yerleştirilmiş son tehlike konusunda uyaramadan vaktinden önce ölmekten korktu. Dünya'yla ilgili kendi özel hatıraları canlandığında her bir insanı, uğrayabileceği felaket konusunda uyaracak kendisinden başka kimse yoktu. Bildiği kadarıyla, bu tecrübeyi yaşayıp da hayatta kalan kimse yoktu. Eğer *o* bunun üstesinden gelebilirse, karşı önlemler alınabilir, karşı şartlandırma gerçekleştirilebilirdi.

Ayağa kalktı. Çocukluğundan beri toplumsal sorumluluk duygusuyla yetiştirilmişti. Şimdi bunu düşünüyordu. Bilgisi Omega için hayati bir önem taşırken ölmeye razı olamazdı.

Bu gerçek bir makine değil.

Barrent 1 makinesi süratini değiştirip hızlanır ve odanın uzak tarafından ona doğru hızla atılırken bunları kendi kendine tekrarlıyordu. Makinenin ötesini, zihninde bu canavarı yaratan sabırlı tekdüze sınıf derslerini görmeye zorladı kendini.

Bu gerçek bir makine değil.

Buna inandı.

Ve yumruğunu metalde yansıyan nefret ettiği yüze in-

dirdi.

Göz kamaştırıcı bir acı anı oldu ve sonra kendini kaybetti. Kendine geldiğinde Dünya'daki kendi evinde yalnız başınaydı. Kolu ve omuzu sızlıyordu ve birkaç kaburga kemiği kırılmış gibiydi. Sol elinde trichomotred'in ısırığının izi vardı.

Ama kesilmiş, kanayan sağ eliyle aynayı kırmıştı. Onu ve Barrent 1'i sonsuza dek ve mutlak olarak parçalayıp yok etmişti.

—